

3. COCAÏNE.

3.1. Historiek

De cocaplant, *Erythroxylon coca*, was de heilige plant in de Incacultuur. Men schreef aan de plant mystieke krachten toe. De plant of het blad werd soms afgebeeld op wapens, helmen en schilden. Al meer dan 5000 jaar neemt deze plant een bijzondere plaats in bij de traditioneel levende indianenstammen in Midden- en Zuid-Amerika.

De *bladeren* van de plant die ze kouwden, werden vooral gebruikt tijdens hun religieuze rituelen, doch het was tevens een remedie tegen moeheid, uitputting en koude. De autochtone bevolking kende toen reeds de kracht van de plant, die hen beter deed presteren, de soldaten hadden een groter uithoudingsvermogen tijdens de oorlogen die ze voerden met andere stammen, de boeren konden langer en intensiever werken. Ook konden de mensen toen (en heden ten dage nog) beter de ontberingen verdragen tijdens hun arbeid op grote hoogte. Het is trouwens bewezen dat het blad van de cocabladeren een grote voedingswaarde heeft.

Toen begin de 16^e eeuw de Spaanse Conquistadores waaronder de ontdekkingsreiziger *Pizzaro* in Zuid-Amerika aankwamen, poogden ze het kauwen van de cocabladeren te verbieden daar zij er duivelse, demonische krachten in zagen zitten. Ze veranderden echter vlug hun mening toen ze bemerkten dat door het kauwen van de bladeren, hun inheemse slaven beter presteerden in de goud- en tinmijnen. Ze konden langer werken met minder voedsel en water. Zo evolueerden de cocabladeren van voedingsmiddel naar betaalmiddel. De slaven werden vergoed voor hun arbeid met cocabladeren. Het was Pizzaro die de cocabladeren in onze streken introduceerde.

In 1886 produceerde de farmacoloog *John Pemberton* een drank die later wereldberoemd zou worden onder de merknaam *Coca-cola*. Hij gebruikte de drank om hoofdpijn en hystérie te behandelen. In 1891 kocht *Asa Candler* de formule en stichtte de *Coca-cola Compagny*. Er werd van de medicijndrank een softdrink gemaakt waarin echter cocaïne zat verwerkt! Men bemerkte echter al spoedig de verslavende werking van Coca cola en in 1906 kwam een *gedecocainiseerde* drank op de markt.

De échte ontdekker van cocaïne was in feite de Duitse chemicus *Albert Niemann* die er als eerste in slaagde om in 1860 de alkaloïde cocaïne uit het cocabladeren te isoleren. Sindsdien gebruikte men cocaïne in de geneeskunde als een stimulator voor het centrale zenuwstelsel, als eetlustremmer en als plaatselijk verdovingsmiddel bij kleine chirurgische ingrepen, vooral bij de neus, keel en oor chirurgie, de tandheelkunde en de oogchirurgie.

Sigmund Freud gebruikte cocaïne in zijn praktijk om er depressies mee te behandelen.

De oogchirurg *Karl Koller* heeft veelvuldig cocaïne gebruikt bij de oogoperaties die hij verrichtte.

Freud stelde toen ook cocaïne voor als ideale remedie tegen morfine- en alcoholverslaving. Dergelijke behandeling bleef echter niet lang in gebruik.

Cocaïne werd eveneens als een populair ingrediënt verwerkt in de *Angelo Mariano's Tonic Wine*, een drankje dat graag werd gebruikt door schrijvers als Jules Verne, Emil Zola, Alexander Dumas en de uitvinder Thomas Edison.

Via chemische procedures heeft **Will Statter in 1923** met eenvoudige middelen voor het eerst in de geschiedenis synthetische cocaïne bereid.

In de 1930-jaren waren de zogenaamde cocaïnesalons in onder andere Parijs zeer bekend. Voor veel geld kon men er cocaïne kopen en ter plaatse verbruiken.

Het cocaïnegebruik kende dan een zekere depressie tot begin de jaren 1970. Plots kende cocaïne een heropbloei. Het werd dé drug van de 1970-er jaren en kreeg als stempel **de drug van de Jet Set van de High Society**. Cocaïne werd de glamour drug, de drug van artiesten, filmsterren, bekende sportlui en succesvolle zakenlui. Op het einde van de jaren 1970 begin de jaren 1980 verminderde de kwaliteit en de prijs van cocaïne en werd het een drug van de middenklasse. Het gebruik in de Verenigde Staten steeg enorm en nam epidemische vormen aan.

De situatie verergerde nog met de introductie van **crack**, een rookbare cocaïnevorm. Crack werkte nog meer verslavend dan de moederdrug cocaïne en eiste zijn dodelijke tol in alle sociale klassen, en elke etnische groep.

België kent geen echt cocaïneprobleem in de zin van gebruik doch de luchthavens en zeker de zeehavens Antwerpen en Zeebrugge zijn sedert het begin van de 1990-er jaren uitgegroeid tot de draaischijf van de Europese cocaïnesmokkel, getuige daarvan de voor Belgische normen de enorme cocaïnevangsten gedurende de laatste jaren. Ook dient er opgemerkt te worden dat er ook meldingen binnenkwamen van **crackgebruik** in de Belgische drugscene, namelijk eerst rond het Kortrijkse en Oostende. Crack is nu reeds te verkrijgen in de meeste (groot)steden. Alhoewel het gebruik ervan heeft nog geen alarmerende vormen aangenomen.

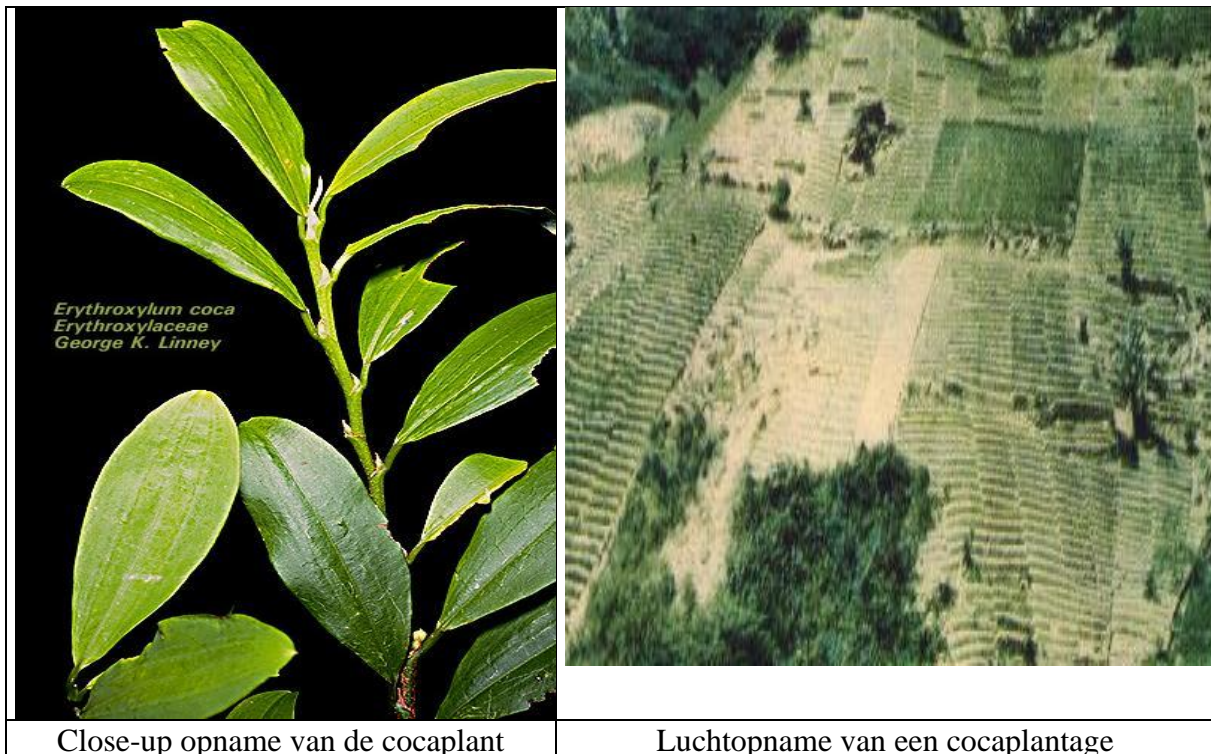
3.2. Herkomst en oorsprong.

De **cocaplant** is een altijd groene inheemse struik van het Zuid-Amerikaanse continent. De plant wordt voornamelijk aangetroffen in Peru, Bolivia, Brazilië, Chili, en Colombia. De plant mag niet verward worden met de **cacao plant** die gebruikt wordt in de chocolade industrie.

Alhoewel de cocaplant - **Erithroxylon coca** - een inheemse Zuid -Amerikaanse plant is wordt de plant ook succesvol geoogst in Java, West-Indië, Taiwan, Sumatra, Sri Lanka en Australië.

De cocaplant groeit in Zuid-Amerika meestal op de zuidelijk georiënteerde bergflanken van het Andesgebergte waar de terrasteelt wordt toegepast. De plant groeit het best in streken met een tropisch tot subtropisch klimaat, en wordt aangetroffen tussen 500 m. en 2000 m. boven de zeespiegel. De meest geschikte cultuurgrond voor de plant bestaat uit:

- ❑ een kleiachtige ondergrond
- ❑ rijk aan humus en ijzerverbindingen
- ❑ groeiend in beschutte hoogland valleien
- ❑ constant blootgesteld aan vochtigheid en regen

Close-up opname van de cocaplant

Luchtopname van een cocaplantage

Onder ideale omstandigheden kan de plant 100 jaar en ouder worden, ondertussen gestadig groeiend in lengte.

Voor het uitzaaien van de cocaplant worden de zaden gewoonlijk genomen van planten die minstens 3 jaar oud zijn. Deze zaadjes worden dan in schalen gelegd waar ze met behulp van damp en vochtigheid ontkiemen. De zaden worden dan gedurende een 5-tal dagen overvloedig met water overgoten totdat ze beginnen te zwellen.

Daarna worden ze geplant in een mengeling van humus, zand en aarde (een mengeling van gelijke delen). Ze worden in de schaduw geplaatst en overvloedig bevoeid met water.

Na ongeveer 10 tot 12 dagen beginnen de zaden te schieten en kunnen dan binnen de 2 maanden verplant worden. De plant, die een verspreide bladstand heeft wordt dan in de natuur geplant vanaf het ogenblik dat de plant tegen de klimatologische omstandigheden is bestand. De jonge planten worden in kleine groepjes geplant, variërend in dichtheid van 2 tot 4 per m². Vanaf het ogenblik dat de planten in de natuur worden verplant in open veld (dat gebeurt meestal in hun winterperiode), dan is er voor de cultivator of cocaboer niets meer te doen. Waar de luchtvochtigheid constant is en waar het regelmatig regent is irrigatie onnodig.

Na ongeveer 1 jaar, tellende vanaf de laatste verplanting, krijgt de cocaplant de eerste bladvorming. Dit is dan ook de reden waarom de planten in kleine groepjes geplant worden. Ze beschutten elkaar op die wijze.

De volwassen plant krijgt per jaar normaal 4 keer bladeren. De *Erythroxylon coca* is een heesterachtige plant die tot 5 meter hoog kan groeien, met wijd verspreide takken. Deze takken zijn zeer dicht begroeid met twijgen waarop de bladeren tot aan de eindpunt groeien.

De bladeren zelf zijn tussen de 2,5 en 8,0 cm. groot en verspreiden een geur die sterk lijkt op deze van *laurier*. Er zijn nog enkele variëteiten bekend zoals de *Huanico coca* uit Bolivia en de *Traxillo coca* uit Peru.

De typische cocabladeren

3.3 De oogst van de cocabladeren.

Om de oogst van de cocabladeren rendabel te houden moeten er op ongeveer 10.000 m² grond, ongeveer 72.000 planten staan, én de plant moet tot 30 jaar lang oogstbaar zijn. Er wordt aangenomen dat 10 miljoen planten ongeveer 700.000 kg bladeren leveren.

In het wild groeien de cocaplanten tot 5 meter hoog, doch om de oogst te vergemakkelijken worden de struiken op de cocaplantages gesnoeid tot op ongeveer 1,5 tot 2,0 meter hoogte. Het plukken van de bladeren geschiedt meestal door vrouwen en kinderen. Naar wordt beweerd kan een ervaren plukker/ster tot 30 kg. blaadjes per dag plukken.

De oogst van de bladeren is mogelijk vanaf het ogenblik dat de plant 3 tot 4 jaar oud is. Er wordt 3 soms 4 keer per jaar geoogst, namelijk in maart, in juni en oktober of november.

Bolivia en Peru leveren samen per jaar ruim **12 MILJOEN KG.** bladeren. In 1995 of 1996 had Bolivia echter een recordoogst van 12.000.000 Kg. Bladeren. De bladeren uit Bolivia bevatten meer cocaïne en minder ander alkaloiden dan deze uit Peru en worden daarom geacht de beste van kwaliteit te zijn.

Een cocablad bevat ongeveer **0,25 % tot 1,30 % cocaïne**, doch de percentages zijn sterk onderhevig aan allerlei factoren zoals:

- ❑ de atmosferische condities,
- ❑ de ouderdom van de plant,
- ❑ kwaliteit van de bodem,
- ❑ de gebruikte meststoffen,
- ❑ timing van het planten en het oogsten,
- ❑ het droogproces enzovoort.

3.4 Het droogproces van de bladeren

Het droogproces is zeer belangrijk en duurt 2 tot 3 dagen bij volle zon. Tijdens het droogproces moeten de cocabladeren gekeerd worden om een egaal droog blad te verkrijgen.

Gebeurt het drogen te intensief dan worden de bladeren te droog en verliezen ze hun commerciële waarde. Tijdens het droogproces verliezen de bladeren soms meer dan 75 % van hun oorspronkelijke gewicht.

De geplukte cocabladeren worden naar het labo gebracht

Ze worden in een bassin gelegd om te drogen.

De bladeren worden vertrappeld....

...om dan te laten drogen op een zolder

Er zijn 3 soorten bladeren:

- ❑ Donker groen gekleurde bladeren die machinaal gedroogd worden om dan in balen te worden geperst. Deze vorm leent zich het beste voor de uitvoer.
- ❑ Donker gekleurde bladeren. De oorzaak is het onvolkomen gedroogd zijn. De bladeren worden opzettelijk weerhouden om commerciële redenen.
- ❑ Bladeren die door verzuim, verdamping, fouten in het droogproces een deel van hun alkaloïde waarde verloren hebben. Deze bladeren worden vaak gebruikt als meststof.

Eens de bladeren gedroogd zijn worden ze samengeperst in balen van 30 tot 50 kg.

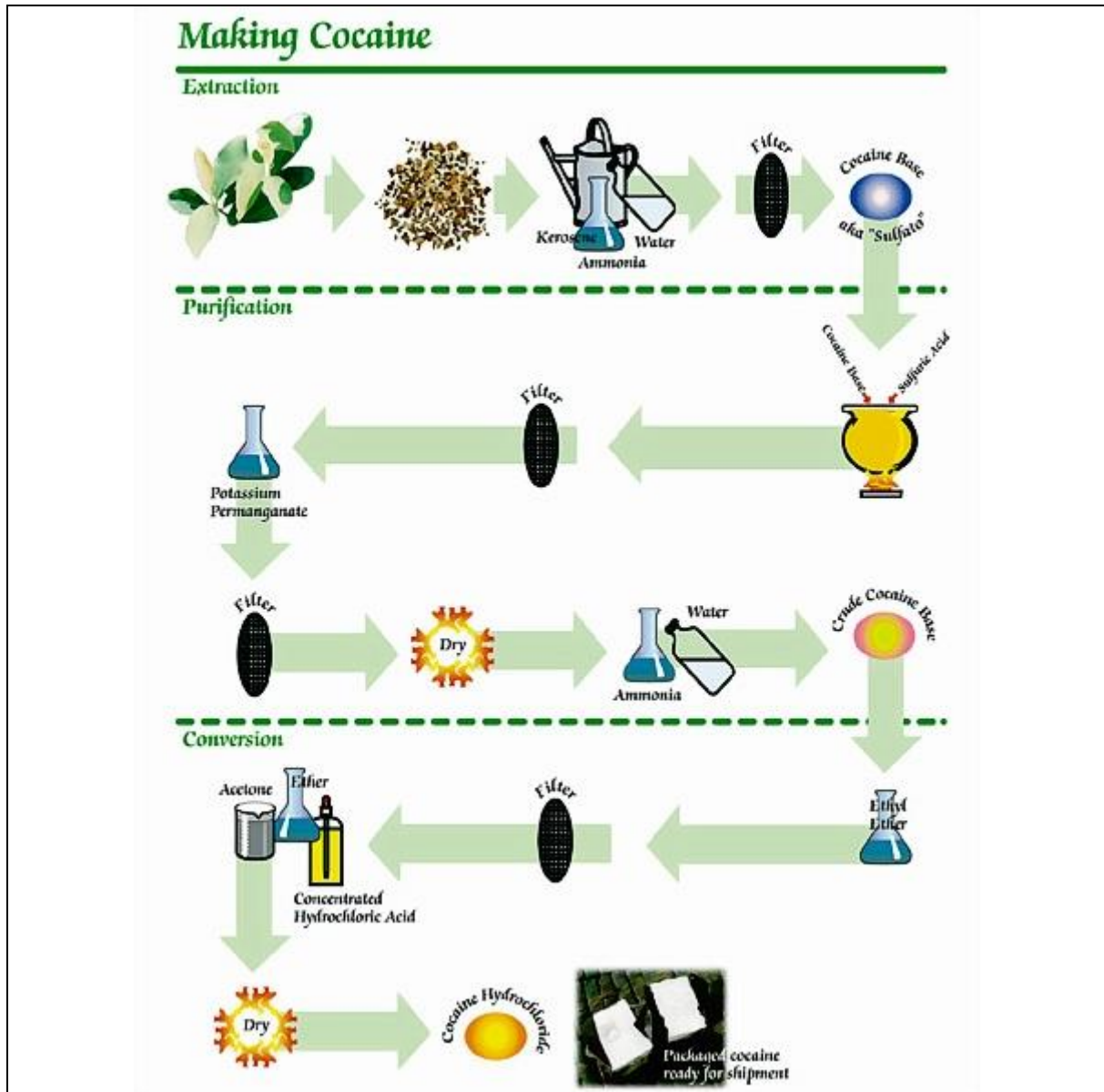
De bladeren worden het meest gekauwd door de autochtone bevolking. Volgens hen verminderen deze cocabladeren, of althans het sap ervan hun honger gevoel en neemt hun kracht toe. De cocabladeren zijn bitter van smaak en zijn vaak bedekt met een soort lijm of hars.

Er wordt beweerd dat 90 % van de indianen in het Amazonegebied en ver daarbuiten cocabladeren kauwen. Deze autochtone bevolking kauwt soms tot 10 gram bladeren daags. Vaak worden gedroogde bladeren gebruikt om er thee van te maken.

Naast dit plaatselijke gebruik is het cocablاد een zeer belangrijk uitvoerproduct. Het belangrijkste element in het cocablاد is de alkalóide *cocaïne*, dat zowel legaal als illegaal wordt gebruikt. De meeste legale en illegale labo's waar cocaïne wordt geproduceerd zijn in Zuid-Amerika gevestigd. Dit is waarschijnlijk te wijten aan de kostprijs voor het transport van de bladeren en voor het stockeren van de bladeren. In 1996 leverde Bolivia bijvoorbeeld tussen de 12 en 18 **MILJOEN** kg. cocabladeren, waarvan de helft *misschien* bestemd was voor legaal gebruik.

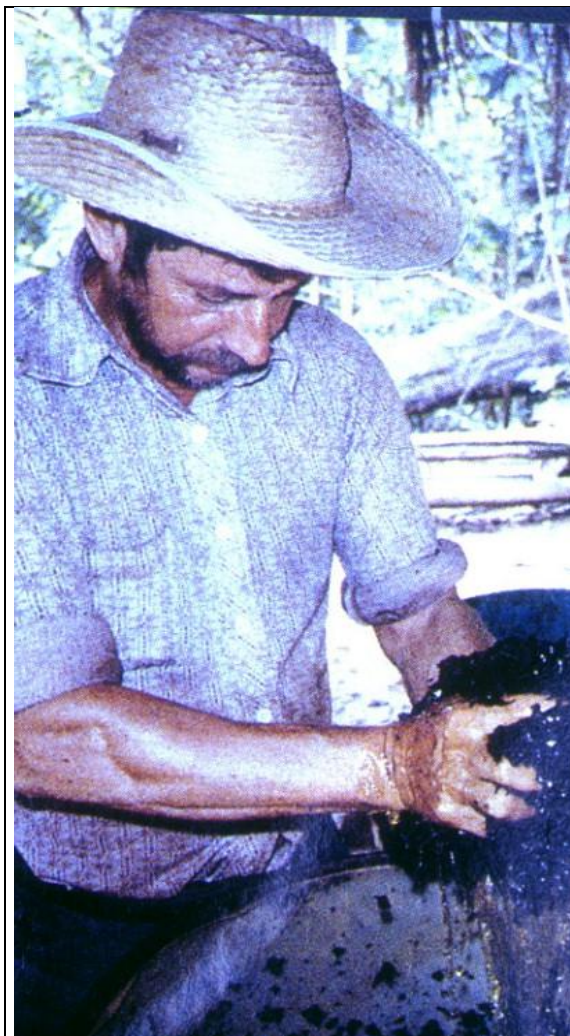
3.5. De bereiding van cocaïne.

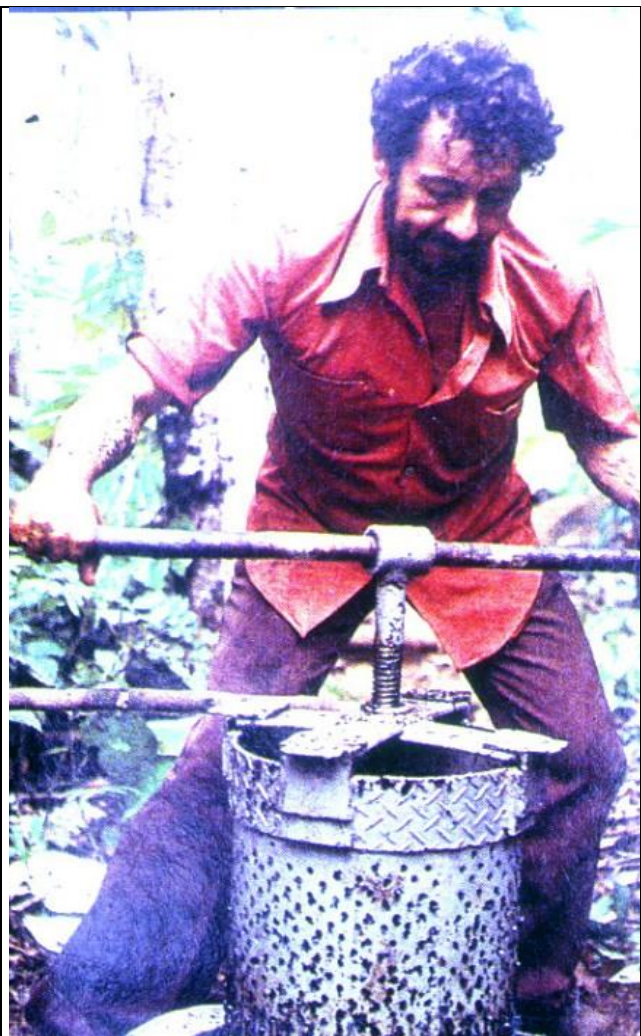
Uit de cocabladeren zal men de alkaloiden extracteren door er kerosine en natrium of kalium carbonaat aan toe te voegen. De alkaloiden blijven in de kerosineoplossing achter en worden er dan uit gefilterd. Men voert vervolgens een extractie door met zwavelzuur (H_2SO_4). Bij deze oplossing voegt men dan calcium carbonaat toe waardoor men *coca pasta* bekomt. Deze pasta bevat tussen de 30 % en 90 % pure cocaïne.

Cocapasta

De cocabladeren worden in kerosine gedrenkt.

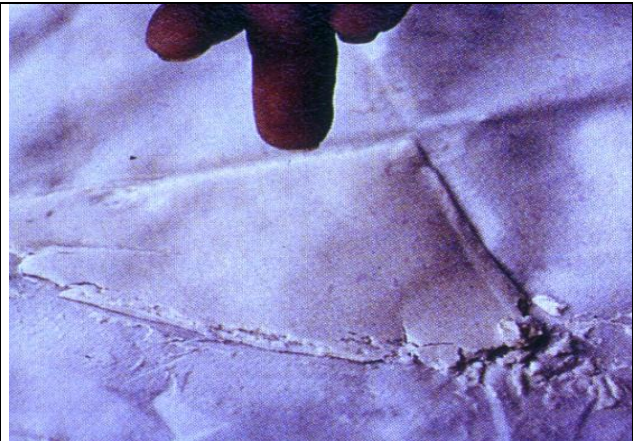
De cocabladeren worden dan uitgeperst

Bij deze pasta wordt opnieuw zwavelzuur toegevoegd en ook kalium permagnaat. Het geheel wordt dan gefilterd met toevoeging van ammoniak waarbij *cocaïne base* gaat ontstaan. Deze base bevat 90 % tot 95 % pure cocaïne.

Bij deze base voegt men dan aceton en geconcentreerd zoutzuur (HCl) waardoor de *cocaïne hydrochloride* ontstaat, die 95 % tot 100% puur kan zijn.

Aan de cocapasta wordt zwavelzuur toegevoegd

Waarna men cocabase bekommt.

Na toevoeging aan de base van aceton en zoutzuur bekommt men de cocaïne HCl.

Basuco is een restproduct dat ontstaat na het tweede raffinageproces. Vroeger werd het weggegooid doch nu wordt het gerookt en gesnoven door cocaboeren of helpers in de directe omgeving van de illegale laboratoria.

Dit gebeurt vooral in Zuid Amerika en de noordelijke Antillen. Alhoewel dit fenomeen wordt nu ook reeds waargenomen op het Amerikaanse vasteland en dit in de omgevingen waar cocaïne labo's werden gelokaliseerd.

Het roken of snuiven van de **Basuco** is een gevaarlijke methode, dit wegens de aanwezigheid van niet-geraffineerde residuen, die dodelijke, toxische reacties kunnen veroorzaken.

De **Basuco** wordt reeds lang gesnoven door de jongeren in Colombia en andere Latijns-Amerikaanse landen.

De **freebase cocaïne** werd vroeger door de gebruikers zelf geprepareerd door middel van de cocaïne hydrochloride te vermengen met ether. Dit wordt geroerd tot er een brei ontstaat die dan boven een open vlam wordt verhit. Door de chemische reactie wordt de cocaïne hydrochloride (zuur) terug omgezet in een base structuur, dewelke op zijn beurt dan weer geschikt is om gerookt te worden. De samenstelling van deze basestructuur is korrelig van aard.

De nodige attributen om freebase cocaïne te produceren.

Gezien het feit dat er bij de bereiding van **freebase cocaïne** zeer vluchtige en licht ontvlambare stoffen worden gebruikt (ether) is deze bereidingsmethode dan ook voor de gebruiker uiterst gevaarlijk, dit wegens het ontploffingsgevaar. Dit heeft onder andere de bekende acteur **Richard Pryor** aan de lijve ondervonden toen hij zwaar verbrand werd tijdens een freebasing proces.

Voor de productie van **crack** (die in feite ook een freebasevorm is) wordt de cocaïne HCl vermengd met natrium carbonaat, Na_2CO_3 , of bakpoeder (dat natrium carbonaat bevat) of ammoniak. Aan dit mengsel wordt water toegevoegd en het geheel wordt geroerd tot een strakke brei. Deze brei wordt vervolgens in een (microgolf)oven verhit tot er een korstige massa ontstaat die men vervolgens in een ijsbad of koelkast plaatst.

Door het plotse grote temperatuur verschil begint de brei te kristalliseren. Het eindproduct, **crack**, lijkt op stukjes porselein of zeepschilfertjes die meestal gerookt worden in glazen pijpjes.

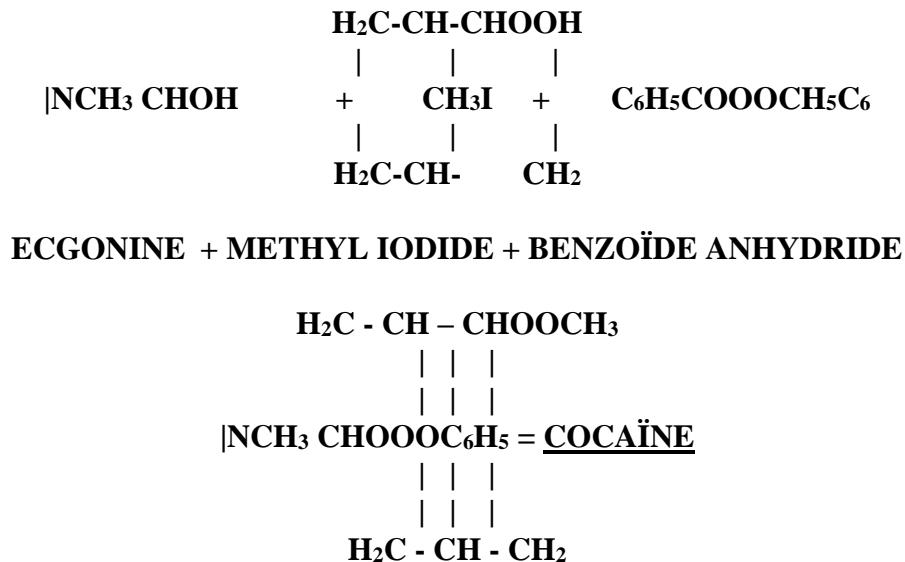
3.6 De bereiding van cocaïne.

De bereiding van cocaïne vraagt een elementaire kennis van de algemene scheikunde.

3.6.1 Gedetailleerde productieprocessen

Volgens een laborant die werkzaam was in een legaal bedrijf waar cocaïne verwerkt werd bestaan er in feite 3 basismethodes voor het verwijderen van de cocaïnealkaloïde uit de cocabladeren. Die methodes zijn:

1. De gedroogde bladeren worden behandeld met een zuur, bijvoorbeeld zwavelzuur – H_2SO_4 - om de ruwe cocaïne of de cocaïnepasta te produceren. De cocaïnepasta die over het algemeen tot 70 % pure cocaïne bevat wordt door een ander chemisch proces (met toevoeging van zoutzuur HCl omgezet in cocaïne HCl, dat in water oplosbaar is. Dit proces kan lang duren (1 tot 2 weken) en wordt zowel in de legale als illegale productie toegepast.
2. Het droge cocablاد wordt in een chemisch proces behandeld met Na_2CO_3 (natrium carbonaat) wat ruwe cocaïne oplevert. De ruwe cocaïne wordt dan verder behandeld met zoutzuur (HCl) wat dan de cocaïne hydrochloride oplevert. Dit proces is minder ingewikkeld dan het vorige en wordt het meeste gebruikt bij de illegale productie.
3. Het gedroogde cocablاد bevat verschillende alkaloiden waaronder cocaïne. Dit wordt volledig afgebroken tot men de substantie ecgonine bekomt, wat de basis is van de cocaïne molecule. De ecgonine wordt dan behandeld met methyl iodide en benzoïde anhydride wat dan pure cocaïne oplevert. De chemische structuur hiervan is:

De Boliviaanse en Colombiaanse cocabladeren worden, naar aanleiding van hun hoog cocaïnegehalte, het meest gebruikt in de 1° en 2° bereidingsmethode.

Hebben de cocabladeren een lager cocaïnegehalte dan wordt de voorkeur gegeven aan het ecgonineproces.

3.6.2 Het productieproces van cocaïne.

Fase 1: Van cocablad tot cocaïne sulfaat.

- Een voldoende hoeveelheid warm water wordt gebruikt om ongeveer 26 kg. kalium carbonaat (K_2CO_3) op te lossen. Deze oplossing wordt dan in een kuip gegoten dewelke 125 kg. cocabladeren bevat. Het volume van de oplossing is net voldoende om de gedroogde cocabladeren te bedekken.
- De cocabladeren in de carbonaat oplossing worden op volgende 3 manieren behandeld:
 - 1) Het mengsel wordt geschud en gekeerd met de handen.
 - 2) Het mengsel wordt vertrappeld door indianen of door de plaatselijke bevolking.
 - 3) Men laat het mengsel rusten.
 De eerste 2 methodes nemen amper 1 dag in beslag en wordt door sterke personen uitgevoerd. De 3° methode duurt 4 dagen.
- Bij de cocabladeren en het kalium carbonaat worden er 200 tot 400 liter kerosine bijgevoegd. Het resultaat is een groenkleurige kleverige vloeistof van ongeveer 300 tot 400 liter. Water en kerosine zijn niet mengbaar, maar overblijvende elementen worden uit de bladeren gehaald en laten zo een vermenging tussen kalium carbonaat en kerosine toe.
- Het kerosine-extract wordt van de bladeren gescheiden door de oplossing door een filter te gieten (watten e.d.). Het kerosine-extract wordt zo van de bladeren gescheiden en overgegoten in een ander vat. Dan wordt er traag 1 liter geconcentreerd zwavelzuur (H_2SO_4) over de bladeren gegoten. Er begint zich een neerslag te vormen die traag naar de bodem van het vat zinkt. Dat bezinksel is niets minder dan cocaïne sulfaat en andere alkaloïde sulfaten.

Fase 2: Van cocaïne sulfaat naar cocaïne pasta

- In een vat dat 6 liter water bevat en 36 cl geconcentreerd zwavelzuur, wordt de sulfaatneerslag van de vorige fase bijgevoegd. De nu ontstane oplossing wordt goed geroerd.
- In een ander vat wordt 1 liter water gemengd met 1 kg. kalium permagnaat ($KMNO_4$).
- De kalium permagnaat oplossing wordt nu traag bij de zwavel oplossing gegoten.
- De ontstane purper kleurige oplossing wordt dan door filterpapier gefilterd. Wanneer het filtraat nog gekleurd is wordt het proces herhaald. In deze fase wordt het $KMNO_4$ als ontkleurder gebruikt, zodat de gekleurde deeltjes achterblijven op het filterpapier.
- Bij het overgebleven filtraat (ongeveer 6 liter) wordt nu 1 liter ammoniak oplossing (NH_4OH) toegevoegd. De door dit proces veroorzaakte neerslag in het vat is de cocaïne pasta (ook freebase genoemd), en bevat nog onzuiverheden.

Fase 3: Van cocaïne pasta naar cocaïne hydrochloride

- Bij de ongeveer 1 kg. overgebleven cocaïne pasta wordt er in een ander vat 10 liter aceton bijgevoegd. Deze oplossing wordt dan door filterpapier gefilterd. Het bezinksel op het filterpapier is waarschijnlijk van anorganische aard. In plaats van aceton kan ook ether worden gebruikt, mits wat aanpassing in de procedure. Zowel aceton als ether kunnen de cocaïne pasta oplossen, terwijl beide producten ook goede oplosmiddelen zijn voor het gekristalliseerde zoutzuur.
- Bij het filtraat wordt nogmaals 10 liter aceton gevoegd. Deze oplossing van 20 liter wordt weerom gefilterd door papier. De temperatuur van de aceton moet $+ 15^\circ C$ bedragen dit omdat de later toegevoegde alcohol en het zoutzuur zouden kunnen reageren.
- Bij de hoger vermelde 20 liter aceton oplossing wordt er 30 cl. geconcentreerd zoutzuur (HCl) en 30 cl. zuivere ethyl alcohol gevoegd. Door de toevoeging van de zuivere ethyl alcohol, begint de cocaïne hydrochloride te kristalliseren.

- Na 3 tot 4 uur is het kristallisatieproces beëindigd en worden de cocaïne HCl kristallen verzameld op filterpapier en worden ze in de blote lucht gedroogd.

In de landen van herkomst en productie (Bolivia, Colombia, Peru) is de kerosine vrij verkrijgbaar. De bevolking gebruikt kerosine als brandstof.

De anorganische producten zoals zwavelzuur, zoutzuur, ammoniak en kalium carbonaat zijn eveneens verkrijgbaar. Ether en zuivere ethyl alcohol zijn echter onderworpen aan bepaalde wetten.

3.6.3 Het bereidingschema van cocaïne.

COCABLADEREN + KEROSINE
 + Na_2CO_3 natrium carbonaat
 + K_2CO_3 Kalium Carbonaat

Filteren van de kerosine en onzuiverheden.

H_2SO_4 - oplossing
 H_2SO_4 - oplossing + CaCO_3 (Calcium carbonaat)

COCAPASTA tussen 30 % en 90 % zuivere cocaïne

COCAPASTA + H_2SO_4 - oplossing
 + KMnO_4 (Kalium permagnaat)

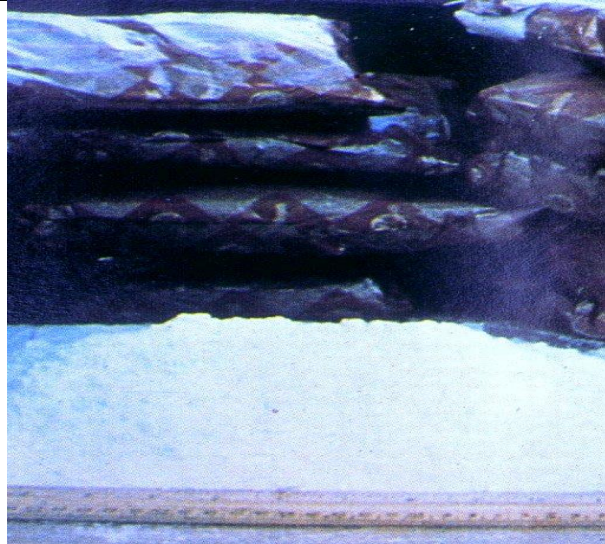
Deze oplossing filteren + toevoeging van NH_4OH - oplossing

COCAÏNE BASE 90 % tot 95 % zuiver cocaïne

COCAÏNE BASE + Aceton of Ether
 + Geconcentreerd Zoutzuur (HCl)
 + Zuivere ethyl alcohol
 = **COCAÏNE HYDROCHLORIDE 95 % tot 100 % zuiver**

3.7. De verschijningsvormen van cocaïne.

- De cocabladeren lijken op en ruiken naar laurierbladeren. De gelijkenis is merkwaardig. Het blad heeft een ovale vorm met een dikke middennerf. Op de cocastruik vinden we rode bessen. De bloemen van de struik zijn geel tot geelwit van kleur, met meestal 5 randbladeren.
- De cocaïne hydrochloride, cocaïne HCl, is een wit tot witgeel poeder dat lijkt op poedersuiker. Onder een lichtbron gaat het poeder schitteren. Het poeder gaat gemakkelijk samenklonken en maakt een plakkerige indruk. Cocaïne is ook goed te vergelijken met sneeuw kristallen. Onder de microscoop worden bij cocaïne puntige, waaivormige kristallen waargenomen. Er is ook een licht bruine Cocaïne waargenomen, doch dit wijst op onzuiverheden die in de drug aanwezig zijn. Er is ook een licht roze gekleurde cocaïne vorm (Peruvian Pink) en zwarte cocaïne (die versneden werd met tin oxide). De cocaïne HCl zit meestal verpakt in plastic zakjes.

Cocaine HCl

Cocaine HCl

Peruvian Pink

Zwarte cocaine De cocaine wordt gemend met zinkoxide om speurhonden te misleiden

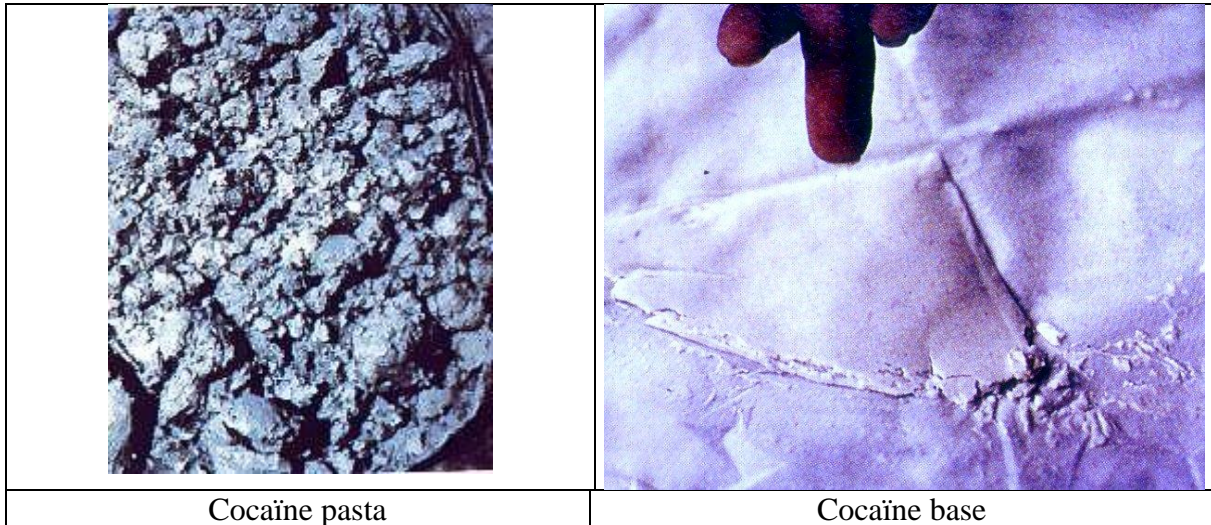

Cocaine HCl "Flake"

Cocaine HCl "Snow"

- De cocaïnepasta en cocaïnebase hebben een ruwere vorm en voorkomen. Hun kleur varieert van wit tot bruin tot blauwzwart.

- Crack is de rookbare cocaïnevorm en is in feite de basestructuur van de drug. Crack heeft eveneens een ruw voorkomen. De kleur kan variëren van wit, vuil wit tot licht bruin, beige of roze. Crack lijkt sterk op stukjes porselein of schilfertjes zeep. Het lijkt ook op samengeklitte zoutbrokjes. Crack zit meestal verpakt in kleine flesjes of plasticen zakjes.
- De basuco is een restproduct na het tweede raffinageproces. Het is koffiekleurig en lijkt op een pasta, die in droge vorm kan verpulverd worden. Het wordt meestal gerookt en bevat veel onzuiverheden die voor de gebruiker ernstige risico's inhouden.

Op de zwarte markt komt zuivere cocaïne uiterst zelden voor. Het is veelal voor 70 % versneden. Hiervoor worden tal van versnijdingsmiddelen gebruikt doch die komen verder in de cursus aan bod.

Vooraf in de Verenigde Staten treft men vaak in het drugmilieu de nep cocaïne of de *look alike* aan. Meestal worden deze producten als versnijdingsmiddel gebruikt doch in dit geval worden ze aangeboden als de echte drug.

Voor de freebase cocaïne verschenen producten als *Bas-O-Caine* en *Florida Snow*. Andere look alikes zijn *Coco Snow*, *Toot* en *Co-caine*. Deze look alikes zijn echter gevaarlijker dan de eigenlijke drug. Zo is *tetracaïne* tweemaal zo toxisch als de zuivere cocaïne. *Benzocaine* kan in het bloed klonters veroorzaken daar het onoplosbaar is!

3.8. De handel in cocaïne.

Eens de cocaïne op legale wijze geproduceerd werd is de drug klaar voor de export naar verschillende landen waar het gebruikt wordt als een lokaal verdovingsmiddel.

Cocaïne in de alkaloïde vorm, basestructuur die geen hydrochloride in kristalvorm bevat, wordt zelden in de medische wereld gebruikt.

De oorspronkelijke ± 100 kg. droge cocabladeren die nodig zijn om 1 kg. cocaïne te produceren kosten naar schatting 400 tot 500 €. De pure cocaïne (1 kg.) kan echter een handelswaarde van **500.000 €**. hebben wanneer deze versneden wordt tot 25 %/gram.

De illegaal geproduceerde cocaïne die verwerkt werd in verschillende illegale labo's in Zuid-Amerika, wordt naar verschillende landen gesmokkeld. De smokkeloperaties gaan van een 1 mansbedrijf tot de georganiseerde misdaad. De smokkelmethodes zijn uniek qua vindingrijkheid en zijn te uitgebreid om op te noemen.

Illegale cocaïne komt voor in 3 vormen:

- 1) De harde, kleine kristalvorm die regelmatig tot vaak verkrijgbaar is, in het bijzonder voor de grote en middelgrote dealers.
- 2) De vlokkige vorm, die meestal zeer zuivere cocaïne is, als delicatessen beschouwd door de druggebruikers.
- 3) De poedervorm is gewoonlijk de kristallijne of vlokkige cocaïne die werd versneden met andere stoffen zoals lactose en procaïne.

De illegale verhandeling van cocaïne heeft zoals bij vele andere drugs een welbepaald traject, die start bij de *cocaïneboer* en eindigt bij de *gebruiker/verslaafde*. Dit traject kan men als volgt opsplitsen:

- ❑ In eerste instantie hebben wij de cocaïneboer, die de cocaplant kweekt, het cocablad oogst en het dan verhandelt naar het illegale labo.
- ❑ In het clandestiene labo wordt het cocablad door middel van verschillende chemische procedures verwerkt tot bijna pure cocaïne.
- ❑ Het labo verkoopt dan de cocaïne aan een groothandelaar, of de zogenaamde *grootdealer*, voor de prijs van ongeveer 10.000 € per kg. of het labo werkt onder direct supervisie van een drugorganisatie of drugkartel.
- ❑ Deze dealer of organisatie smokkelt de cocaïne naar één of ander land waar de drug dan wordt doorverkocht aan een hoofdverdelers, tegen een voorop vastgestelde prijs die echter meestal schommelt tussen 35.000 € en 55.000 € per kg..
- ❑ De hoofdverdelers zal dan de cocaïne in kleinere hoeveelheden doorverkopen aan een reeks dealers. Hij kan de drug in de pure vorm verkopen, of zelf de cocaïne versnijden en dan de grotere hoeveelheid aan een lagere prijs verkopen.
- ❑ De meeste dealers weten ook dat cocaïne na een tijdje aan potentie inboet. Soms zullen de gebruikte versnijdingsmiddelen dit proces versnellen.
- ❑ Wanneer de dealers in het bezit zijn van hun 500 of 250 gram cocaïne dan zullen zij die meestal nogmaals versnijden en door verkopen aan de straatdealers. Die verkopen dan de drug in porties van 10, 5 of meestal 1 gram. 1 gram poeder bevat dan nog 30 % tot 50 % cocaïne.

3.9. De versnijdingsmiddelen en –methodes.

De benodigdheden voor het versnijden van cocaïne, de versnijdingsmiddelen en -methodes, zijn globaal gezien dezelfde als deze die gebruikt worden om heroïne te versnijden.

Het grote verschil zit hem echter in het feit dat heroïne versneden wordt zodat 1 gram poeder op straatniveau nog 15 % tot 25 % heroïne bevat. De rest van het poeder is versnijdingsmiddel. Cocaïne wordt versneden doch 1 gram poeder bevat nog steeds tussen de 30 % en 50 % effectieve drug.

3.9.1 De basisbenodigdheden om te versnijden zijn

- ❑ Het versnijdingsmiddel.
- ❑ Schalen in email of porselein.
- ❑ Maatlepels.

- ❑ Plat niet poreus oppervlak.
- ❑ Scheermesjes, speelkaart of ander voorwerp met scherpe kanten.
- ❑ Zeef of nylonkous.
- ❑ Trechter.
- ❑ Verpakkingsmateriaal zoals rubberen condoms, speelgoed ballonnetjes, plastic zakjes, papieren bundeltjes.

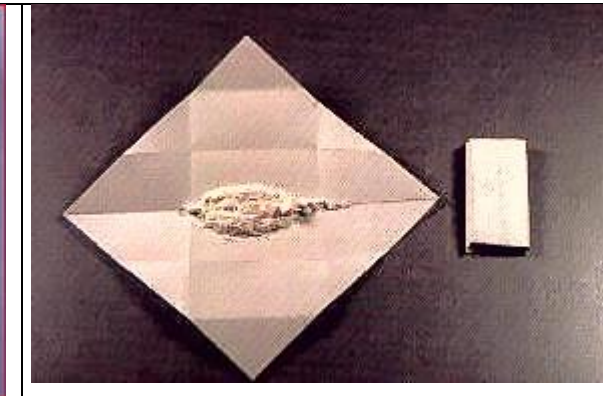
Het mengen van de cocaïne

Typisch gebruikte weegschaal

Typische verpakkingsvormen voor cocaïne

Een pakson cocaïne

Flesjes die gebruikt worden bij het verpakken van zowel cocaïne als bij crack

Zeefje dat gebruikt wordt om coke te zeven.

De versnijdingsmiddelen verschillen van dealer tot dealer. De voornaamste zijn:

Procaïne:

Een synthetische substantie nauw verwant aan cocaïne in poedervorm die vaak gebruikt wordt als lokaal verdovingsmiddel.

Mannita:

Substantie waarin een suiker zit verwerkt en die gebruikt wordt als laxeermiddel.

Menita:

Een melkpoedersuiker afkomstig van Mexico en Zuid Amerika.

Lactose of dextrose:

Een wit melkpoeder suiker dat gebruikt wordt als aanvulling bij babyvoeding.

Methamfetamine:

In poedervorm, ook gekend als speed.

Epsom zout:

Engels zout of maagzout.

Kinine:

Wit poeder met bittere smaak. Wordt gebruikt als middel tegen krampen en tegen de malaria.

Vitaminen:

In poedervorm (A-B3-C). Gemakkelijk te verkrijgen in apotheken en natuurwinkels.

Zowat elk oplosbaar poeder dat niet schadelijk is voor het lichaam zoals bakmeel, poedersuiker, melkpoeder, zetmeel.

Wierrook onder de vorm van een wit kristallijn poeder of zelfs onder de vorm van synthetische korrels.

De versnijdingsmethoden:

1° Methode:

1 DEEL LACTOSE + 1 DEEL COCAÏNE VAN 100% = 2 DELEN COCAÏNE VAN 50 %.
2 DELEN LACTOSE + 2 DELEN COCAÏNE VAN 50% = 4 DELEN COCAÏNE VAN 25 %.
4 DELEN LACTOSE + 4 DELEN COCAÏNE VAN 25% = 8 DELEN COCAÏNE VAN 12,5 %
8 DELEN LACTOSE + 8 DELEN COCAÏNE VAN 12½% = 16 DELEN COCAÏNE 6,75 %

2° Methode:

LACTOSE	TOEGEVOEGD AAN 100% COCAÏNE	COCAÏNE
1 DEEL.....	1 DEEL	2 DELEN 50 %
2 DELEN.....	1 DEEL	3 DELEN 33,3 %
3 DELEN.....	1 DEEL	4 DELEN 25 %
4 DELEN.....	1 DEEL	5 DELEN 20 %
5 DELEN.....	1 DEEL	6 DELEN 17 %
6 DELEN.....	1 DEEL	7 DELEN 15 %
7 DELEN.....	1 DEEL	8 DELEN 12½ %
8 DELEN.....	1 DEEL	9 DELEN 11,1 %
9 DELEN.....	1 DEEL	10 DELEN 10 %
10 DELEN.....	1 DEEL	11 DELEN 9 %
11 DELEN.....	1 DEEL	12 DELEN 8,25%
12 DELEN.....	1 DEEL	13 DELEN 7,75 %
13 DELEN.....	1 DEEL	14 DELEN 7,1 %

3.10. Methodes voor het bepalen van de zuiverheid van cocaïne.

3.10.1 Het bepalen van de hoeveelheid cocaïne in een monster.

Dat is een ingewikkeld proces en gebeurt door beroeps laboranten in een up-to-date labo.

Cocaïne drug testkits.

Deze kits worden zowel geproduceerd voor de drugbestrijdingseenheden als voor gebruik in het milieu. Het zijn meestal simpele kleurtesten. De meest gebruikte kleurtest voor cocaïne geschiedt met cobalt thiocyanide. De cocaïne of iedere andere substantie van de cocaïne familie vormt een helder blauwe vlokkige neerslag in de cobalt thiocyanide oplossing. Dit is een aanduiding dat het monster met grote zekerheid cocaïne, procaïne of tetracaïne bevat. Om zeker te zijn dat de drug cocaïne is en geen ander lid van de -caïne-familie wordt er tin chloride" aan de oplossing toegevoegd. Alle cocaïne deeltjes worden dan opgelost. Wanneer de dealer vermoed dat er een ander versnijdingsmiddel gebruikt werd, dan kan hij een gedeeltelijke test uitvoeren en kijken hoeveel procaïne of andere -caïne overblijft in het poeder.

3.10.1.1 De chlorox of chloroïdetest.

Wanneer de dealer veronderstelt dat de gekochte cocaïne verdacht is, dan doet hij een gedeelte van het monster in het flesje met chloroxide. De cocaïne zal dadelijk volledig oplossen. De procaïne zal oranjerood verkleuren. De andere versnijdingsmiddelen zullen bezinken op de bodem.

3.10.1.2 De watertest.

Het wordt algemeen aangenomen onder de straatdealers dat een ontleding van het poeder kan worden gedaan om te zien hoeveel versnijdingsmiddel gebruikt werd. Men doet het poeder in een glas met water. De cocaïne zal dadelijk oplossen, terwijl de overige versnijdingsmiddelen veel trager zullen oplossen.

3.10.1.3 De verwarmingstest.

De cocaïne in poedervorm wordt op een stukje aluminiumfolie gelegd en boven een lage vlam of lucifer gehouden. De cocaïne zal helder opbranden. Een suiker bevattend versnijdingsmiddel zal bruin of zwart verbranden. Gekristalliseerde speed of methamfetamine zal **poffen** wanneer het verhit wordt. Zouten verbranden niet en blijven achter als bezinksel. Procaïne en kinine branden ook helder, maar er wordt aangenomen dat procaïne eerst wat **borrelt** voordat het begint te branden.

3.10.1.4 De methanol test.

De meeste versnijdingsmiddelen lossen niet op in zuivere alcohol . Cocaïne lost echter wel op. Jammer genoeg (voor de dealer) is dat ook het geval voor procaïne en methamfetamine. Het is noodzakelijk om zuivere methanol alcohol te gebruiken daar indien er water in de alcohol aanwezig is, daarin ook suikers en zouten oplossen. Methanol kan in praktisch elke drogisterij of apotheek verkregen worden. De dealer neemt 2 gelijke eenheden cocaïnepoeder. Hij plaatst deze hoeveelheden elk in een theelepeltje. Dan wordt ongeveer een vierde van een theelepel pure methanol in één van de theelepeltjes gegoten. De oplossing wordt dan zacht geroerd. Het overblijvende poeder wordt dan in de tweede theelepel gedaan. Is er bijvoorbeeld 20 % van het poeder niet opgelost dan was de cocaïne 80 % puur

3.10.1.5 Ruikers test.

Sommige dealers zullen de zuiverheid van de cocaïne testen door zelf de drug te snuiven. Dit is waarschijnlijk de beste en meest voorkomende *straattest* voor het bepalen van de zuiverheid van de cocaïne. De testpersoon zou de opgesnoven hoeveelheid moeten standaardiseren (gelijk houden) om de stoffen te kunnen vergelijken. De testpersoon zal zelf ervaren hoe de *high* evolueert en welke gevoelloosheid of gevoel van bevriezing de substantie veroorzaakt. Wanneer er een brandend gevoel wordt ervaren in de neusgaten en de ogen beginnen te tranen dan is het goed mogelijk dat de cocaïne werd versneden met speed.

Suikers en zouten die als versnijdingsmiddel werden gebruikt zullen wat later een lichte druiptneus voor gevolg hebben. Abnormale activiteit en veel transpireren wijst op het feit dat er speed of kinine als versnijdingmiddel werd gebruikt. Overmatige diaree wijst op een laxerend middel dat werd gebruikt, zoals bijvoorbeeld menita of epsom zout. Een grotere, intensere graad van gevoelloosheid wijst op het feit dat er procaïne of een ander lokaal verdovingsmiddel werd aangewend.

3.10.1.6 De smaaktest.

Cocaïne heeft een bittere smaak. Deze smaak vermindert bij toevoeging van één of ander versnijdingsmiddel. Een melksuikerpreparaat zal de cocaïne bevattende poedersubstantie wat zoeter maken. Dextrose maakt het poeder naar het schijnt zoeter dan lactose. Procaïne smaakt ook bitter maar zal de tong en het tandvles vlugger en langer gevoelloos maken dan cocaïne. Zouten geven een nasmaak en epsom zout of Engels zout geeft een wat zoutere smaak. Epsom zout geeft de stof een meer zonderling uitzicht.

3.10.1.7 De observatietest.

Pure cocaïne kristallen hebben een transparant, blinkend voorkomen, zelfs geplet of gemengd met een versnijdingsmiddel, dan nog behoudt het poeder de glans, hoewel door de toevoeging van het versnijdingsmiddel zal de glans verminderen. Dextrose heeft een minder dempend effect dan lactose. Speed, of methamfetamine schijnt het minst licht dempend effect te hebben. Alhoewel zouten eveneens een kristallijne structuur hebben zullen cocaïne kristallen feller schitteren. Een aanwijzing van de zuiverheid van de cocaïne kristallen zijn de kleine brokjes (*rocks*) die in de totale poedermassa voorkomen. Deze kleine brokjes zijn in feite de pure cocaïne kristallen, die aanvankelijk in het productieproces werden gevormd, en kunnen in de poedersubstantie gevoeld worden.

Eens de dealer zekerheid heeft nopens de zuiverheid van de drug en/of het gebruikte versnijdingsmiddel, dan is hijzelf klaar om het versnijdingsproces - *het stepping on* - te beginnen.

Hij zal enkel de hoeveelheid cocaïne versnijden die hij dadelijk kan verkopen, daar vele versnijdingsmiddelen de eigenschap bezitten om de zuiverheid, de potentie van de cocaïne aan te tasten. Daarom is het voor de dealer een must om de cocaïne te bewaren op een droge, koude plaats zoals bijvoorbeeld in de koelkast en dit in een donker gekleurde fles om zo lang mogelijk de potentie van de drug te bewaren. Dealers beweren dat met de tijd cocaïne kan aangetast worden door vochtigheid, warmte, lucht en zonlicht.

3.11. De gebruiksmethoden.

(Noot van de auteur: Het centrale D.E.A.-labo in Dallas, Texas, bevestigde eind 1989 de inbeslagname van een *roze gekleurd* poeder dat rook naar geparfumeerde zeep. Het poeder had een gewicht van 12 gram en was ruw **korrelig**. De korrels hadden de grootte van een erwt.

Bij analyse bleek dit poeder **74 % Cocaine HCl** te bevatten, samen met wat **phenyl propanol amine**. Een D.E.A.-agent van de New Orleans Field Division bevestigde dat het hier hing om het zogenaamde "**Pink Peruvian flake**" een potente, en kwalitatief goede cocaïnevorm. De drug werd vermoedelijk via Miami, Florida De Verenigde Staten binnen gesmokkeld. Bij latere testen met drughonden bleek het dat de getrainde dieren de drugs substantie **niet konden lokaliseren**. Dit is waarschijnlijk te wijten aan de toegevoegde chemische substantie **phenyl propanol amine**. De roze kleur zou ook als afleidingsmanoeuvre gebruikt worden, daar niets vermoedende politiemensen het poeder zeker niet als drug (in dit geval cocaïne) zullen herkennen.)

Cocaïnegebruik is een dure gewoonte, daar 1 gram cocaïne al gauw tussen de 50 € en 75 €. kost, richtprijs voor Knokke-Heist en omgeving anno november 1999, dit is natuurlijk afhankelijk van de vraag en het aanbod. De prijs voor een gram cocaïne in de grootsteden schommelt tussen 25 € en 40 €/gram, dit voor wat België betreft wel te verstaan.

Cocaïne wordt louter gebruikt omdat de drug een sterk stimulerende werking uitoefent op het centrale zenuwstelsel. Het kan oraal worden ingenomen, het kan gesnoven worden, gerookt worden, het kan intraveneus worden ingespoten het kan rectaal worden toegediend. Het kan in de vagina of op de penis worden aangebracht dit om een voortijdig orgasme te voorkomen, ofwel om het orgasme langer te laten duren.

3.11.1 Een overzicht van de meest voorkomende gebruiksmethoden.

3.11.1.1 De orale inname.

Wanneer cocaïne oraal wordt ingenomen kan dit gebeuren door het te mengen in een vloeistof of door het te mengen met een half vaste stof. Het kan in de poedervorm worden ingenomen of verwerkt in een capsule. Gebruikers beweren dat wanneer men cocaïne oraal inneemt, de effecten na 3 tot 5 minuten beginnen en dat de *rush* of *flash* of het gevoel van *super euforie* niet zo intens is als bij de injectie of het snuiven, doch ze beweren wel dat de effecten 15 tot 20 minuten langer aanhouden.

Gelatine capsule die vloeibare cocaïne bevatte. De cocaïne had een olieachtig voorkomen en was amber kleurig.

3.11.1.2 Het insmeren.

Sommige gebruikers smeren het cocaïnepoeder rechtstreeks op het tandvlees, onder de tong, aan de binnenzijde van een ooglid, daar cocaïne gemakkelijk wordt opgenomen door de slijmvliezen.

Mannelijke gebruikers doen soms cocaïne op de penis en vrouwelijke gebruikers doen soms cocaïne rechtstreeks in de vagina, enerzijds om een vroegtijdig orgasme te voorkomen, anderzijds om het orgasme te intensifiëren.

3.11.1.3 Het eten.

Met eten bedoelt men het kauwen van de cocabladeren. Dat gebruik situeert zich bijna uitsluitend in de gebieden waar de plant geteeld wordt. De *Cogueros* zoals de plaatselijke indianen de kauwers noemen, voegen bij de bladeren wat kalk of een poeder van gemalen schelpen. Het kalk vergemakkelijkt en bevordert het vrijkomen van de cocaïne uit de bladeren. In feite wordt er enkel op de bladeren gezogen en niet gekauwd. Door het gebruik gaan de tanden groen, soms ook roodzwart verkleuren.

De *Cogueros* kauwen per dag gemiddeld 10 tot 15 bladeren, hetgeen overeenkomt met een dosis van 0,5 gram per dag of ongeveer 10 gram bladeren. De plaatselijke bevolking trekt ook thee uit de gedroogde bladeren.

Gemiddeld worden 10 tot 15 bladeren per dag gekauwd.

3.11.1.4 De intraveneuze injectie.

Sommige gebruikers spuiten de drug rechtstreeks in hun aders, ook mainlining genoemd. dit gebeurt op ongeveer dezelfde wijze als bij heroïne. Naar men beweert mag de oplossing echter niet verwarmd worden daar de warmte de cocaïne kan doen verdampen. Cocaïne is zeer goed in water oplosbaar. Het is zodoende niet noodzakelijk om het te verwarmen, met uitzondering wanneer er een versnijdingsmiddel werd gebruikt dat niet goed in water oplosbaar is.

Door het rechtstreeks in de ader inspuiten van cocaïne ervaart de gebruiker de rush of flash in enkele seconden. Het is een zeer intens gevoel dat ook maar een korte tijd aanhoudt. Gebruikers beweren dat de high, het onder invloed zijn van de cocaïne bij het inspuiten tussen de 45 en 90 minuten duurt. Het enige andere verschil tussen het injecteren van heroïne en cocaïne is dat cocaïne een blijvende blauwe plek achterlaat op de injectieplaats. Dit wordt veroorzaakt door de chemische reactie die plaats grijpt tussen de cocaïne en de injectienaald. Daar cocaïne niet mag gekookt worden zal de gebruiker warm leidingwater gebruiken om de drug in op te lossen. Wordt de cocaïne per ongeluk in een slagader ingespoten dan kan het voorkomen dat de slagader verstopt raakt met alle gevolgen vandien. In het slechtste geval kan er gangreen optreden.

Gangreen ontstaan door cocaïne rechtstreeks in een slagader in te spuiten

3.11.1.5 Het snuiven van cocaïne, ook snorting genoemd.

De meest voorkomende gebruiksmethode voor cocaïne is het snuiven, ook snorting genoemd, dat wil zeggen dat de gebruiker de cocaïne in de neusgaten opsnuift.

Bij het snuiven van cocaïne ervaart de gebruiker de effecten na enkele ogenblikken en houden die effecten 30 tot 90 minuten aan. Bij het snuiven wordt over het algemeen (of probeert de gebruiker toch) de meest zuivere cocaïne gebruikt, daar dit een zeer fijn poeder is, en derhalve ook goed kan opgenomen worden door de neusslijmvliezen. Via de neusslijmvliezen wordt de drug opgenomen in het bloed. Bij het snuiven gebruikt de cokesnuiver een rietje, een metalen of kunststoffen kokertje of een opgerold bankbiljet. Hij steekt bijvoorbeeld het rietje in een neusgat, knijpt het andere neusgat dicht en brengt het rietje in het cocaïne poeder. Dan snuift hij/zij de cocaïne op. Meestal wordt de coke in een lijntje of meerdere lijntjes gelegd. Bij het opsnuiven kan de gebruiker van neusholte verwisselen maar gewoonlijk houdt hij 1 neusgat dicht zodat beter gesnoven kan worden.

Het eerste, onmiddellijke effect bij het snuiven is een branderig of bevroren gevoel van de neusholte. Dit is te wijten aan de zuiverheid van de drug of van het gebruikte versnijdingsmiddel. Wanneer de cocaïne versneden werd met procaine zal men een eerder bevrorend gevoel ervaren. De gebruiker kan dosissen opsnuiven van 1/10 tot 1/3 van een gram. Sommige verslaafden die de ganse dag de high wensen te behouden kunnen de ganse dag door snuiven.

Wanneer de cocaïne gesnoven wordt gaat er een gedeelte door de neusholte heen en komt terecht in de keelholte. Soms blijft er een gedeelte van de drugs substantie achter in de neusholte tussen de neushaartjes. Nadat het daar een tijdje heeft vastgezet wordt het neusmembraam geïrriteerd. Hierdoor ontstaan er kleine bloedingen. Soms blijven er ook kleine hoeveelheden achter in de zogenaamde sinusholtes, die dan verstoppingen veroorzaken en het daarmee gepaard gaande ongemak. Om zulke problemen te vermijden en om een reine en vrije neusholte te behouden die niet geïrriteerd raakt zullen de gebruikers het cocaïnepoeder zo fijn mogelijk maken. Dit gebeurt met een scherp mesje, een scheermesje of eender welk ander voorwerp met scherpe kanten, waarmee men het poeder fijn hakt, of het poeder wordt geplet in een mortier met behulp van een stamper. Er wordt beweerd dat hoe fijner het poeder is hoe kleiner de kans is dat er iets in de sinusholtes achter blijft.

Sommige gebruikers zullen water opsnuiven of in de neus laten druppelen om het achter gebleven poeder los te weken en de restjes tussen de neushaartjes op te lossen. Occasioneel gebeurt het dat een gebruiker neusdruppels of een neusspray gebruikt om de tere neusmembranen te beschermen. Hoe meer de gebruiker snuift en hoe zuiverder de cocaïne, hoe groter de irritatie van de neusmembranen wordt. Sommigen zullen vaseline in de neus aanbrengen om de membranen te beschermen. Een kenmerk bij de cocaïnesnuiver dat echter niet vaak voorkomt is de perforatie van het neustussenschot of neusmembraam.

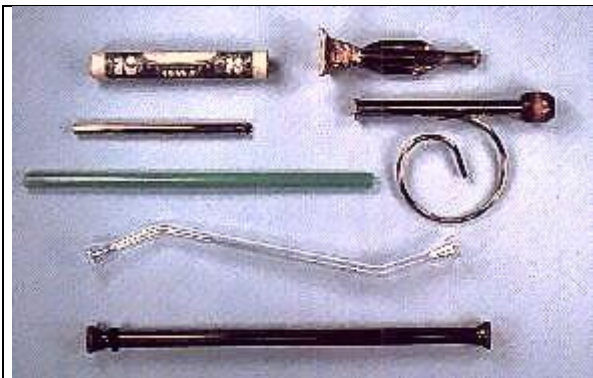
De exacte manier om cocaïne te snuiven laat men over aan de fantasie van de gebruiker. Enkele van de meest voorkomende snuifmethodes zijn

- ❑ De gebruiker plaatst een kleine hoeveelheid cocaïne op een stukje hout, op de top van het lemmet van een mes of op zijn duim. Hij houdt het dan tegen een neusholte en snuift het op. Dit is echter een gevaarlijke methode daar men geen juist dosering kan bepalen.
- ❑ Veel *cokefreaks* gebruiken het cokelepeltje dat gekocht kan worden in een straatwinkel - de zogenaamde *headhops*. Het cocaïnelepeltje is meestal mooi versierd en is soms uit goud vervaardigd. Het heeft meestal een kleine inhoud en kan gemiddeld 30 tot 60 mg. cocaïnepoeder bevatten. Het lepeltje wordt uitsluitend gebruikt om cocaïne te snuiven. Het lepeltje wordt naar de neus gebracht alwaar het poeder via het neusgat wordt opgesnoven. Vaak zal de gebruiker zijn lepeltje met een ketting rond de hals dragen samen met een klein donker gekleurd flesje. Sommige lepeltjes hebben 2 kleine uithollingen waarin het cocaïnepoeder wordt aangebracht. Op die wijze kan het poeder in beide neusholtes opgesnoven worden.
- ❑ Cokesnuivers gebruiken vaak een rietje of een op een rietje lijkend instrument (opgerold bankbiljet, metalen of kunststoffen kokertje) om de cocaïne op te snuiven. Veel gebruikers strooien het cocaïnepoeder uit op een hard, niet poreus oppervlak zoals bijvoorbeeld een spiegel. In deze spiegel vindt men soms kleine groeven terug die gevuld 1 dosis cocaïne vertegenwoordigen. De cocaïne wordt met een scheermesje, een mesje of elk ander voorwerp met scherpe kanten een paar keer gesneden en verlegd, dit vaak bij wijze van een ritueel.
- ❑ De gebruiker speelt met zijn drug. Dan gaat men de cocaïne verdelen in de groeven van de spiegel of gewoon op het oppervlak van de spiegel of enig andere harde ondergrond (deksel van een toilet) in wat men *lijntjes* – *lines* pleegt te noemen. Deze lijntjes hebben in het algemeen een lengte van 3 tot 5 cm.. De gebruiker neemt dan zijn rietje, plaatst het uiteinde van dit rietje in een neusopening en snuift het cocaïne lijntje op. Sommige gebruikers, meestal pooiers en jetsetters zullen een opgerold bankbiljet gebruiken. Hoe hoger de geldwaarde van het gebruikte biljet, hoe hoger de klasse van de gebruiker. Deze methode wordt nu meer en meer nageaapt door minder klasrijke gebruikers. 1 gram cocaïne is meestal voldoende voor 20 tot 30 lijntjes. Elk lijntje bevat ongeveer 30 tot 50 mg cokepoeder.
- ❑ Een andere methode is het plaatsen van de cocaïne in een opgerold bankbiljet waarbij de beide uiteinden van het biljet naar binnen werden gevouwen. De gebruiker zal het biljet bij zich meedragen. Wanneer hij dan de drug wenst te snuiven haalt hij het biljet boven, opent één der uiteinden en snuift de cocaïne op. Het biljet heeft het effect van een rietje.
- ❑ De cocaïne wordt in een klein flesje met een halsje gegoten. De gebruiker snuift de drug op door het smalle halsje van de fles. Deze flesjes zijn meestal aan een ketting bevestigd dat rond de hals wordt gedragen. Deze cocaïne flesjes kunnen in de gekende straatwinkels worden aangekocht.
- ❑ In bepaalde streken wordt een lang doorgegroeiende vingernagel, meestal de pinknagel als cokelepeltje gebruikt.

- ❑ Men gaat wat *freebase cocaïne* op een stukje aluminiumfolie leggen. Deze wordt onderaan verhit en de freebase begint te roken (verdampen). De rook wordt door een kokertje opgesnoven. Dit gebruik noemt men net als bij heroïne het *chinezzen of chasing the dragon*.

Daar het snuiven de meest voorkomende gebruiksmethode van cocaïne is dient men bij verdachten speciaal te letten op:

- ❑ neusdruppels of neusspray
- ❑ hard niet poreus oppervlak (bvb. spiegel met groeven).
- ❑ aluminiumfolie
- ❑ scheermesje of ander voorwerp met scherpe kanten (kan bijvoorbeeld een IK zijn).
- ❑ rietje of opgerold bankbiljet
- ❑ cocaïne lepeltje
- ❑ vaseline
- ❑ rond de nek een flesje aan een ketting, met eventueel een bijhorend lepeltje.

Diverse snuifattributen.

Rechts een poederdispensor en links een flesje gevuld met cocaïne.

Verschillende cokelepeltjes

Een opgerold bankbiljet met een lijntje klaar om te snuiven.

Cocaïne die gesnoven wordt bij middel van een cokelepeltje.

Lijntjes cocaïne liggen klaar om gesnoven te worden.

Een snuiver in actie.

Een lege poederdispensor.

3.11.1.6 Het roken

Een aan populariteit winnende vorm van cocaïnegebruik is om de cocaïne HCl via een *freebasing* proces om te zetten in een *base*, waardoor de drug kan gerookt worden.

Daar cocaïne oplosbaar is in water kan het ook opgenomen worden door de lichaamweefsels. Cocaïne is chemisch gezien een zout (HCl) en zal het vlugger oplossen in water dan verdampen. Daarom moet de cocaïne HCl omgezet worden in een *basestructuur*, waardoor de drug rookbaar wordt. Dit gebeurt via een eenvoudige chemische reactie waarbij men natrium carbonaat (Na_2CO_3) gebruikt, eventueel gewoon bakmeel dat Na_2CO_3 bevat en een hoeveelheid (petroleum) ether.

	
Benodigheden om freebase cocaïne te maken	Freebase cocaïne wordt op tabak aangebracht

3.11.1.7 Bereidingschema:

Fase 1:

Cocaïne HCl + Na₂CO₃

Het zout (HCl) verdwijnt uit de cocaïne, de cocaïne wordt dus rookbaar.

De versnijdingsmiddelen van de niet synthetische -cainegroep worden geëlimineerd. De synthetische -caine versnijdingsmiddelen zullen aanwezig blijven doch zullen geen invloed hebben op het gewicht van de feitelijke *freebase cocaïne*.

Fase 2:

Hier wordt de petroleum ether toegevoegd aan de Na₂CO₃-oplossing en wordt de feitelijke scheiding in 2 lagen gevormd.

Fase 3:

De bovenste laag wordt in de ether - cocaïnebase oplossing (zie fase 1) gedaan. De onderste laag wordt met rust gelaten. Hierin bevinden zich de zouten van de cocaïne HCl en de versnijdingsmiddelen. Eens dat de bovenste laag werd overgeheveld wordt deze samen met de ether/cocaïne oplossing in een droogschaal gegoten om te kunnen drogen op kamer temperatuur. De ether gaat verdampen. Het is tijdens dit proces dat het meeste gevaar zich ontwikkelt, namelijk de zeer vluchtige en ontvlambare ether verdampt. Wanneer al de ether verdampt is (soms gebruikt men een verwarmingsbron met open vlam om dit proces te versnellen, hetgeen de kans op explosie enorm vergroot, zal de cocaïne herkristalliseren en zal een base vorm, een freebase vorm verschijnen. Dit eindproduct, dat zeer zuivere cocaïne bevat (**tot 95 %!**) kan gerookt worden.

Een andere methode van het *freebasen* van cocaïne is een deze waarbij de cocaïnebase in de kop van een waterpijp wordt gestopt. In de waterpijp vervangt men het water door een alcohol houdende vloeistof, zoals rum, wijn of iets dergelijks. Dit wordt gedaan om de smaak van het te roken preparaat te verbeteren en ook omdat de alcohol dienst doet als een filter en als koelsysteem.

De cocaïnebase wordt vervolgens verhit door middel van een in alcohol gedrenkt watten bolletje dat aan een ijzerdraadje is bevestigd en aangestoken wordt. Dit watten bolletje wordt dan onder de kop van de waterpijp gehouden. De cocaïnebase verhit, en de ontstane dampen worden door de pijp en de koelvlloeistof gezogen en geïnhaleerd.

De kristallen die niet verdampen worden in een tweede pijp gedaan en herverwarmd. Ze kunnen op deze wijze hergebruikt worden. De freebase cocaïne is beter in vet oplosbaar dan de cocaïne HCl, en dringt daarom direct vanuit de bloedbaan door in de hersencellen. Let wel, men mag deze methode niet vergelijken met het roken van ice, de rookbare methamfetamine vorm, omdat de overgebleven icekristallen herkristalliseren in de pijp en in dezelfde pijp kunnen hergebruikt worden.

De freebaser ervaart een veel intensere high dan de gebruiker die cocaïne snuift, daar de dampen direct via de longblaasjes in de bloedbaan terecht komen en in enkele seconden de hersenen bereiken waar ze in de gebruiker een explosieve flash veroorzaken.

Het is niet ongewoon dat freebasers grotere hoeveelheden cocaïne verbruiken dan gewone cocaïnegebruikers daar hun high maar maximum 10 minuten aanhoudt, en gevolgd wordt door een enorme depressie. Wenst de gebruiker high te blijven dan dient hij het rookproces om de 10 tot 20 minuten te herhalen.

Veel cocaïnegebruikers roken ook marihuana. Gedurende of bij het einde van een *cocaine run* - een onafgebroken periode van intensief cocaïne snuiven of crack roken, dit kan soms 5 tot 6 dagen duren - worden niet zelden alcohol, barbituraten of tranquillizers gebruikt om het hyper gestimuleerd gevoel te verminderen en om een soort slaperige toestand te creëren.

Cocaïne moet men ook leren gebruiken. Beginnende gebruikers gaan vaak stuntelig te werk, soms onbezonnen en krijgen dus de verwachte effecten niet.

Straatcocaïne gaat men zuiveren door ze te mengen met ammoniak en de oplossing te roeren met een metalen voorwerp. Door het chemisch proces gaat de gezuiverde cocaïne zich afzetten op het metalen voorwerp.

3.12. TRENDS IN HET GEBRUIK

Veel mensen hebben wel eens cocaïne gebruikt, geprobeerd meestal uit nieuwsgierigheid of om eens te kunnen opscheppen. Na dit experimenteel gebruik zijn ze gestopt en hebben geen verder verlangen, geen behoefte meer voor cocaïne.

Het grootste deel van de cocaïnegebruikers zijn de snuivers die regelmatig of onder sociale omstandigheden de drug gebruiken.

Met de introductie van *crack* is het cocaïne roken sterk toegenomen. Vele cocaïnegebruikers verspreiden vaak het gerucht dat hun drug noch gevaarlijk, noch schadelijk is voor de gezondheid. Deze categorie van gebruikers bevindt zich in een wankele situatie daar ze compulsieve gebruikers geworden zijn. Onbewust gaan ze hun gedrag verdedigen, gaan ze zeggen dat ze geen problemen hebben met hun gebruik. Ze gaan zelfs hun druggebruik gaan promoten. Dit gedrag is gekend als het *drug pushing syndroom*.

De *compulsieve* of *zwaar intensieve* gebruikers hebben volledig de controle over hun gebruik verloren. Ze snuiven, roken of injecteren de drug waar en wanneer ze ook maar kunnen.

Hun voorkeur gaat naar het roken en injecteren daar de high vlugger en veel intenser wordt ervaren. Vaak gaan ze over in repetitief gebruik, de zogenaamde *coke runs*. Wanneer de drug is uitgewerkt nemen ze direct een nieuwe dosis, dit omdat ze de down periode, de enorme depressie die volgt vrezen. Deze *runs* kunnen 5 tot 6 dagen aanhouden. De gebruiker stopt pas wanneer hij volledig uitgeput en ontredderd instort, zowel lichamelijk als geestelijk. De gebruiker kan dan tot 36 uur lang slapen om bij het ontwaken terug in zijn oude gewoonte te hervallen.

In een Amerikaanse studie werd aangetoond dat meer mannen dan vrouwen cocaïnegebruiken. De meeste begonnen met hun gebruik tussen de **11 en 20 jaar en begonnen crack te roken tussen hun 16 en 25 jaar.**

Het cocaïnegebruik in de wereld is nog steeds aan het stijgen. In de Verenigde Staten wordt een harde strijd gevoerd tegen deze drug en de drugdealers zodat wij vrezen dat de cocaïnekartels hun afzetgebieden gaan verleggen. Ze gaan andere dichtbevolkte en rijke gebieden, waar de strijd tegen de drugs veel minder intensief is en waar men nog met een bepaalde laksheid optreedt tegen de drughandel en het druggebruik, met andere woorden Noord- en West-Europa dus, exploiteren. Getuige hiervan zijn de grote cocaïnevangsten die in Europa gerealiseerd worden.

Met de introductie van **crack** is het cocaïnegebruik fel gestegen omdat:

- 1) **CRACK zeer zuiver is.**
- 2) **CRACK relatief goedkoop is.**
- 3) **CRACK gemakkelijk te maken is.**

3.13 De effecten van cocaïne op ons lichaam en onze hersenen.

Bijna onmiddellijk na het opnemen van cocaïne via het snuiven en injecteren en 3 tot 5 minuten na orale inname ervaart de gebruiker wat men een rush noemt, een onmiddellijke, intense super euforie.

Deze rush komt bijna onmiddellijk na het intraveneus injecteren ook *mainlining* genoemd, wat later bij het snuiven en nog later bij de orale inname. Bij het roken van cocaïne komt de rush bijna even snel als bij het injecteren.

De duur van de rush is ook verschillend. Deze duurt het langst bij de orale inname, iets minder lang bij het snuiven en nog wat minder na de injectie en het roken.

Onmiddellijk na de rush zal de gebruiker een periode ervaren waar hij *wired* is, dit is het onder invloed zijn van de drugs substantie. Die periode duurt zowat tussen de 30 minuten en 90 minuten. De rush duurt van enkele seconden tot een halve minuut. De high duurt 15 tot 20 minuten.

Bij het roken van freebase cocaïne ervaart de gebruiker de rush binnen enkele seconden. De high duurt maar 10 tot 20 minuten (eerder 10 minuten). De gebruikers beweren echter dat de rush of high veel intenser is bij deze gebruiksmethode dan bij de andere methodes.

Cocaïne heeft een aantal effecten op het lichaam en op de hersenen, het bewustzijn. Cocaïne blokkeert de geleiding van prikkels door gevoelszenuwen, vandaar de plaatselijke verdovende werking van de drug.

Cocaïne is een stimulerend middel. Hiermee wordt bedoeld dat de drug een stimulerende werking op het centrale zenuwstelsel veroorzaakt. De psychische effecten zijn een gevolg van die prikkeling.

Onderzoek heeft uitgewezen dat cocaïne de elektrische activiteit in de hersenen prikkelt en wijzigt. Er wordt bijgevolg een wijziging doorgevoerd in de werking van de **neurotransmitters** in de hersenen. Deze neurotransmitters zijn onder andere verantwoordelijk voor de controle van de emoties en de sensatie, het ervaren van pijn of het gevoelloos zijn voor pijn, voor plezier en verdriet, rust, kalmte en agressie. Vooral de werking van de volgende neurotransmitters wordt door cocaïne gewijzigd:

Norepinephrine -- NE

Dopamine -- DA

Epinephrine -- E

Deze neurotransmitters zijn in feite natuurlijk voorkomende stimulerende middelen voor de hersenen. Cocaïne heeft de eigenschap dat bepaalde delen van de hersenen hun voorraad NE, DA en E loslaten waardoor de zogenaamde **cocaïnerush** optreedt.

De hersenen zijn vlug uitgeput wat hun voorraad neurotransmitters betreft. Wanneer het cocaïnegebruik verder gezet wordt zullen de hersenen steeds minder NE, DA en E vrijmaken. Het resultaat hiervan is dat er steeds maar grotere hoeveelheden drug nodig zijn om tot dezelfde effecten te komen. Dit betekent niets anders dan de ontwikkeling van **tolerantie** voor de drug. Dit onevenwicht is een direct gevolg voor de negatieve effecten die door cocaïne worden veroorzaakt zoals:

- ❑ angst
- ❑ slapeloosheid
- ❑ zenuwachtigheid
- ❑ zweten
- ❑ rillingen

Een regelmatig gebruiker van cocaïne die plots zijn gebruik stopt zal vlug ervaren dat het peil van zijn NE, DA en E zo laag is dat de voorraad niet meer kan voorzien in de dagelijkse behoefte. De hersenen gaan in een onthoudingfase waardoor er effecten vrijkomen die tegengesteld zijn aan de aangename effecten van de cocaïnehigh.

Een voorbeeld hiervan is de enorme *crash*, de depressie die de cocaïnegebruiker ervaart nadat zijn drug is uitgewerkt. Een cocaïne verslaafde zei eens tijdens een afkicksessie: "**how higher the high, how deeper the low**" (hoe intenser de high, hoe erger de depressie). De verslaafde gaat vervolgens op geestelijk vlak hunkeren, bijna smeken naar nog meer cocaïne, deze fase naar het intense verlangen voor een bepaalde drug wordt ook *craving* genoemd. Deze alles overheersende drang is zo intens, zo sterk dat ze belangrijker wordt dan de primaire behoeften van het de mens namelijk eten en seks. De verslaafde leeft alleen nog voor zijn drug.

Door het effect van cocaïne op de werking van de hersenen raakt de gebruiker ook veel vlug psychisch afhankelijk aan cocaïne. De volgende effecten zich typisch bij cocaïnegebruik:

a) Effecten op psychisch vlak.

- ❑ De cocaïnegebruiker ervaart vaak de sensatie van een mentale en fysieke stimulatie, (super)euforie, zelfvoldaanheid en een goede harmonie tussen lichaam en geest. Vaak voelt de gebruiker dat hij alles aankan, hoe moeilijk of zwaar het ook is.

- ❑ De gebruikers is hyper actief, spraakzaam en is vergeetachtig. Hij ervaart vaak een (denkbeeldige) verhoging van zijn capaciteiten. Musici bijvoorbeeld denken dat zij beter kunnen spelen of zingen als ze onder invloed van cocaïne zijn. Experimenten toonden net het tegenovergestelde aan.
- ❑ Cocaïne schijnt bepaalde remmingen te doorbreken waardoor de gebruiker daden zal verrichten die hij onder normale omstandigheden zou veroordelen zoals criminele feiten, abnormaal agressief en gewelddadig gedrag of bizarre seksuele daden en wensen.
- ❑ Sommige gebruikers beweren dat zij beter auditieve en sensitieve prikkels ontvangen. Dit is echter terug ingebeeld.
- ❑ De meeste cocaïnegebruikers beweren dat hun drug niet alleen het centrale zenuwstelsel stimuleert maar dat hun drug ook een stimulerende werking uitoefent op hun seksuele gedrag. Wederom is dit imaginair. De gebruiker *denkt* dat hij tot grotere daden in staat is. Het tegendeel is echter beter van toepassing. Gezien het feit dat cocaïne bepaalde remmingen doorbreekt zullen de gebruikers misschien een grotere variëteit aan seksuele activiteiten beproeven. Velen beweren dat hun orgasmen 2 tot 3 keer zo hevig zijn als normaal.
- ❑ Vaak ervaren cocaïnegebruikers een paranoïde gedragspatroon, net zoals bij speed gebruik. Ze worden zeer argwanend en vertrouwen niemand. Ze zien in iedereen een potentiële vijand, zelfs in hun familieleden en naaste vrienden. Dit resulteert soms in abnormaal gewelddadig gedrag tegen de vermeende vijanden, wat kan leiden tot zwaar lichamelijk letsel, moord en zelfmoord.
- ❑ Vele cocaïnegebruikers ervaren soms tijdens het onder invloed zijn hallucinaties die men zou kunnen omschrijven als intense dagdromen. Er wordt ook beweerd dat sommige gebruikers een soort paranormale sensatie ervaren (bijvoorbeeld sensitieve hallucinaties). Ze hebben het gevoel dat er insecten of slangen over of onder hun huid kruipen. Dit effect noemt men ook het bugs effect. Gebruikers die dit ervaren zullen zich continu krabben, soms tot bloedens toe!
- ❑ Cocaïne veroorzaakt een sterke psychische verslaving en is dus een extreme *gewoontedrug*. Wanneer de effecten van cocaïne beginnen te verminderen is de gebruiker soms:
 - ❑ Rusteloos.
 - ❑ Hij kan zich moeilijk of niet concentreren.
 - ❑ Hij is twistziek.
 - ❑ Hij is depressief (soms met zelfmoord plannen).
 - ❑ Hij is vermoeid.
- ❑ Soms zijn er negatieve effecten zoals:
 - ❑ Darmpijnen door verstoppingen.
 - ❑ Krampen in de onderbuik.
 - ❑ Misselijkheid en braken.
- ❑ Soms wordt de depressie zo ernstig dat de gebruiker de zin in het leven verliest en met zelfmoordplannen rondloopt of hij wordt ziekelijk depressief. Deze depressie wordt beschreven alsof de gebruiker het gevoel heeft dat hij sterft. Hij voelt zich:
 - ❑ Lusteloos.
 - ❑ Teneergeslagen.
 - ❑ Hij wil alleen gelaten worden.
- ❑ Soms voelt hij iets als een nakende dreigende dood. Om aan die negatieve effecten te ontvluchten zal de gebruiker nog meer cocaïne gaan gebruiken.

- ❑ Het extreme gelukzalige gevoel dat verkregen wordt door het cocaïnegebruik creëert in de gebruiker een sterke drang, een hunkering voor verder cocaïnegebruik.

Wat zich ontwikkeld heeft is een vicieuze cirkel waarin de intense rush flash wordt gevolgd door een ernstige depressie, gevolgd door de drang, de felle hunkering terug te keren naar de super euforie. Dit veroorzaakt een extreme psychische afhankelijkheid voor de drug. De depressie die volgt op het euforie effect wordt vaak omschreven als ***Being Coked out*** of de ***Cocaine Blues***.

b) De effecten op fysisch vlak

- ❑ Verhoogde pols- en hartslag.
- ❑ Verhoogt ademhalingsritme.
- ❑ Verhoogde bloeddruk en lichaamstemperatuur.
- ❑ Verhoogde fysische activiteit en energie.
- ❑ Verhoogt reactievermogen (reflexen).
- ❑ Cocaïne doet de pupillen (soms) sterk verwijden. Ze reageren extreem traag op licht.
- ❑ Cocaïnegebruikers hebben een fel verminderde eetlust terwijl ze onder invloed zijn. Regelmatige en zware gebruikers zullen een ondervoed voorkomen hebben hetgeen te wijten is aan het gebrek aan eetlust (cocaïne werkt eetlust remmend) en het chronische tekort aan vitaminen en mineralen.
- ❑ Cocaïne veroorzaakt slaperigheid of vermindert sterk de behoefte naar slaap.
- ❑ Sommige gebruikers beweren dat ze na coke gebruik beter kunnen horen alhoewel cocaïne gehoorvermindering zou veroorzaken. Andere gebruikers hebben last van een zoemend geluid in de oren.
- ❑ Vaak hebben cocaïnegebruikers de neiging om te buigen dadelijk na de inname van hun drug.
- ❑ Ze hebben vaak een droge mond en zijn zeer dorstig.
- ❑ Ze krabben zich op verschillende plaatsen van het lichaam, soms tot bloedens toe, alhoewel dit een psychische reactie is. Het zogenaamde bugs effect.
- ❑ Er is een verlies van notie van tijd en plaats.
- ❑ Ze hebben droge lippen en een droge tong. er is duidelijk transpiratie te zien op hun voorhoofd en in de nek.
- ❑ Wanneer cocaïne oraal wordt ingenomen is er een licht tintelend gevoel in de tong aanwezig. De lippen voelen dik, droog en gezwollen aan. Cocaïne kan ook een lichte irritatie van de keelholte veroorzaken. Voor een korte periode is in de mond en keelholte het gevoel en de smaak verdwenen. (ongeveer 10 minuten duurt dit fenomeen). Personen die cocaïne voor een langere periode oraal gebruiken zullen een bruine, chocoladeachtige neerslag op de tong en de tanden hebben.
- ❑ Cocaïnegebruikers zullen vaak niet genezende korsten rond de neusopeningen hebben. Het neustussenschot is vaak rood en korstig. Verder geregeld gebruik zal bij de cocaïnesnuiver soms perforatie van het neustussenschot voor gevolg hebben. Vaak zal de cocaïne de randen van de neusgaten vaal geel kleuren, ook het uitdrogen van het neusmembraam (neustussenschot) een bloedende neus of een lopende neus komt voor.

c) Bij het cocaïne snuiven ervaart men verder nog:

- ❑ Extreem zweten op het voorhoofd en in de nek.
- ❑ De neustop wordt koud en de wangen bleek, dit is het ***freeze effect***.
- ❑ Drukkend gevoel in de borst en er is een gebrek aan zuurstof.
- ❑ Zwaar gevoel in het hoofd.

- ❑ Gewoonte gebruikers hebben vaak een chronische bloedvergiftiging. Ze zijn zwak, lijden aan anemie (bloedarmoede) en hebben een ziek voorkomen met een uitdrukingsloos gezicht. Ze hechten geen waarde meer aan persoonlijke hygiëne, hebben een valse, bleke gelaatskleur en de ogen liggen diep in de kassen.
- ❑ Cocaine veroorzaakt verder nog misselijkheid, braken, maagkrampen. De gebruiker kan half bewusteloos raken en hij heeft last van spiertrekken (vooral in het gezicht).

3.14. De abstinentie of onthoudingsverschijnselen.

Er treden ernstige onthoudingsverschijnselen op wanneer het cocaïnegebruik gestaakt wordt. Deze symptomen gaan zich manifesteren ongeveer binnen de week na het laatste gebruik. Meestal worden er bij de medische behandeling tranquillizers en/of anti-depressiva toegediend. Bij het toedienen van een nieuwe cocaïnedosis verdwijnen de abstinentieverschijnselen.

De onthoudingssymptomen zijn onder andere:

- ❑ erge depressies met zelfmoordneigingen
- ❑ angst
- ❑ rusteloosheid
- ❑ slaperigheid
- ❑ beven
- ❑ stuiptrekkingen
- ❑ vernauwde pupillen
- ❑ moeheid
- ❑ pijnlijke krampen in de onderbuik door verstoppingen in de darmen
- ❑ verminderd seksueel verlangen en seksuele prestaties.

3.15. De cocaïnepsychose.

Bij het nemen van een te hoge dosis, of bij chronisch cocaïnegebruik kan een *cocaïnepsychose* optreden. De psychose manifesteert zich door het ontwikkelen van negatieve effecten zoals:

- ❑ Prikkelbaarheid.
- ❑ Zenuwachtigheid.
- ❑ Ernstige depressies.
- ❑ Angst en paniek.
- ❑ Wantrouwen ten opzichte van alles en iedereen.
- ❑ Achtervolgingswaan.
- ❑ Het **bugs effect**. Men heeft het gevoel dat er insecten over en onder de huid kruipen. Dit gevoel wordt in feite veroorzaakt door een overprikkeling van de uiterste zenuwuiteinden. De gebruiker gaat zich herhaaldelijk op verschillende plaatsen krabben, soms tot bloedens toe!
- ❑ Visuele en auditieve hallucinaties. Veraf gelegen objecten lijken dichtbij, men hoort voetstappen als deze er niet zijn, een gevoel van elektriciteit die door het lichaam stroomt, het gevoel hebben dat de armen en benen langer worden, men heeft het gevoel te zweven, het zien van de bugs (insecten), men hoort stemmen in het hoofd.
- ❑ **Snowlights**. Door de wijde pupillen verdraagt de gebruiker in veel minder mate de normale lichtsterkte. Vaak zal hij witte lichtflitsen zien die in het milieu **Snowlights** genoemd worden.
- ❑ Agressief en gewelddadig gedrag kan voorkomen. Verder heeft de chronische gebruiker vaak last van concentratiestoornissen, tijdelijk geheugenverlies, black-outs, zelfmoordneigingen tijdens de ernstige depressies.

3.16. De gevaren van chronisch cocaïnegebruik.

3.16.1 Chronisch gebruik kan leiden tot:

- ❑ Cocaïnepsychose.
- ❑ Problemen met het gebit.
- ❑ Ondervoeding, cocaïne heeft een hoog calorisch vermogen zodoende eet of drinkt men praktisch niets met als gevolg een ernstig vitamine en mineralen tekort, vooral een tekort aan vitamine B1, B6 en C, en een tekort aan aminozuren.
- ❑ Gewichtsverlies.
- ❑ Hartaanvallen of scheuren in het hart dit door de sterke verhoging van de hartslag en de bloeddruk.
- ❑ Bestendig ophalen van de neus.
- ❑ Weinig of geen gevoel voor humor meer hebben.
- ❑ Minder interesse in de persoonlijke hygiëne, in het onderhouden van familiale en sociale kontakten.
- ❑ Compulsief gedrag, (repetitieve bewegingen) zoals tanden klapperen, tanden knarsen, kauwbewegingen maken, verschillende keer dezelfde kamer kuisen, dezelfde bewegingen maken.
- ❑ Paranoia. De gebruiker wantrouwt alles en iedereen, zelfs intieme vrienden en familieleden.
- ❑ Agressief tot gewelddadig gedrag door het paranoïde denkpatroon hetgeen soms kan leiden tot moord, zelfmoord of ernstig lichamelijk letsel.
- ❑ Een psychische afhankelijkheid (*extreem*) met bij een tekort aan drug een periode van ernstige onthoudingsverschijnselen.

3.1.2 Chronische gebruikers kunnen verschillende kwalen ontwikkelen zoals:

- ❑ Uitdroging van het lichaam omdat men niet eet en drinkt.
- ❑ Verschillende vormen van hepatitis bij intraveneus gebruik.
- ❑ Huidinfecties bij spuiters.
- ❑ Tetanus (meestal bij spuiters).
- ❑ A.I.D.S.
- ❑ Problemen met het gebit.
- ❑ Problemen met hart- en bloedvaten.
- ❑ Ademhalingsproblemen bij de rokers.
- ❑ Een vorm van bevrorenheid van de neus (het zogenaamde freeze effect bij snuivers).
- ❑ Problemen met de keel- en de luchtwegen.
- ❑ Samentrekken van de neusslijmvliezen bij snuivers.
- ❑ Neusbloedingen bij snuivers.
- ❑ Chronisch lopende neus bij snuivers.
- ❑ Branderig gevoel rond en in de neus bij snuivers.
- ❑ Zweer- en korstvorming rond en in de neus bij snuivers.
- ❑ Perforatie van het neusmembraam bij snuivers (komt niet vaak voor). Kan via (plastische) chirurgie hersteld worden. Door de perforatie hoort men bij het ademen een fluitend geluid.
- ❑ Dood door hersenbloedingen door de verhoogde bloeddruk
- ❑ Dood door overdosis

Cocaïnegebruik kan dus ook leiden tot de dood door overdosis. Vaak gebruikt men sterk versneden cocaïne, en wanneer men dan eenzelfde dosis zuiverder drug inneemt kan men in coma raken die ten slotte kan resulteren in de dood.

Een overdosis wordt geschat op 1,2 gram bij intraveneuze toediening. Wanneer een kleine dosis de dood voor gevolg heeft dan is het mogelijk dat men in het lichaam het enzym *pseudocholinesterase* tekort heeft. Dit enzym bezit namelijk de eigenschap om de in het lichaam circulerende cocaïne af te breken. De sterke (over)stimulatie van het hart kan eveneens leiden tot de dood.

Er bestaat ook zoiets als *de onmogelijke overdosis*. Er zijn namelijk personen die moeilijk cocaïne kunnen metaboliseren. Zodoende gaan bepaalde hoeveelheden voor langere tijd in het lichaam aanwezig blijven en gaan *cumulieren*. Het lichaam stockeert bij wijze van spreken de drug. Zo kan dan bij het nemen van een kleine dosis of bij het nemen van soortgelijke drugs onverwacht een overdosis voorkomen.

Bij een acute overdosis is het van belang de persoon te reanimeren of te beademen terwijl de lever- en de bloedenzymen de cocaïne metaboliseren. Het lichaam heeft ongeveer 1 uur nodig om door enzymwerking een dodelijke dosis af te breken. De *phenothiazines* zoals *horazine*, antagoniseren de meeste toxische effecten van de cocaïne.

Wat moet je doen indien je iemand aantreft die in een crisistoestand verkeert ten gevolge van cocaïne?

- De bloedcirculatie opgang houden (reanimatie).
- In ernstige gevallen 100 mg. *procaïnamide* of *fenoxybenzamine* geven.

Opgefokte cocaïnegebruikers nemen nogal eens tranquillizers, slaapmiddelen of andere deprimerende middelen om tot rust te komen. Een regelmatige tot zware gebruiker kan tot **5 gram cocaïne per dag nodig hebben** daar ze er psychisch zo aan verslaafd, afhankelijk aan zijn dat ze zonder hun drug niet meer normaal kunnen functioneren. De drug heeft in feite de controle over het normale functioneren over genomen. Alles draait rond de drug cocaïne.

3. 17. De smokkel en sluikhandel in cocaïne.

Het illegale gebruik van cocaïne heeft een lucratieve zwarte markt gecreëerd waar fabelachtige winsten worden gemaakt. Op deze markt wordt de prijs bepaald door de vraag en het aanbod doch ook door de beschikbaarheid van de drug. Bij het inbeslagnemen van grote partijen cocaïne of bij het vernietigen van plantages zien wij de prijzen omhoog schieten. In België schommelt de prijs van cocaïne tussen de 25 € en 50 tot 75 € per gram (let wel dit zijn richtprijzen anno november 1999).

De in België verkrijgbare cocaïne wordt voor het merendeel rechtstreeks vanuit de thuislanden naar hier gesmokkeld. In Zuid-Amerika en de Verenigde Staten is de cocaïnehandel en -smokkel voornamelijk in handen van de georganiseerde misdaad. De handel wordt voornamelijk gecontroleerd door de Colombiaanse drugkartels - de zogenaamde *cocaïne kartels*, alhoewel Cubaanse handelaars en ook de Mexicaanse drugkartels een meer en meer prominente rol beginnen te spelen.

De cocabladeren worden meestal na het plukken in de omgeving van de plantages verwerkt in illegale labo's. Deze labo's worden net als de plantages streng bewaakt door ware privé-legers van de drugbaronnen. Niet zelden worden er onder andere rond de velden boobytraps aangebracht om ongewenste indringers op afstand te houden. Tevens beschikken de bewakers over een uitgebreid, modern wapenarsenaal.

De labo's zijn vaak voorzien van uiterst gesofisticeerde alarminstallaties. Het is echter niet altijd zo dat men ter plaatse de ruwe cocaïne raffineert tot het eindproduct zijnde de zuivere cocaïne HCl. Steeds meer en meer werden drug bestrijdingseenheden in de Verenigde Staten geconfronteerd met illegale labo's waar de cocaïne base (-pasta) werd geraffineerd. De hoogste concentraties van illegale cocaïne labo's vond men in de staat Florida alwaar in 1986 12 van de in totaal 23 ontmantelde labo's cocaïne werd aangemaakt.

In 1984 zag men de cocateelt alsook de handel en smokkel sterk toenemen in Peru, Bolivia, Colombia, Ecuador en Brazilië. Peru en Bolivia blijven de grootste producenten van de cocabladeren terwijl Colombia vooral instaat voor de laatste fase van de omvorming van cocaïne pasta/base naar cocaïnepoeder, alsook voor de handel en smokkel naar de Verenigde Staten en West Europa (waar *Spanje* het Mekka van de smokkelaars geworden is).

Bolivia en Peru zijn voor Colombia de grootste leveranciers van de cocaïne pasta. Brazilië en Ecuador hebben in vergelijking met de eerder genoemde landen een klein aandeel in de cocateelt. De aandelen inzake de cocaïnesmokkel naar de Verenigde Staten zijn als volgt verdeeld:

- 1° Colombia 75 %
- 2° Bolivia 15 %
- 3° Peru 5 %
- 4° Andere (Brazilië, Ecuador, Argentinië) 5 %.

Er werd ook een kleine Cocateelt waargenomen in de *Perya Mountains*, nabij de noord westelijke grens van Colombia met Venezuela. Ook in Panama is er een kleine teelt waar te nemen, dit langs de grens met Colombia.

In Colombia gebeurt de cocateelt voornamelijk in het zuidelijk en oostelijk gedeelte van het land. Er werd echter ook een cocateelt waargenomen in het noordelijk deel, namelijk in de *Sierra Nevada* en de *Santa Maria Mountains*.

In Peru geschiedt de meeste cocateelt onder toezicht van de regering en is deze onder licentie geplaatst. Een groot deel van de legale productie komt echter terecht in de illegale handel. De spil, de as van de cocateelt in Peru situeert zich in het *Huanco departement*, meer bepaald in de *Upper Huallago vallei* is de cocateelt intensief.

De uitgestrekte wouden van Zuid Colombia en Noordoost Peru blijken de voornaamst plaatsen te zijn waar men illegale cocaïne labo's aantreft.

In Bolivia is de coca kweek legaal. De meeste cocplantages vindt men daar terug in de *Chapare en Yungas gebieden*. Het was onder het pro U.S. regime van *Hugo Banzer* dat de cocaïnehandel werd omgevormd van een plaatselijke activiteit in een echte wereldhandel. Banzer's belangrijkste medewerker in deze omschakeling werd geacht de vroegere gestapo-chef van Lyon te zijn, de zogenaamde **Klaus Barbie**, alias **Aka Altman**.

Barbie werd in juli 1987 in Frankrijk tot levenslang veroordeeld wegens zijn oorlogsmisdaden tijdens de Tweede Wereld Oorlog. Hij werd "De slachter van Lyon" genoemd. Hij begon eerst een kleine transactie tussen Peru en Bolivia en in 1971 werd hij veiligheidsadviseur van president Banzer.

Banzer 's regime viel einde de jaren 1970 maar tegen 1980 was er nieuw militair regime onder generaal **Garcia Neza**, geïnstalleerd in La Paz. De Meza coup was volledig gefinancierd met cocaïne geld en met behulp van Barbie. Na 2 jaar werd het Meza regime omver geworpen en werd Barbie uitgeleverd aan Frankrijk vanwege zijn oorlogsmisdaden.

In Colombia is de coca kweekillegaal wat niet belet dat de productie er zeer groot is. Vooral in de oosterse provincies, in de Llano's en de Amazone gebieden is de concentratie van plantages hoog.

In Colombia wordt tevens cocaïne gesmokkeld afkomstig uit Peru en Bolivia. De cocaïne uit deze landen is van hoge kwaliteit. In april 1984 werd in Colombia de minister van justitie, Lara Rodrigo in zijn personenwagen dood geschoten, dit als wraak op zijn antidrug campagne, die resulteerde in de vernietiging van cocaplantages in de provincie *Cagueta*.

In Brazilië wordt de coca kweek gesteund door Colombianen. De variëteit van de coca die in het Amazone gebied gekweekt wordt, wordt *epadu* genoemd. Het lijkt op bamboe en groeit in het tropische regenwoud. De *epadu* bevat in mindere mate alkaloiden dan de variëteit die in Peru en Bolivia groeit.

Voor de smokkel naar de Verenigde Staten zijn zeer belangrijke transit plaatsen voorzien, de voornaamste zijn:

- Miami.
- De Bahamas
- Mexico
- De oostelijk gelegen Caraïbische eilanden
- Texas
- Arizona

Voor de smokkel naar West Europa zijn volgende landen, havens zeer belangrijk:

- De landen van herkomst.
- De meeste Caraïbische eilanden.
- Brazilië
- In meerdere mate ook Zuid-Afrika
- Spanje.
- Alle grote zee- en luchthavens (Rotterdam en Antwerpen zijn momenteel de draaischijf van cocaïnesmokkel in Europa).

Meestal gebeurt de smokkel naar de Verenigde Staten via privé vliegtuigen die starten en landen op zelf aangelegde landingsbanen en vliegvelden in de buurt van cocaplantages. Commerciële vliegtuigen worden ook aangewend. Het is ook geen uitzondering dat de drugsmokkelaars met een vliegtuig met grote tot middelgrote cocaïnelading gewoon in zee landen en het vliegtuig achterlaten. Een baken met een geluidssignaal wordt dan geactiveerd zodat het vliegtuig met de lading gemakkelijk kan opgespoord worden door de belanghebbenden. De lading wordt dan later door duikers opgepikt en aan boord gebracht van snelle boten die de coke naar de plaats van bestemming brengen.

Voor de smokkel over zee gebruikt men privé en commerciële vaartuigen of uiterst snelle oceaan jachten of oceaan speedboten. Bij het smokkelen van grote hoeveelheden gebruikt men vaak de zogenaamde *dropmethode*. Daarbij gaat een vliegtuig(je) de lading droppen in volle zee. De landing wordt dan opgepikt door een vaartuig of op sleeptouw genomen.

Om kleine(re) hoeveelheden over te smokkelen wordt gebruik gemaakt van koeriers. Dit zijn vaak zeer jonge mensen of bejaarden. Een koerier kan het spul verbergen in zijn bagage of in zijn of haar lichaam. Voor het verbergen van cocaïne in het lichaam worden kleine ballonnetjes ingeslikt die gevuld zijn met de drug.

Deze ballonnetjes zijn vaak condoms of de uiteinden van chirurgische handschoenen. Door middel van X-stralen kan men de ballonnetjes ontdekken in de maag of andere lichaamsholten.

Deze smokkelmethode is voor de koerier uiterst gevaarlijk, want wanneer een ballonnetje door de inwerking van maagzuur het begeeft betekent dit de dood voor de koerier.

Cocaïne wordt ook gesmokkeld in grote cargo's, vrachtschepen. Voor de smokkel naar West-Europa worden vaak de grote bananenschepen gebruikt die meestal aanmeren in de zeehavens van Zeebrugge, Antwerpen, Vlissingen en Rotterdam. Enkele tientallen of honderden kilogram cocaïne verbergen in de ruimtes van dergelijke schepen is een koud kunstje en maakt het voor de drugbestrijder een quasi onmogelijke opdracht om de drug op te sporen. Een tip uit het milieu is dan meestal noodzakelijk om dergelijke transporten te kunnen onderscheppen. De cocaïne wordt niet alleen verborgen in de ruimten van de schepen. Soms wordt de cocaïne ook verborgen onder de waterlijn in bijvoorbeeld holle metalen buizen die onder de waterlijn van het schip aan het schip gelast zijn.

Verder wordt cocaïne gesmokkeld in conservenblikken, kinderspeelgoed, in dieren, in lijken van zowel volwassenen als van kinderen, in de vagina, de aars, of de koerier laat zich opereren, laat lichaamsholtes bijmaken om de drugs in te verbergen. Kortom, in iedere holte of voorwerp kan men de cocaïne verbergen. Cocaïne wordt ook gesmokkeld in autobussen, personenwagens, vrachtwagens, mobilhomes etc....

Daar cocaïne relatief een dure drug is, cocaïne is soms meer waard dan zijn gewicht in goud, komt het vaak tussen ernstige schietpartijen tussen smokkelaars en politieagenten. Om de kans op arrestatie van hun koeriers zo beperkt mogelijk te houden gaan de drug organisaties of hun vertrouwelingen eerst in de transporthavens of andere transitzones een grondig onderzoek verrichten. Er worden daarbij vaak ambtenaren omgekocht zoals douaniers, hoog geplaatste politieke figuren, politieambtenaren enz.. Eens het land van bestemming werd bereikt gaat de partij cocaïne naar de hoofdverdelers die het dan verder door verkopen aan hun verdelers. Vaak kennen de dealers hun opdrachtgevers niet en hebben ze maar een kleine hoeveelheid cocaïne bij zich. Dit is een door de organisatie ingebouwd veiligheidssysteem om in geval van een optreden door politiediensten het aantal arrestaties zo veel mogelijk te beperken.

De cocaïne smokkelroutes worden vaak verlegd en de smokkelmethodes worden veelvuldig gewisseld. Dikwijls fungeren winkels of magazijnen als dekmantel voor een goed opgezette distributie lijn.

Vaak liggen de drugbaronnen onderling met elkaar in oorlog, om een eigen bestaande markt uit te breiden of om nieuwe markten te veroveren. Dit zijn vaak bloedige aanslagen waarbij men de slachtoffers hun geld en sierraden laat behouden als teken dat het om een vergelding, een afrekening gaat en niet om een roofmoord. Een vaak toegepaste methode is de zogenaamde **Colombian Tie**, waar bij het slachtoffer de keel wordt overgesneden en de tong door de snede naar buiten wordt getrokken.

De grote drugbaronnen verdienen fortuinen met hun illegale drughandel. Met dat geld worden vliegtuigen, schepen gebouwen en zelfs mensen gekocht. Om het druggeld wit te wassen worden vaak tussenpersonen gebruikt die het beleggen in het buitenland. Drugbazen hebben hun eigen advocaten, beleggers, banken consulenten enz.

Cocaïne uit Peru, Bolivia en Colombia wordt naar West-Europa gesmokkeld via andere Zuid-Amerikaanse landen. Bijna alle West-Europese landen worden als transitland gebruikt. We zien ook dat er de laatste jaren meer en meer cocaïne naar West-Europa wordt verscheept waarbij Spanje het "Mekka" van de smokkel geworden is. Alhoewel, de Benelux landen vormen een steeds grotere schakel in de illegale cocaïne smokkel, waarbij België, meer bepaald de zeehavens van Antwerpen en Zeebrugge en de nationale luchthaven Zaventem een grote rol vervullen. Getuige hiervan de naar Belgische normen enorme inbeslagnames van cocaïne sinds het begin van de 1990-er jaren waarbij honderden kilogrammen cocaïne van hoge zuiverheidsgraad in beslag werden genomen.

Een andere waarneembare tendens in de cocaïne wereld is de verhoging van de kwaliteit van de drug en de daling van de prijs. In België schommelt de prijs voor 1 gram cocaïne in het milieu tussen ongeveer 1.000 bef (in de grootsteden) en 2.500 tot 3.000 bef per gram elders in het land..

De reden waarom er meer en meer cocaïne naar Europa wordt uitgevoerd zijn de (succesvolle) acties van het Amerikaanse leger in samenwerking met de D.E.A. die hun hulp en kennis lenen aan de regeringen van de cocaïne producerende landen. De acties hebben als doel zo veel mogelijk plantages en illegale labo's te vernietigen. Een van die operaties wordt "*Stop prop blast furnace*" genoemd.

3.18. Dealen om in eigen gebruik te voorzien en de randcriminaliteit die ermee gepaard gaat.

Omdat cocaïne een dure drug is, zeker wanneer de gebruiker er zwaar psychisch aan verslaafd geworden is, het *hunkeren - de craving naar en voor de drug*, zal de gebruiker alles doen wat in zijn/haar mogelijkheid ligt om cocaïne te kunnen aankopen. Hij zal eerst uit zijn eigen omgeving proberen aan geld te geraken, men zal proberen geld te lenen bij familie of vrienden. Wanneer dit niets meer oplevert zal de gebruiker deze intieme familie en vriendenrelaties beginnen te bestelen. Is deze bron uitgeput dan gaat men over naar hetgeen men lichte criminaliteit pleegt te noemen, namelijk inbraken in personenwagens en woningen. Het gestolen goed wordt dan meestal naar een (vaste) heler gebracht en wordt door deze laatste vaak opgekocht tegen belachelijk lage prijzen. Ook prostitutie, gauwdiefstallen en cheque vervalsingen zijn wegen om aan geld te raken.

Nog een andere methode is dat men zelf cocaïne gaat dealen of dat men als koerier gaat optreden, dit om in het eigen onderhoud te voorzien. Een verslaafde is onbetrouwbaar en zal liegen, stelen in feite alles doen om zijn drug aan te schaffen. Diegenen die hun levensstijl kunnen veroorloven gaan meestal niet over tot criminele daden.

Waarom gaat men cocaïnegebruiken?

- Om beter te presteren.
- Omdat vrienden het doen, dus het sociale motief.
- Omdat de drug prettige effecten veroorzaakt in de gebruiker.
- Omdat men eraan verslaafd geraakt is.
- Om lang aandachtig of geconcentreerd te kunnen werken.

- ❑ Uit verveling.
- ❑ Om zelfmoord te plegen.
- ❑ Om anderen te kwetsen.
- ❑ Omdat bepaalde remmingen die in het onderbewustzijn worden losgeweekt, worden opgeheven.
- ❑ Omdat ze bang zijn voor de gevolgen indien ze het gebruik stoppen.
- ❑ Om zich eens anders te voelen.
- ❑ Uit nieuwsgierigheid.

3. 19. Het opsporen van cocaïne en het onderzoek terzake.

- ❑ *Cocabladeren* lijken op en ruiken naar laurierbladeren.
- ❑ *Cocaïne hydrochloride* is een wit tot witgeel kristallijn poeder dat een plakkerig voorkomen heeft. Het poeder heeft een bittere smaak gaat schitteren onder het licht en gaat fluoresceren onder een U.V.-lamp.
- ❑ Cocaïne die wordt aangebracht op het puntje van de tong maakt dit gevoelloos.
- ❑ Cocaïne pasta en cocaïne base hebben een ruwere structuur en kunnen in kleur variëren van wit tot bruin.
- ❑ *Crack* komt voor onder de vorm van bijna witte, beige tot lichtbruine, soms roze brokjes die lijken op zeepschilfertjes. Crack maakt bij het roken een krakend “crackeling” geluid.
- ❑ *Basuco* is een restproduct uit het raffinage proces en is koffiekleurig. Het wordt meestal gerookt in sigaretten, vaak in joints, meestal door de bevolking in de landen van herkomst. Door de aanwezigheid van tal van onzuiverheden en gevaarlijke producten is het gebruik van Basuco voor de roker zeer nadelig voor de gezondheid.

Deze opsomming is bedoeld om cocaïne op zicht te herkennen, volgens de kleur of de reuk. Het is echter alles behalve gemakkelijk om een verdachte stof als cocaïne te identificeren. Vaak, en dit is meestal ook de enige zekere manier, is er een labonderzoek noodzakelijk om de aanwezigheid van cocaïne in een verdachte stof aan te tonen.

Een andere indicator dat een persoon cocaïne bij zich heeft is hetgeen men soms op een verdachte kan aantreffen. Bij cocaïnegebruikers dient men speciaal te letten op:

- ❑ Injectie materiaal.
- ❑ Een glazen pijpje (om crack te roken).
- ❑ Een waterpijp.
- ❑ Een spiegeltje (met specifieke groeven) of ander niet poreus voorwerp.
- ❑ Een kokertje met een maatlepeltje dat rond de nek gedragen wordt en dat een wit poeder bevat.
- ❑ Aluminiumfolie.
- ❑ Wit poeder in een plastic zakje of in een gevouwen bundeltje.
- ❑ Kleine plasticen of glazen flesjes met brokjes in.
- ❑ Rietjes of opgerolde bankbiljetten.
- ❑ Literatuur over de drug.
- ❑ Een lang doorgesgroeide vingernagel (meestal is het de nagel van de pink).

Men kan echter ook veel afleiden aan de hand van bepaalde symptomen die de verdachte vertoont:

- ❑ Hij is hyper actief en zeer spraakzaam.
- ❑ Hij krabt intensief zijn huid, soms tot bloedens toe.
- ❑ Hij meent insecten te zien of hij voelt ze over of onder zijn huid kruipen - het zogenaamde bugs effect -.

- Als hij door de neus ademt kan men soms een fluitend geluid horen. (een teken dat het neustussenschot geperforeerd werd door overvloedig cocaïne snuiven).

Wanneer men vermoedt dat een verdacht onder invloed is van cocaïne, naar aanleiding van het snuiven van de drug, kan men bij wijze van proef de verdachte zijn ogen laten sluiten, en hem met gestrekte arm van opzij komende, zijn neustop laten aanraken. Hij zal moeilijkheden ondervinden om de neustop te lokaliseren door de plaatselijke verdoving ervan (het freeze effect).

Ook kan de verdachte bekennen dat de op hem gevonden stof cocaïne is of je kan het vernemen van zijn vrienden of familieleden. De drug wordt ook opgespoord, en met succes, door speciaal getrainde drughonden die zelfs goed verborgen coke weten op te sporen. De hond in kwestie is zo goed getraind dat hij gaat reageren wanneer hij de drug ruikt. Vaak zitten de zakjes met cocaïne in kratten verpakt, en zijn ze bedekt met gemalen koffie of een ander sterk ruikend middel, dit om eventueel de hond te misleiden.

Wanneer je als politieagent een verdachte stof aantreft onder de vorm van een poeder, en de politiebeambte vermoedt dat het cocaïne is dan kan dat dit ter plaatse of in het politiecentrum getest worden door middel van een bepaalde detectieset. Wij, de politie van Knokke-Heist, gebruikten de *Becton en Dickenson test* waarbij dan de “G” test gebruikt wordt om de aanwezigheid van cocaïne te bepalen. Dit is wel enkel een indicatietest, deze test kan niet gebruikt worden als bewijsmateriaal in een gerechtelijk onderzoek. In het midden van dit test zit een ampule met een reagens. Men gaat als volgt te werk. Men verwijderd de knijpers en men opent het plastic zakje. Men giet het verdachte poeder in het zakje en schudt het tot alles op de bodem van het zakje ligt. Het zakje wordt terug dicht gevouwen en de knijpers worden op hun oorspronkelijke plaats aangebracht. Vervolgens breekt men de ampule in het zakje door in het midden van het zakje een gelijke druk uit te oefenen. Het reagens gaat zich mengen met het aanwezige poeder, ondertussen blijft men het zakje licht schudden. Na ongeveer een 1 tot 2 minuten gaat er door de reactie van het reagens met het poeder een bepaalde kleurreactie ontstaan. Deze kleur wordt vergeleken met een kleurtabel die in de kit aanwezig is. Ingeval van een positieve reactie wordt de verdachte stof naar een speciaal labo gebracht voor verder onderzoek. Is de beschikbare hoeveelheid beschikbaar poeder kleiner dan 2 gram dan wordt er aanbevolen geen oriëntatietest te doen. De oriëntatietest heeft slechts 50 % zekerheid dat de aangetroffen materie cocaïne is of kan zijn. Een labo-onderzoek blijft de enige zekerheid. In het labo kan men ook de zuiverheidsgraad van de drug bepalen. Blijkt de op de verdachte gevonden stof cocaïne te zijn, dan kan men de verdachte gaan verhoren.

Het verhoor van verdachten:

- Van waar komt de cocaïne?
- Wie was/is de leverancier en waar gebeurde de deal?
- Hoe kwam je in het bezit van de drug?
- Hoeveel heb je ervoor betaald?
- Wat is het land van herkomst van de drug?
- Is het de eerste keer dat je cocaïne verhandelt of gebruikt?
- Werd je terzake reeds veroordeeld?
- Ben je gebruiker of dealer?
- Wordt je als dealer betaald? Hoeveel, door wie, waar en hoe?
- Maak je deel uit van een smokkelorganisatie
- Wie anders is er bij de deal betrokken, vraag naar namen, adressen en dergelijke meer.
- Worden er openbare ambtenaren omgekocht? Wie en waar?

- ❑ Hoe wordt de drug getransporteerd?
- ❑ Welke route wordt er gebruikt?
- ❑ Hoe wordt de drug verpakt?
- ❑ Hoe en met welke stof wordt de drug versneden?
- ❑ Zijn er in de omgeving illegale labo's?
- ❑ Hoe wordt het labo beschermd
- ❑ Waar wordt de cocaïne verborgen
- ❑ Heb je kennis van andere transacties?
- ❑ Wie zijn de bazen of geldschieters?
- ❑ Door wie werd je aangenomen in de organisatie?
- ❑ Bestaan er documenten inzake de deal of andere deals
- ❑ Bestaan er documenten inzake de smokkelroutes?
- ❑ Wordt er een soort boekhouding gehouden? Waar?
- ❑ Zijn er in de organisatie ambtenaren van de politie of douane betrokken?
- ❑ Geef zo veel mogelijk inlichtingen omtrent de gebruikte vervoermiddelen, type, eventueel kentekens of nummerplaten.
- ❑ Wie is of zijn de afnemers?
- ❑ Wat is de straatwaarde van de drug?
- ❑ In welke hoeveelheden verkoop je drugs, cocaïne
- ❑ Wanneer en waar zal de volgende transactie plaatsvinden?
- ❑ Beschrijf het traject.
- ❑ Zijn de smokkelaars, handelaars, koeriers gewapend? Met welke wapens?

Een onderzoek nopens een volledige cocaïnedeal is een zeer moeilijke en langdurige bezigheid. De meeste acties kennen succes vooral door aangebrachte tips. Meestal heeft men inside info nodig om een zaak op te lossen. Bij de Amerikaanse politiediensten wordt veel gebruik gemaakt van de zogenaamde *undercover agenten*, die in een bepaalde organisatie gaan infiltreren waar vermoed wordt dat er bepaalde bindingen bestaan met de cocaïnehandel. Hun taak is de structuur van de organisatie te doorgronden en zoveel mogelijk nuttige gegevens te verzamelen, om zich dan op het gepaste ogenblik terug te trekken zodat een inval of raid kan gebeuren. De undercover agent neemt voor dit doel een nieuwe identiteit aan.

Bij de ontdekking en de ontmanteling van een illegaal labo dient men vooral te letten op de gebruikte chemicaliën of nog aanwezige chemicaliën zoals soda, kalium permagnaat, zwavelzuur, ammoniak (vooral gebruikt bij de bereiding van crack), natrium bicarbonaat (voornamelijk bij crack) en witkalk. Van het labo en de inboedel worden foto's gemaakt of de volledige actie wordt op videofilm vastgelegd. Er wordt een gedetailleerde boedelbeschrijving opgesteld en alles wordt inbeslag genomen. Men moet steeds uitkijken voor eventuele valstrikken of boobytraps.

Om op politieel vlak de internationale cocaïnehandel te bestrijden heeft men diverse contacten nodig. Vaak haalt men de inlichtingen bij verklikkers, doch vaak heeft men ook contacten nodig met politiediensten in andere landen, zoals de landen waar de cocoplant wordt geteeld en verbouwd. Zo is het mogelijk om bepaalde trafikanten te volgen, hun methodes te leren kennen en een beter inzicht in de smokkelroutes te verkrijgen.

De Amerikaanse drugbestrijdingseenheid, de Drug Enforcement Administration, kortweg D.E.A. genaamd, is de grootste en best uitgeruste eenheid ter wereld. De organisatie heeft in verschillende landen waaronder ook België een eenheid. Ook de dienst van Interpol heeft een afdeling die zich uitsluitend bezig houdt met de opsporing van drugs.

Daar wordt meestal informatie opgeslagen inzake drughandel en drughandelaars. Deze informatie staat ter beschikking van de verschillende politiediensten.

Een goede samenwerking op internationaal vlak vormt een solide basis in de algemene drugbestrijding. Daar de drughandel een internationaal fenomeen is moet de bestrijding ervan ook internationaal aangepakt worden.

Om de cocaïnehandel aan te pakken dient men:

- ❑ De verbouwing of teelt van de cocaplanten aanpakken (grondstof beperken).
- ❑ De handel dient aan banden gelegd te worden.
- ❑ Men dient de vraag naar de drug terug te dringen. (preventie!).

Cocaplanten worden in brand gestoken.

Het is niet alleen op politieel vlak dat de strijd dient gevoerd te worden. Iedereen moet eraan meewerken zoals:

- ❑ De scholen en het onderwijs in het algemeen.
- ❑ De ouders en leerkrachten.
- ❑ De media.
- ❑ Sportorganisaties.
- ❑ De regering.

Parketnota nr. 45/86 d.d. 26/11/86:

Deze parketnota handelt over het ter beschikking stellen van een monster van inbeslag genomen cocaïne aan de D.E.A. afdeling in België. Telkens als men 1 kg. of meer cocaïne inbeslag neemt, dient 2 gram ervan overgemaakt te worden aan de D.E.A. De bedoeling is dat deze stalen worden gezonden naar de USA voor intensief labo onderzoek. Binnen de 14 dagen na inbeslag name dienen de stalen te worden afgegeven aan de D.E.A.

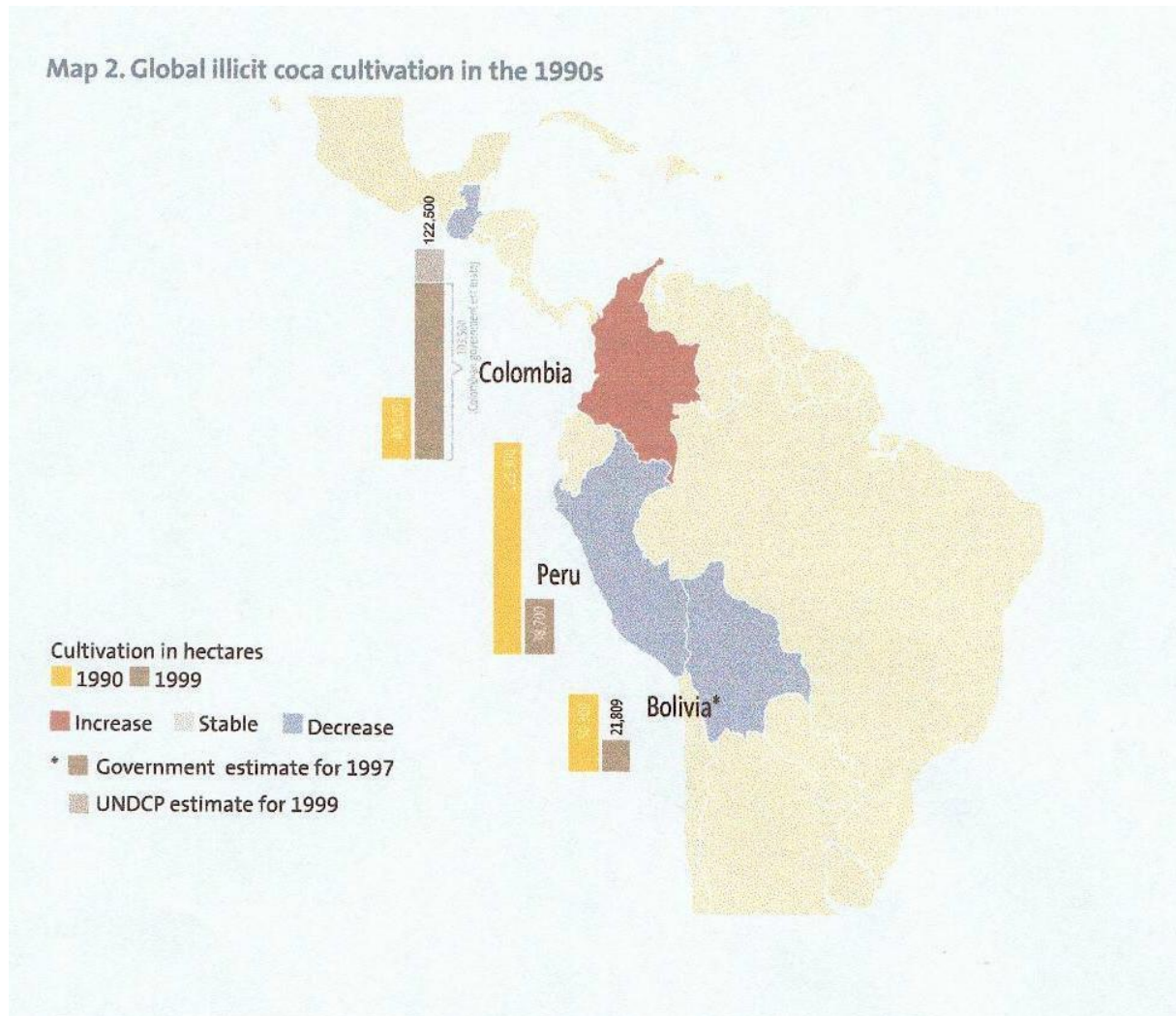
3.20. Straatnamen voor cocaïne.

3.21. BAG = Zakje van 14 tot 18 gram.

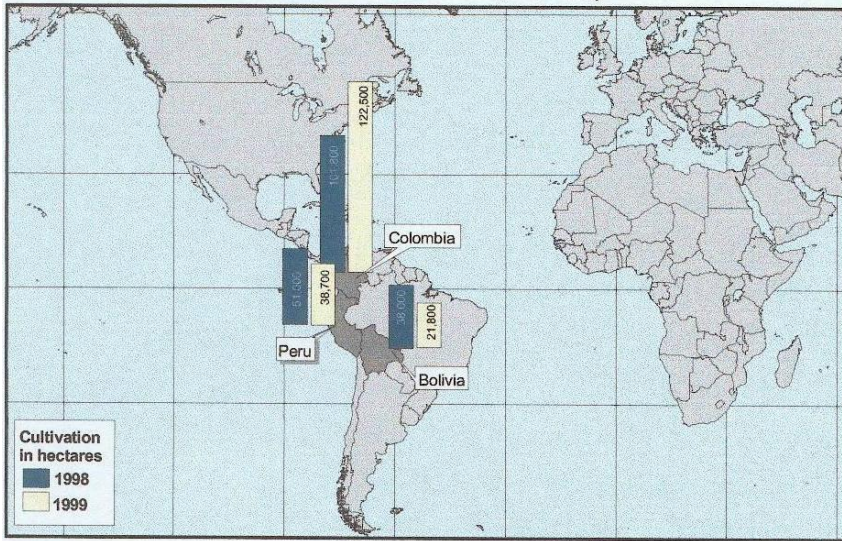
BASA
BASE
BASUCO
BASUCO
BERNICE
BERNIES
BIG C
BLOWEN = Cocaine roken.
BOLIVIAN
BOLIVIAN FLAKE
BOLIVIAN ROCK
BUMP
BURESE
CADILLAC
CAME
CANDY
CARRIE
CECIL
CHARLIE
CHARLIE COKE
CHOLLY
COCAINE
COCANUT
CORRINE
COKE
COKEHEAD = Cocainegebruiker
CONNECTION = DEALER
COLOMBIAN
DUFF
DUST
DYNAMITE
EEN LIJNTJE
FLAKE
FLASH
FREEBASEN
FREEZE
GIN
GIRL
GOLD STAR
GOLD DUST
HAPPY DUST
HEAVEN DUST
HER
HOOKED
HUBBA
JAM
JOY POWDER
NOSE CANDY
LADY
LADY SNOW

LEAF
MOTHER OF PEARL
NIEVE
NOSE CANDY
NOSE POWDER
NOSE STUFF
NUGGETS
PARADISE
PERICO
PERUVIAN
PERUVIAN FLAKE
PERUVIAN PINK
PERUVIAN
PINK PERUVIAN
POLVO
PRODUCTO
SHE
SLEIGH RIDE
SNEEUW
SNEEUWWITJE
SNORT
SNOT
SNOW
SNOWBIRDS
STARDUST
SNOW FLAKE
SNOW BIRD
SPACE BASING = Coke+PCP
SPEED BALL = COKE+HEROÏNE
STAR DUST
SHE
SLEIGH RIDE
SNEEUW
SNEEUWWITJE
SNORT
SNOT
SNOW
SNOWBIRDS
STARDUST
TOOT
THE LEAF
TOOTSKI
UPTOWN
WHITE
WHITE CANDY
WHITE LADY
WHITE GIRLS
WHITE STUFF
ZOOM=Coke+Heroïne+PCP.

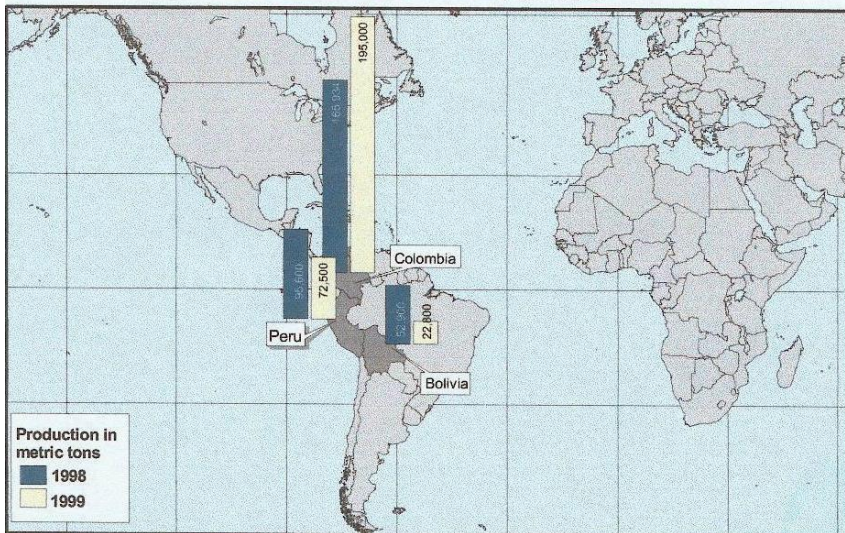
Bijlagen:

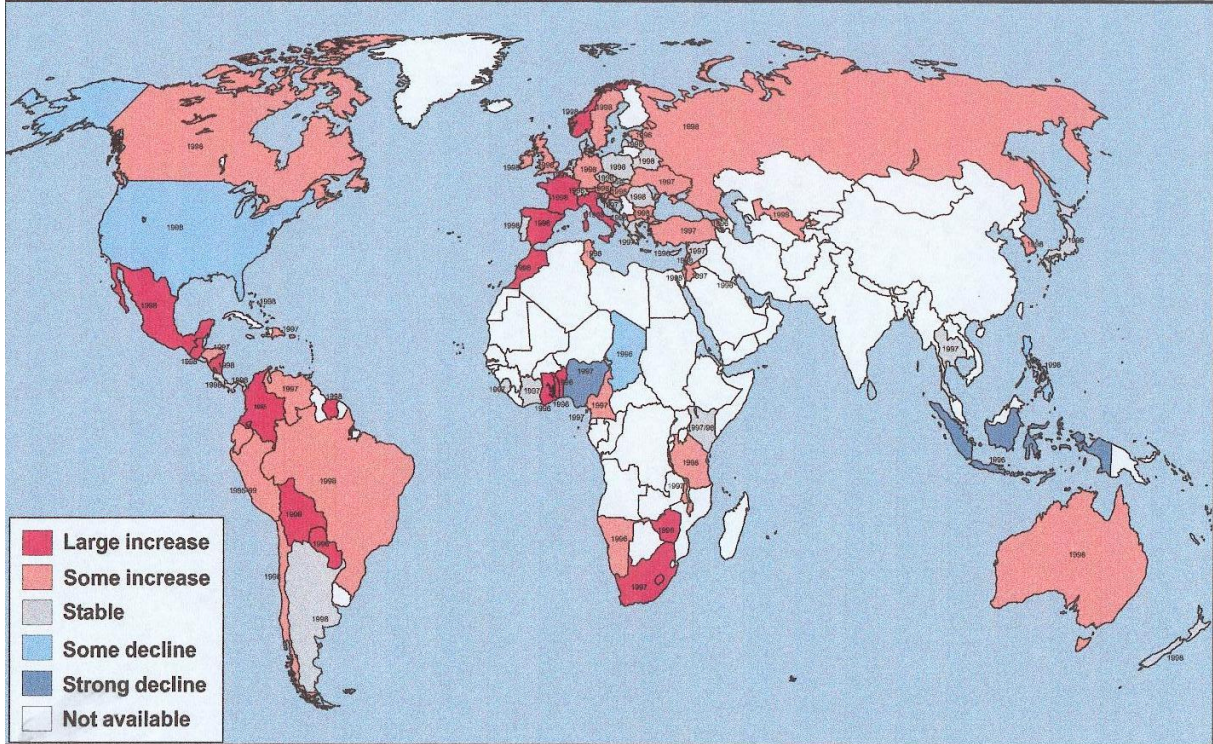
COCA BUSH CULTIVATION (1998-1999)

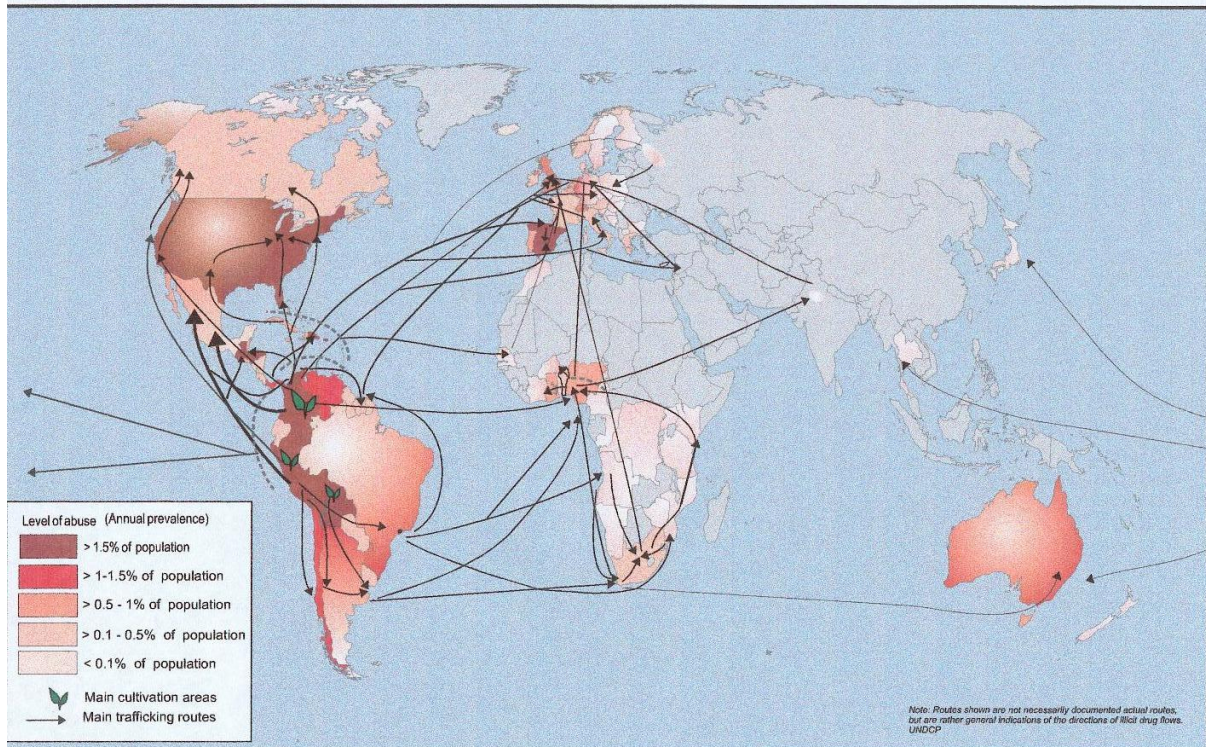

COCA LEAF PRODUCTION (1998-1999)

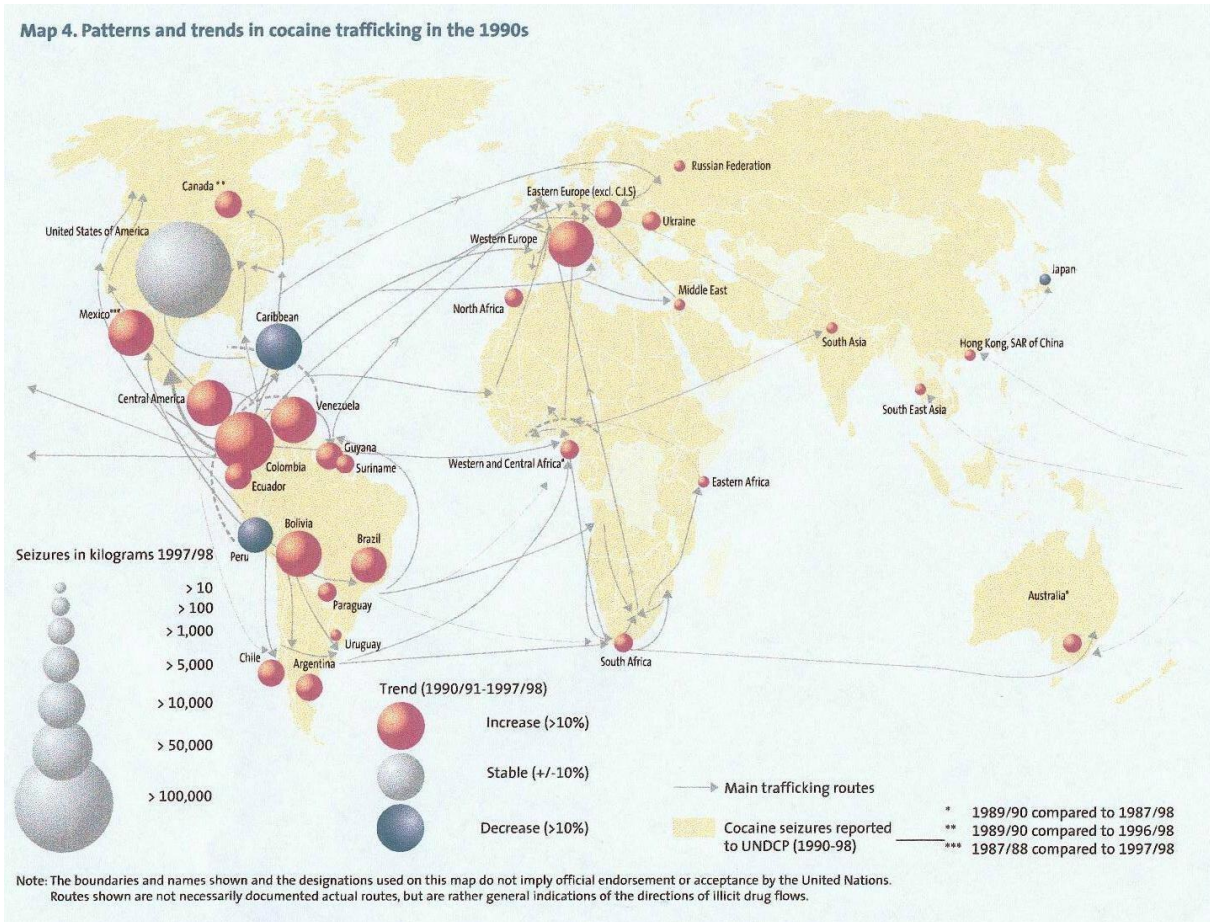

Changes in abuse of cocaine, 1998 (or latest year available)

Trafficking and abuse of cocaine

Map 4. Patterns and trends in cocaine trafficking in the 1990s

4. Crack.

4.1. Inleiding.

In New York stad noemden de gevestigde drug dealers van het Manhattan Washington Heights district het **crack**. In het centrale zuidelijk deel van Los Angeles joegen hopeloze verslaafden achter een exclusieve high, die zij **rock** noemden.

Aan beide kusten en in vele andere Amerikaanse steden is die wel bepaalde drug, hoe ze hem ook willen noemen, een goedkope, dodelijke, zeer snel verslavende vorm van cocaïne, een snel om zich heen grijpende plaag geworden, die reeds duizenden mensen, vooral jongeren in het verderf heeft gestort.

Deze afschuwelijk drug heeft ondertussen ook West Europa bereikt. Groot-Brittannië dient als het ware als springplank naar het vaste land. Medio 1991 is de drug gelokaliseerd in België. In feite was dit reeds het geval in 1987 doch in 1991 werd het pas openbaar gemaakt. Anno november 1999 heeft crack vaste voet gekregen op het West-Europese vasteland maar gelukkig heeft het gebruik van crack geen zulke dramatische proporties aangenomen als in de Verenigde Staten, voorlopig toch niet!

Daar is nu verandering in gekomen. Crack is momenteel een enorm probleem aan het worden in Brussel.

Pushers – dealers verkopen hun rock (crack brokjes van klein formaat) in kleine plasticen flesjes, dit voor de prijs van ongeveer 10 €/flesje (10 \$), waarin dan ongeveer 3 tot 4 crack brokjes zitten. Normaal schommelt de prijs voor crack (naargelang de hoeveelheid! tussen de 10 € en 50 €.

Eén enkel brokje crack veroorzaakt na het roken een enkele seconden durende flash, high, een intense euforie. Een crack verslaafde omschreef het als ***Het gaat recht naar het hoofd. Het is directe speed. Het heeft het gevoel alsof de schedel van het hoofd wordt weggeblazen!***

In enkele minuten wordt deze intense flash echter gevolgd door een enorme, verpletterende depressie, die de crack gebruiker naar zijn volgende dosis doet smeken, hunkeren. Crack heeft een enorm hoog psychisch verslavingspotentieel, nog sterker dan cocaïne.

Die voorbijgaande elektrische schok – high - flash - is echter zo geprijsd dat iedereen ze kan veroorloven en dit maakte crack tot de drug van de jaren 1980 in Amerika. De Amerikaanse organisatie, “*The National Cocaine Hotline*” (1-800 Cocaine) bevestigt dat reeds meer dan 1 miljoen Amerikanen in 25 staten van het land crack hebben geprobeerd.

Bijvoorbeeld, vanaf januari tot eind april 1987 verminderden de arrestaties bij de New Yorkse politie in verband met marihuana drugdelicten met 92 % in vergelijking met het vorige jaar. Heroïne arrestaties verminderden met 88 %. Arrestaties inzake cocaïne zaken rezen met 41 %. Crack arrestaties maken reeds 55 % van alle cocaïne zaken uit in New York. In Los Angeles, waar de drug verscheen rond 1981, waren 2/3 van de 2.500 cocaïne arrestaties betrokken rond **rock**, een populaire milieuterm voor crack. Heden ten dage heeft crack in de Verenigde Staten reeds een volledige generatie jongeren verwoest. In de meeste Amerikaanse grootsteden en randsteden hebben de grootste ziekenhuizen een aparte afdeling om crack baby's te behandelen. Dit zijn afdelingen waar borelingen verzorgd worden omdat ze geboren zijn met een crackverslaving! De moeder had tijdens de zwangerschapsperiode crack gebruikt met alle gevolgen van dien!

De vlugge verspreiding van crack deed bij sommige experts de vrees ontstaan dat de Verenigde Staten met een nieuwe golf van cocaïneverslaving te maken zouden krijgen, die waarschijnlijk even ernstig zou kunnen zijn als de desastreuze golf van heroïneverslaving op het einde van de 1960-er jaren. Momenteel heeft het crackgebruik in de Verenigde Staten epidemische vormen aangenomen. Gelukkig voor ons, Westeuropeanen is dit nog niet het geval.

Dokter Arnold Washton, research directeur bij de Cocaïne-Hotline zei: "Voor mei 1984 had ik van crack nog niets gehoord. Vandaag (02/06/86) krijgt onze dienst dagelijks tussen de 700 en 900 oproepen te verwerken met personen die problemen hebben door hun crackgebruik". In 1991 is de situatie bijna verdriedubbeld! Anno 1999 heeft het crackgebruik demonische proporties aangenomen. Crack werkt meer verslavend dan om het even welke cocaïnevorm. ***Crack is de DROOM van de dealer maar de NACHTMERRIE van de iedere verslaafde!***

In New York is de drug het populairst in de binnenstad. Een studie verricht door de "Cocaïne Hotline" toonde aan dat de meeste crackgebruikers mannelijk zijn, ze zijn tussen de 20 en 35 jaar oud, momenteel (1997) is de leeftijd reeds gedaald tot 14 jarigen, de helft van de gebruikers zouden blanken zijn.

Crackgebruikers worden ook wel ***crackheads*** genoemd. In sommige gevallen zijn heroïne spuiters overgeschakeld naar de ogenschijnlijk veiliger methode van het crackroken. Deze verschuiving vond plaats naar aanleiding van de snelle verspreiding van het A.I.D.S. virus onder de junkies. Enkele van de voormalige ***shooting galleries***, plaatsen waar vroeger heroïne kon gekocht en verbruikt worden, zijn nu de gammele, met rook gevulde ***base houses***, waar crack kan gekocht en gebruikt worden.

De relatief lage kostprijs van crack maakt deze drug ook razend populair bij de jongeren. Kinderen van 12 jaar oud hebben reeds radeloos de "Cocaïne-Hotline" gecontacteerd en smeekten om hulp.

Cocaïneverslaving is geen nieuwigheid in de Verenigde Staten. Volgens het National Institute on Drug Abuse, kortweg NIDA, zijn er ongeveer 5 miljoen Amerikanen die cocaïne op regelmatige basis gebruiken. Maar het traditionele gesnoven ***nose candy*** is geen concurrent voor crack. NIDA experts veronderstellen dat cocaïneverslaving naar aanleiding van regelmatig gebruik, zich ontwikkelt na 3 tot 4 maanden. Crackgebruikers zijn of kunnen al aan de drug verslaafd zijn na 6 tot 10 dagen!

Een snuifje klassieke coke penetreert traag de neusslijmvliezen en bereikt na enkele minuten de hersenen. Coke produceert een high die tot 20 tot 30 minuten kan duren, en veel milder is dan de zogenaamde crackhigh. Crack daarentegen wordt doordat het gerookt wordt zeer vlug via de longblaasjes in het bloed gebracht. In enkele seconden bereikt de drug de hersenen, dit in een gevaarlijk geconcentreerde vorm.

Crack gebruiken is gemakkelijker en minder gecompliceerd dan de ***freebase*** vorm van cocaïne. Daar cocaïne HCl in poedervorm niet gerookt kan worden omdat het niet ontbrand (chemisch een zoutstructuur) wassen de free-basers cocaïne in een bad van ether of een ander oplosmiddel zoals onder andere aceton, dit om de cocaïne HCl van onzuiverheden te zuiveren. Deze oplossing wordt dan gedroogd, en om dit proces te versnellen wordt de substantie met een open vlam verwarmd. De extreme ontvlambaarheid van ether en aceton en dergelijke maakt dit tot een zéér gevaarlijk karwei.

Dit staat in fel contrast met het crack productieproces. Om crack te bekomen mengt men coke bijvoorbeeld met bakmeel en water tot een vloeibare massa die dan in een pot, mengkuip, in de over verwarmd wordt. Er vormt zich een olieachtige substantie die vlug wordt afgekoeld (bijvoorbeeld door de pot in een ijsbad of in koud water te plaatsen). Er vormt zich een ietwat harde, vaste korst die dan in kleine stukjes wordt verbrokkelde. Dit product is zuiverder en meer geconcentreerd dan de gewone coke, het is crack en wordt dan op straat verkocht als **crack rocks**. Deze kleine brokjes worden meestal in een glazen pijpje gerookt.

Voor de gebruiker is crack een ware nachtmerrie. Crack is een extreem psychisch verslavende drug, veel erger nog dan de gewone cocaïne. De rush naar en de high zelf is zo intens, zo sterk dat het de gebruikers, zelfs diegenen die crack voor de eerste maal gebruiken, naar een volgende crack dosis doet verlangen.

De politie in Florida stelde een toenemende golf van inbraken en gewapende overvallen vast in gebieden waar crack verkocht werd. De daders zochten geld om in hun druggebruik te kunnen voorzien.. Eens de dosis en het geld op is dan herhaalt het scenario zich. Maar overvallen zijn niet de enige prijs die de maatschappij voor crack moet betalen. De toestand van bijna psychose die gekenmerkt wordt bij zwaar cocaïnegebruik leidt gemakkelijk naar extreme gewelddaden. In New York werden in 1 week tijd 44 dealers opgepakt die verdacht werden van crackhandel. Een politiecommissaris van New York bevestigde dat er een speciale anti crack unit zal gevormd worden bestaande uit 100 undercover veteranen.

Miami's 16 maanden oude street drug squad vond 7 base houses, arresteerden 485 crack gebruikers en legden beslag op 58.000 \$ in baar geld. Maar deze crack down acties hebben de verspreiding van de drug niet kunnen tegenhouden.

In Los Angeles hebben raids van de narcotic squad het aantal base houses gereduceerd van 1000 naar 400. De handel in rock heeft zich nu op straat niveau verspreid. Tiener verkopers die vroeger hun waar op een slukse manier verkochten dealen nu in het openbaar op de straathoeken en dergelijke meer. Wanneer een kandidaat koper met zijn personenwagen traag voorbij rijdt kan een snelle transactie van baar geld en drugs plaatsvinden door het geopende raam.

In de getto's hebben crackproducenten een lucratieve arbeidsindustrie opgezet. Volgens de politie heeft de georganiseerde misdaad deze handel nog niet overgenomen. De crackhandel wordt momenteel in de Verenigde Staten volledig beheerst door de zogenaamde streetgangs. Crack handel is zeer lucratief. Bijvoorbeeld, een kleine dealer koopt 1 ounce (+ 28 gram) cocaïne voor 1.000 tot 1.500 \$. Gezien elke gram ongeveer 6 rocks oplevert die dan verkocht worden aan 25 \$ stuk dan houdt die kleine dealer aan dit handeltje zo'n 4.700 \$ over (ongeveer 4.500 €!). Zoals lokale drugbazen het soms uitvechten om een bepaald monopolie te verwerven, zo wordt de hiërarchie van de rock cocaïne gebouwd op geweld. Op de lucratieve rock markten in Los Angeles zijn de meeste rock houses als het ware versterkte burchten, die bewaakt worden door fel bewapende wachten

Metalen tralies beschermen de ramen en stalen rolluiken en zware balken barricaderen de deuren. Sommige van die base houses maken maandelijkse winsten van om en bij 25.000 €, zodat de dealers zich meer voor de concurrentie dan tegen de politie moeten beschermen.

Een rock house dat in het centrale zuidelijke deel van Los Angeles werd gesloten zag er van buiten heel gewoon uit. Een witte gevel die gesierd was met bloembakken. Binnen was de hall, die naar een slaapkamer leidde ommuurd. Achter deze barrière stond een camera die de aanwezige klanten in het oog hield. De dealer zat in zijn ommuurde vesting en had enkel zijn 3 telefoons en een doos vol cash. Hij zat daar onzichtbaar voor iedereen, maar hij kon door een doorkijk luik alles gadeslaan. Via een gesloten T.V. circuit had hij een volledige controle op het huis. Kandidaat kopers spraken door een soort intercom systeem en de transactie gebeurde via een klein doorgeef luik in de muur.

Sommige base houses doen ook dienst als moderne *opiumkeet* waar verslaafden niet alleen hun drug konden kopen, ze konden tevens een pijpje huren en er zich ophouden om ter plaatse van hun drug te kunnen genieten. De meeste van deze inrichtingen zijn ware krotwoningen en staan vol met haveloos meubilair. **Rockheads**, een milieuterm voor crackgebruikers/verslaafden, zullen soms dagen aan een stuk blijven roken (deze periode van intensief crack gebruik wordt ook *crackrun* genaamd) en al hun geld uitgeven om *hit* na *hit* te scoren. Die ganse tijd hebben ze geen behoefte aan eten of drinken. Vrouwen die zonder geld raken werpen zich in de prostitutie en worden coke of crackhores (cocaïne of crack hoeren) genoemd. Ze verkopen hun lichaam aan diegene die hen crack kan bezorgen. Om de ernst van het crack probleem te benadrukken volgt nu een verhaal ontleent aan het boek van Calvin Chatlos M.D. - CRACK!

"Eva is een 16 jarige patiënte van het New York Phoenix House, een rehabiliteringscentrum voor verslaafden. Zij is de dochter van een middenklasse familie met problemen. Ze was vroeger een zware alcoholiste en "pot-rookster" (=marihuana rookster) tot ze door haar jongere broer, die een kleine dealer was, in contact kwam met crack. Haar broer had haar gezegd dat ze na de eerste crack inhalatie op de top van de wereld zou zitten. Ze raakte na korte tijd verslaaft aan crack en begon eerst met stelen bij haar familie en vrienden, dit om haar "gewoonte", crack gebruik, te kunnen behouden. Vlug schakelde ze over naar de prostitutie en ze had al 2 abortussen achter de rug voor ze 16 jaar oud werd. Ze zei eens "Ik geef geen bal om mijzelf". Ik wil alleen maar high raken. Angst voor zwangerschap kwam niet eens in mij op toen ik met één of andere zak naar bed ging om later drugs te kunnen kopen".

Eva's verhaal is veel te vlug *algemeen* geworden in de behandelingscentra voor cocaïneverslaafden, waar nu reeds vele "Eva's" worden behandeld.

Ik nam bewust de keuze "het crackprobleem in de Verenigde Staten" gewoon als leidraad voor het crackprobleem dat ons te wachten kan staan. Crack is nog steeds een groot probleem in de Verenigde Staten, het zal hoogst waarschijnlijk ook een groot probleem bij ons worden. Ik hoop dat wij, als hulpverlener of als politiedienst voldoende zullen gewapend zijn om het "*crack fenomeen*" aan te pakken .

4.2. De hoge prijs van het crack gebruik.

In de menselijke verbeelding heeft cocaïne voor lange tijd een glamour aura gehad, zoiets als de *Champagne van de drugs* of de *High van de High Society*, die opgerolde 100 \$ biljetten gebruikten om hun dure witte lijntjes op te snuiven.

In vergelijking is crack zo goedkoop dat het heeft bewezen *een drug van gelijke kansen te zijn, een drug die niet discrimineert onder zijn slachtoffers!*

Crack is in feite geïntensifieerde cocaïne. Crack heeft dezelfde effecten als de moederdrug cocaïne, maar dan intenser, scherper, gemener, vuiler.

De aanvallen van crack op het lichaam, op het centrale zenuwstelsel, zijn veel feller dan deze van cocaïne en stellen het lichaam bloot aan enorme risico's. De drug brengt het ganse systeem

van hart- en bloedvaten in beroering. De aders trekken vlugger samen en zetten vlugger uit. Dramatisch verhoogde bloeddruk en hartslag veroorzaken hartaanvallen, hartaderbreuken en hersenbloedingen.

Veel gemener en subtieler zijn de niet zichtbare psychochemische veranderingen, die zich uiten in 4 fazen:

- 1° De euforie, een gevoel van stimulatie en seksueel genot.
- 2° Bedroefdheid en depressie.
- 3° Veel later komen dan geïrriteerdheid, slapeloosheid en paranoïde gedragspatronen.
- 4° Dan volgt een op schizofrenie lijkende psychose compleet met desillusies en hallucinaties.

Een echte nachtmerrie voor de gebruiker is het gevoel dat er insecten over en onder de huid kruipen - het zogenaamde bugs effect. Hoe hoger iemand op crack vliegt des te dieper hij valt. Gebruikers zijn niet meer in staat om een gewoon leven te leiden of plezier of geluk te ervaren. Ze zijn voorbestemd om gewelddadig om het leven te komen (ongevallen, zelfmoorden) of door te sterven aan een overdosis. Betrokken bij het vooruitzicht om een korte, intense flash of rush te beleven kan een gebruiker deze betalen met de hoogste prijs die er is, namelijk met zijn leven!

4.3. Voorkomen en bereidingsprocessen.

Crack *IS* cocaïne. Het is een veredelde vorm van cocaïne die gebruikt, gerookt wordt door het inhaleren van de dampen die vrijkomen wanneer men de drug in een glazen of ander pijp verwarmd. Crack is een chemisch geproduceerde drug - Cocaïne HCl - heeft een zoutstructuur en wordt omgezet in een basestructuur zodat deze kan gerookt worden.

Het is een freebase vorm van cocaïne. Crack is de meest gevaarlijke cocaïne vorm dit wegens zijn hoge zuiverheidsgraad en sterk verslavingspotentieel. Crack is qua gebruik minder gevaarlijk (in de bereiding dan) dan zijn neef de freebase cocaïne. Het freebasen werd reeds geïntroduceerd begin de 1970-er jaren. Toen werd een rookbare vorm van cocaïne geproduceerd. Men maakte in het omvormingsproces van zout naar base gebruik van een vluchtige stof zoals bijvoorbeeld ether. Het gebruik van uiterst vluchtige stoffen is zeer gevaarlijk voor de gebruiker daar op een bepaald ogenblik de oplossing boven een open vlam dient verwarmt te worden. De vrijkomende dampen kunnen gemakkelijk tot ontploffing of tot ontbranding komen. Men dacht toen dat het gebruik van vluchtige stoffen in het omvormingsproces essentieel was om tot een zuiver eindproduct te komen. De meeste accidentele branden en explosies gebeurden tijdens het verwarmen van de cocaïne boven een open vlam of wanneer de freebase werd gerookt voordat de vluchtige stof volledig verdampt was. Zo werd de zwarte Amerikaanse komische acteur Richard Pryor zwaar verbrand toen hij bezig was freebase cocaïne klaar te maken.

Crack is de populaire straatnaam voor de rookbare vorm van cocaïne die vooral aan de Amerikaanse oostkust wordt gebruikt. Aan de westkust wordt de drug voornamelijk rock genoemd. Crack wordt ook in het milieu *cooked cocaine* (gekookte cocaïne) genoemd. Op het Europese continent is *crack* de meest gebruikte straatnaam.

Crack is een tamelijke recente drug. Het werd, volgens diverse Amerikaanse rapporten voor het eerste aangetroffen in Los Angeles in 1981 en kort daarop in San Diego en Houston. In 1984 werd de drug aangetroffen in het Bronx district van New York.

Sindsdien heeft de drug Amerika stormenderhand veroverd. Crack wordt nu ook meer en meer gebruikt in West-Europa. Hopelijk neemt het crackgebruik in Europa geen epidemische vormen aan zoals in de Verenigde Staten van Amerika.

Diverse verschijningsvormen van crack

4.3.1. De productieprocessen.

4.3.1.a) Het freebase proces:

De cocaïne HCl wordt gemengd met natrium bicarbonaat of met bakpoeder, waar zich eveneens natrium bicarbonaat in bevindt, of ammoniak. Nadien wordt er water aan toegevoegd. Er grijpen

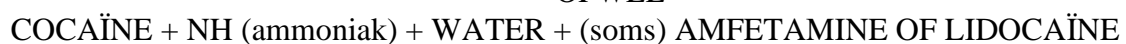
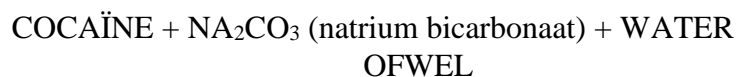
2 reacties plaats. In eerste instantie worden bepaalde onzuiverheden geëlimineerd doch versnijdingsmiddelen zoals synthetische –caines overleven het proces. Het zout in de cocaïne gaat zich verwijderen.

Bij het mengsel wordt ether gevoegd. Door de chemische reactie ontstaat er een duidelijke scheiding in lagen. De bovensten laag wordt er van afgeschept of afgezogen met een vacuümpomp. Om deze laag te laten drogen gaat men het verwarmen, vaak boven een open vlam of hittebron. Daardoor gaat de nog aanwezige ether verdampen. In dit stadium is er een grote kans op ontploffing. Wanneer de ether is verdampt gaat de overblijvende stof kristalliseren en wordt het een base structuur. Het eindproduct is een poeder met een hoog zuiverheidsgehalte.

4.3.1.b) Het crack proces:

De productie van crack kan op 2 manieren gebeuren. Ofwel wordt de cocaïne HCl vermengd met natrium bicarbonaat (of met bakpoeder), ofwel wordt ammoniak toegevoegd. Het geheel wordt dan met water gemengd. De vermelde stoffen kunnen ook samen worden gebruikt in hetzelfde proces. Het mengsel wordt tot een papje geroerd en verhit tot er zich bovenaan de brij een geelachtige op olie lijkende substantie gaat afscheiden. Deze substantie is de basestructuur en wordt vlug afgekoeld ofwel door de olieachtige vloeistof af te scheppen en het in een beker of schaal in een ijsbad te plaatsen of door er ijswater over te gieten. De substantie zal hierdoor hard worden en brokken, crack, vormen. Deze brokken worden dan verder gedroogd onder een lamp of in een oven. Eens volledig gedroogd gaat men de brokken in kleine stukjes verwerken voor de distributie. De crack die vervaardigd werd met toevoeging van ammoniak schijnt een groter euforisch effect te geven dan deze die werd geproduceerd bij middel van natrium bicarbonaat. Natrium bicarbonaat wordt in dit proces gebruikt omdat het chemisch gemakkelijk splitst. Het wordt ook nog gebruikt als geneesmiddel tegen maagklachten en wordt maagzout en/of zuiveringszout genoemd.

4.3.2. De chemische voorstelling van de productie.

4.3.3. Wat zijn de verschillen in de onderlinge productieprocessen?

Freebase	Crack
<i>Onzuiverheden worden niet allemaal verwijderd</i>	<i>Onzuiverheden worden niet allemaal verwijderd.</i>
<i>Er worden vluchtige stoffen gebruikt (vb. ether).</i>	<i>Er worden geen vluchtige stoffen gebruikt.</i>
<i>Groot gevaar voor brand en ontploffing</i>	<i>Geen gevaar voor brand en ontploffing.</i>
<i>Het eindproduct is poeder.</i>	<i>Het eindproduct zijn brokjes.</i>
<i>Basestructuur.</i>	<i>Basestructuur.</i>

4.4. Waarom is crack zo populair?

Het gebruik van crack heeft de laatste jaren enorm aan populariteit gewonnen, vooral in de U.S.A.. Dit is te wijten aan het feit dat de drug een high veroorzaakt die te vergelijken is als deze van cocaïne, maar deze wordt veel vlugger en veel intenser ervaren dan bij andere vormen van cocaïnegebruik.

Dit heeft in eerste instantie te maken met de zuiverheid van de drug. Eens dat de zoutstructuur van cocaïne HCl wordt omgezet in de base structuur van de freebase of crack vorm, is de zuiverheidsgraad van de drug drastisch verhoogd. De straat cocaïne, die meestal wordt gesnoven, heeft een zuiverheidsgraad van 20 % tot 50-60 %. Crack daarentegen kan een zuiverheidsgraad van 90 % en meer hebben!

Het roken van crack vergroot ook de intensiteit van de effecten op de gebruiker. Door het inhaleren van de crackdampen komt de drug in de longblaasjes terecht, waar het onmiddellijk in het bloed wordt opgenomen en naar de hersenen vervoerd wordt, dit in een hoog geconcentreerde vorm.

Velen ervaren het roken als een minder gevaarlijke vorm van druggebruik dan het inspuiten van de drug waar er heden ten dage van een ware AIDS plaag onder de I.V. druggebruikers mag gesproken worden.

Crackgebruikers worden ook niet geconfronteerd met het geperforeerde neustussenschot, hetgeen zware, chronische cocaïnesnuivers wel kunnen meemaken.

Daarbij geven cocaïne en crack de gebruiker een (vals) gevoel van euforie, een stimulerend seksueel gevoel tot een gevoel van macht en superioriteit. Het zijn juist deze reacties, deze effecten die van cocaïne en crack zo'n seductieve, verleidelijke substantie gemaakt hebben. De gebruiker voelt zich onweerstaanbaar aangetrokken tot de drug, in de eerste plaats om de voor hem/haar heerlijke effecten te beleven, anderzijds om de op de high volgende enorme depressie te vermijden. ***Dit maakt van cocaïne en crack extreem psychisch verslavende drugs!***

Tenslotte wordt crack door de dealers en pushers verkocht als een goedkope en gemakkelijk te verkrijgen cocaïne vorm. Cocaïne heeft zijn faam als glamour drug of drug van de upper class behouden dit alhoewel de prijs voor cocaïne de laatste jaren sterk gedaald is.

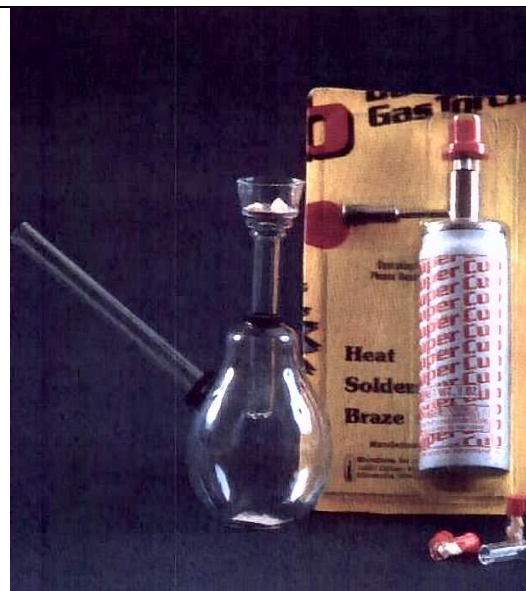
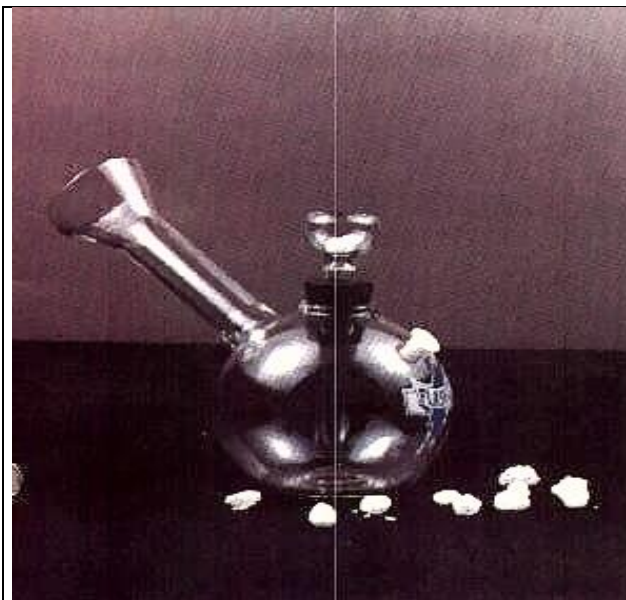
4.5. Het gebruik van crack.

De meest voorkomende gebruiksvorm is het roken van crack uit een pijpje. Meestal is dit pijpje vervaardigd uit glas. Een typische crackpijp bestaat uit 2 secties. De kop waarin een stukje gaas verwerkt is waarop men de drug legt om te verwarmen. Deze kop mondt uit in een bolvormige gedeelte waarin men (meestal) een alcoholische drank (bvb. rum e.d. meer) doet. De alcohol zorgt voor de afkoeling van de hete crackrook en doet vaak dienst als filter. De dampen worden dan door een steel met mondstuk opgezogen en geïnhaleerd.

Er werd echter ook vastgesteld dat crack bij gebrek aan pijpjes gerookt werd door bvb. een drankblikje. Het blikje wordt in het midden geplooid. In de neep wordt een gaatje gemaakt waarin men een crackbrokje plaatst en verwarmt. De vrijkomende dampen worden dan door den opening waardoor men normaal drinkt opgezogen. Of fantasierijke gebruikers maken hun eigen pijpje. Bijvoorbeeld men omwikkelt een kartonnen wc-papierrol gedeeltelijk met aluminiumfolie en maakt in de folie en het karton een gaatje.

Men legt in het gaatje een crackbrokje en men verhit de crack. Wanneer de drug begint te verdampen worden de dampen aan een zijde van de kartonnen rol opgezogen. De crackrook wordt vervolgens diep in de longen gezogen en een tijdje ingehouden. De resterende rook wordt uitgedemd en hierbij gaat een niet onaanzienlijk deel van het actieve bestanddeel van crack in rook op.

Het crackgebruik.

Crack wordt nog in combinatie met andere drugs gebruikt zoals:

Crack + PCP (phencyclidine of angel dust).

Beide drugs worden samen gerookt in een pijpje, of worden samen in een sigaret gerold.

Crack + PCP noemt men ook nog *missile*, *space basing*, *space blasting* of *whack*.

Crack + heroïne.

Crack + heroïne worden samen in een pijpje of een sigaret gerookt. Crack wordt ook samen met black tar heroïne (een Mexicaanse heroïne vorm) gerookt. De combinatie crack + heroïne wordt in het milieu *moonrock*, *parachute*, *ultimate high* of *fifty-fifty* genoemd, en laat toe om beide drugs samen te roken. Deze combinatie wordt vooral gebruikt om de enorme depressie na het crackroken te verminderen in intensiteit. Andere negatieve effecten worden er ook door verminderd.

De gebruiker ervaart nog altijd de hevige effecten van crack (al zijn deze niet zo intens als bij zuiver crack gebruik) maar deze duren wel vier tot zes uren in plaats van enkele minuten! Men spreekt in dit geval ook van het speedball effect, een zachtere en langer durende high.

Er zijn verschillende methoden om de combinatie crack + heroïne te produceren. Het basisverschil in de methode bestaat in het feit de heroïne met de cocaïne wordt gemengd, m.a.w. voor of nadat de cocaïne werd omgezet in crack. De combinatie heeft een gebroken witte, een crème of geelachtige kleur en heeft een brokkelig voorkomen. Gebruikt men black tar heroïne dan kan het brokkelig poeder een bruine tot donker bruine, zelfs zwarte kleur krijgen.

“Moonrock”

Crack + cannabisproducten.

Crack wordt verpulverd, gemengd met tabak, marihuana of hasjesj en gerold in een joint. Deze methode wordt ook wel *freebasing* genoemd.

Crack + alcohol.

Crack gebruikers doen vaak alcoholhoudende dranken in het bolvormige gedeelte van hun pijp. De alcohol doet dan dienst als filter om de smaak van de crackrook te verbeteren en ook om de hete crackrook af te koelen. Deze methode wordt ook wel *crackbasing* genoemd.

CRACK + L.S.D.**4.6. DE EFFECTEN.**

De drug komt bij het roken in de longen en de longblaasjes terecht, dit in een enorme concentratie. Via de longblaasjes komt crack in de bloedbaan terecht en bereikt in luttele seconden (4 tot 7) de hersenen. Het gevolg is een intense, alles overheersende *super flash* te vergelijken met een enorm seksueel orgasme die enkele seconden duurt. De effecten houden 5 tot 7 minuten aan en verminderen dan geleidelijk.

Bij het snuiven van cocaïne ervaart de gebruiker pas de effecten na 1 tot 3 minuten. Ze houden 20 tot 30 minuten aan.

De psychische en fysische effecten die de crackgebruiker ervaart zijn te vergelijken met deze van de moederdrug cocaïne, maar dan veel feller, dieper, intenser, gemener. Hoe intenser de high wordt beleefd, hoe dieper de depressie is die er op volgt. De erge depressie doet de gebruiker hunkeren, smeken naar een nieuwe high. De gebruiker verplicht zichzelf de drug verder te gebruiken.

Crack heeft een enorm verslavingpotentieel de drug werkt enorm psychisch verslavend!**.Effecten bij crackgebruik.**

- Een onmiddellijke, intense, alles overheersende flash.
- Stimulering van de seksuele gevoelens.
- (Valse) gevoelens van kracht en zelfvertrouwen.
- Men voelt zich fysisch en psychisch sterker.
- De bloeddruk en de hartslag gaan drastisch stijgen (soms + 50 % tot 60 %).
- Rusteloosheid.
- Praatzucht.
- Slapeloosheid vanwege overstimulatie van de hersenen.
- Hoofdpijn (soms erge hoofdpijn) kan voorkomen.
- Verhoogd suikergehalte in de bloedspiegel.
- Misselijkheid en braken kunnen voorkomen.
- Versnelde ademhaling.
- Droge mond.
- Verhoogde lichaamstemperatuur met vaak sterk zweten.
- Wijde pupillen. De ogen worden gevoeliger aan normale lichtsterkte. Wanneer de gebruiker bepaalde voorwerpen gaat fixeren zal hij felle lichtflitsen waarnemen, die men snowlights noemt.
- Sterk verminderde eetlust .
- Soms urinedrang met ongecontroleerd urineverlies.
- Geen gevoel voor humor.

- ❑ Compulsief gedrag (men gaat steeds maar dezelfde beweging doen bvb. bepaalde plaatsen meerdere keer kuisen, tandenknarsen, met de benen wippen).
- ❑ Gewelddadig gedrag kan voorkomen.

Bij het gebruik van hogere crackdosissen kan de zogenaamde cocaïnepsychose optreden. Deze wordt gekenmerkt door:

- ❑ Misselijkheid.
- ❑ Braken.
- ❑ Paranoïde en schizofrene denkpatronen
- ❑ Angst(aanvallen).
- ❑ Hallucinaties (zekerlijk wanneer crack samen met bijvoorbeeld LSD wordt gebruikt).

De hallucinaties bij crackgebruik ervaart de gebruiker in de zin dat kleuren helderder worden gezien, verre objecten lijken dichterbij. Er worden soms voetstappen of stemmen gehoord die er in feite niet zijn (auditieve hallucinaties). Men heeft soms het gevoel dat er insecten over en onder de huid kruipen, het bugs effect (sensitieve hallucinaties). In feite is dit een overprikkeling van de uiterste zenuwuiteinden. Vaak ziet men de bugs (insecten) naar zich toe kruipen en dan probeert de gebruiker ze weg te slaan of van zich af te schudden. Soms heeft men het gevoel dat men zweeft, of men ziet vervormde beelden (armen en benen lijken korter of langer, voorwerpen lijken groter of kleiner).

Effecten na het crackgebruik.

Na ongeveer een minuut of twaalf treden de volgende negatieve effecten op:

Fysisch:

- ❑ moeheid
- ❑ -uitputting
- ❑ Duizeligheid

Psychisch:

- ❑ depressies
- ❑ ontevredenheid
- ❑ krachteloosheid
- ❑ prikkelbaarheid
- ❑ geïrriteerdheid, agressie

Intellectueel:

- ❑ concentratiestoornissen
- ❑ geheugenverlies (black out)
- ❑ onmogelijkheid om eenvoudige handelingen te doen

Vaak worden deze negatieve effecten bestreden met alcohol, barbituraten, tranquillizers en zelfs heroïne (zie het gecombineerd gebruik crack + heroïne). Door de enorme depressie die volgt op het crackgebruik wordt de gebruiker psychisch gedwongen de drug verder te gebruiken en valt zo in repetitief gebruik. In de Verenigde Staten is er een straatspreuk die zegt *Once You start using Crack You can't stop*". (Eens je crack begint te gebruiken kan je niet meer stoppen).

Symptomen bij herhaald (chronisch) gebruik.

Diegenen die crack regelmatig gaan gebruiken kunnen vlug de symptomen van cocaïnepsychose gaan ontwikkelen. Het zijn negatieve effecten die optreden bij veelvuldig gebruik of bij gebruik van hoge dosissen. Deze effecten zijn:

- ❑ Paranoïde en schizofrene denkpatronen.
- ❑ Visuele-, auditieve- en sensitieve hallucinaties.
- ❑ Agressief en gewelddadig gedrag.

Bij regelmatig gebruik kunnen volgende symptomen optreden

- ❑ Gewichtsverlies en uitdroging van het lichaam.
- ❑ Huidinfecties. De huid is vaak vettig met een gele tot grijze tint. De huid kan ook droog zijn.
- ❑ Stuipen.
- ❑ Verminderde seksuele prestaties.
- ❑ Chronisch hoesten met soms het opspuwen van zwarte fluïmen.
- ❑ Ademhalingsmoeilijkheden door het roken.
- ❑ Eerste tot tweedegraads brandwonden van de lippen, de tong, de keel en de luchtwegen door de hete crackrook
- ❑ Geheugenverlies (black out). Een regelmatig crackgebruiker die stopt met zijn gebruik zal ervaren dat hij op *geestelijk* vlak iets mist. De geest, de hersenen hebben een tekort aan iets. Dit iets is een ontregeling van de hoeveelheid *neurotransmitters* die in de hersenen aanwezig zijn. *Neurotransmitters* zorgen in de hersenen onder andere voor de overdracht van elektrische impulsen. De hersenen gaan vervolgens in onthouding waardoor effecten optreden die tegengesteld zijn aan de high toestand zoals
 - ❑ depressie en angst in plaats van vrolijkheid en geluk
 - ❑ loomheid in plaats van vitaliteit
 - ❑ verminderde seksuele prestaties
 - ❑ gewelddadig gedrag
 - ❑ de gebruiker is moe doch er is slapeloosheid

De gebruiker gaat hunkeren, smeken om opnieuw crack te gaan gebruiken . De gebruiker is in dit stadium psychisch afhankelijk geworden aan de drug. Bij crack is deze psychische afhankelijkheid extreem.

Iets meer nu in verband met de neurotransmitters en de rol die ze spelen in de hersenen.

Bij het roken van crack bereikt de actieve stof van de drug de hersenen in enkele seconden, dit in een extreem hoge concentratie. De hersenen worden hierdoor geprikkeld. Deze prikkeling manifesteert zich in effecten die een invloed hebben op de fysische en psychische functies van het lichaam. De prikkeling stimuleert de hersenen in dergelijke mate dat de balans van de normale chemische functies in de hersenen gewijzigd wordt. Deze chemische functies worden geregeld door de zogenaamde neurotransmitters. Dit zijn natuurlijke stimulantia die in de hersenen aanwezig zijn. De voornaamste zijn *DOPAMINE*, die instaat voor gevoelens van vrolijk, opgewektheid. *NOREPINEPHRINE*, die instaat voor de alertheid en de dosering van energie en *EPINEPHRINE*.

Door het gebruik van crack komen deze neurotransmitters in grotere hoeveelheden vrij. Na een tijdje komen ze terug op hun normaal peil. Crack stimuleert dus de hersenen zodanig dat bepaalde cellen hun voorraad *DA-NE* en *E* loslaten, waardoor de gebruiker de flash ervaart. De hersenen zijn echter vlug door hun voorraden neurotransmitters heen. Wanneer de crackgebruiker zijn gebruik verder zet, gaan de hersencellen steeds minder *DA-NE* en *E* vrijmaken. Het resultaat is dat steeds grotere dosissen nodig zijn om tot dezelfde effecten te komen. De fenomeen heeft *tolerantie*.

De onevenwichtigheid is dan een direct gevolg van de vele negatieve gevoelens zoals depressie, angst, slapeloosheid, zweten. Veelvuldig crackgebruik kan dus de persoonlijkheid van de gebruiker veranderen. Ze worden dan meestal verward, bang en depressief. Gewelddadig gedrag komt ook vaak voor. Ze worden achterdochtig en wantrouwen alles en iedereen met als gevolg dat hun opgebouwde relaties stuk lopen. Men verliest zijn vrienden, zijn werk, zijn familieleden. Dit is meestal het levensverloop van een crackgebruiker, die dan door zijn verkeerde levenswijze in de marginaliteit belandt. Voor sommigen is zelfmoord dan nog de enige oplossing.

Crack leidt zeer vlug tot een extreme psychische afhankelijkheid. Een lichamelijke afhankelijkheid in de zin van onthoudingsverschijnselen is er in feite niet. Men kan echter wel stellen dat op fysisch vlak een afhankelijkheid bestaat daar de chemische verandering in de hersenen de hersenfuncties veranderen ten gevolge van herhaald crackgebruik.

De overdosis.

Bij het roken van crack bereikt een enorme concentratie van de drug de hersenen in enkele seconden, hetgeen een verhoogde kans tot overdosis of cocaïnevergiftiging voor gevolg heeft. Deze beide worden gekenmerkt door:

- ❑ Misselijkheid en braken.
- ❑ Hallucinaties.
- ❑ Onregelmatige hartslag en ademhalingsritme.
- ❑ Stuipen.
- ❑ Coma.
- ❑ Zelfs de dood kan optreden.

Andere schadelijke gevolgen van crackgebruik

- ❑ Crack doet de aderen vernauwen waardoor het hart krachtiger en sneller moet pompen om de bloedcirculatie opgang te houden. De hartslag kan tot 60 % vermeerderen. Sommigen ervaren een stekende pijn in de borst. Een hartaanval, hartaderbreuk of een scheur in de hartwand is niet denkbeeldig. Personen met een zwak hart lopen derhalve ernstige risico's bij crackgebruik.
- ❑ De verhoogde hartslag en de daarmee gepaard gaande hogere bloeddruk kan ook hersenbloedingen veroorzaken, of het kan de hersenfuncties zodanig in de war brengen dat de ademhaling of de hartwerking stil valt.
- ❑ Crackgebruik tijdens de vroege zwangerschap kan miskramen tot gevolg hebben. Later kan het leiden tot te vroeg geboren baby's. Soms veroorzaakt de drug een te vroeg loskomen van de placenta (moederkoek) waardoor het leven van de moeder en het ongeboren kind ernstig in gevaar komen. Door de ondervoeding van de moeder heeft het kind ook bepaalde tekorten van belangrijke voedingsstoffen. Baby's die werden blootgesteld aan crack tijdens de zwangerschap zijn moeilijk handelbaar, zoeken geen toenadering, zijn asociaal. Sommigen krijgen net na of voor de geboorte een hartaanval. Anderen worden geboren met ernstige lichamelijke of mentale afwijkingen. Er wordt ook een hoger percentage van wiegedood vastgesteld bij dergelijke kinderen. De moeder kan ook via borstvoeding de drug doorgeven aan het kind. De borstmelk is tevens van mindere kwaliteit met tekorten aan vitaminen en mineralen. Doch in de meeste gevallen is het reeds te laat van bij de geboorte. Het kind is reeds in zulke mate verslaafd dat het vanaf de eerste minuut verpleegkundige verzorging nodig heeft. Ze worden de crack baby's genoemd. Velen zijn gedoemd om een mens onwaardig bestaan te leiden.

- ❑ Net als bij tabak kan het roken van crack de ademhalingsorganen en de luchtwegen beschadigen. Chronische bronchitis en heesheid kunnen voorkomen. Soms is men de stem kwijt of gaat men zwarte fluïmen ophoesten.
- ❑ Het gebruik kan leiden tot ongecontroleerde spiertrekkingen wegens veranderingen in bepaalde hersenfuncties.
- ❑ Er kunnen zich huidproblemen voordoen door het open krabben van de huid bij het ervaren van het bugs effect. (soms krabben ze zich tot bloedens toe)!
- ❑ Door inwerking op de hersenfuncties kan crack epilepsie aanvallen uitlokken.
- ❑ Door het gebruik van crack gaat het suikergehalte in de bloedspiegel stijgen hetgeen gevaarlijk kan zijn voor suikerpatiënten.

Het is een feit dat wanneer men cocaïne onder de vorm van freebase gaat roken de effecten veel sneller optreden dan wanneer men de drug oraal, rectaal, intraveneus of via het snuiven gaat gebruiken, zoals nu gaat blijken:

- ❑ Bij het roken van freebase of crack: De effecten gaan optreden na 4 tot 7 seconden.
- ❑ Bij het injecteren van cocaïne: De effecten treden op na ongeveer 8 tot 15 seconden.
- ❑ Bij het snuiven van cocaïne: De effecten gaan optreden na ongeveer 1 tot 3 minuten.

4.7. Herkennen van crackgebruikers.

Iemand die regelmatig crack gebruikt zal zijn leven anders gaan inrichten. Alles komt in het belang van crack te staan. Men gaat zich anders gaan gedragen, zowel op familiaal als sociaal vlak. Bij de gebruiker zullen zowel psychische als fysische veranderingen gaan plaatsgrijpen.

Volgende vaststellingen kunnen erop wijzen dat iemand crack gebruikt.

a) Voorwerpen die men kan vinden op de gebruiker zelf:

- ❑ een glazen pijpje (niet noodzakelijk)
- ❑ enig ander verdacht pijpje of daarop lijkend voorwerp
- ❑ een frisdrank blikje die geplooid werd en waar in de neep een gaatje zichtbaar is
- ❑ kleine flesjes of verzegelde plasticzakjes met brokjes of schilfertjes in. Meestal hebben deze een bruine tot witte kleur.

b) Veranderingen op psychisch vlak:

- ❑ persoonlijkheidsveranderingen
- ❑ depressies en periodes van verwarring
- ❑ slaperigheid doch de gebruiker lijdt aan slapeloosheid
- ❑ concentratiestoornissen, black outs, geheugenverlies
- ❑ negeren van familiale en sociale relaties
- ❑ angst
- ❑ agressiviteit en gewelddadig gedrag door schizofrene en paranoïde denkpatronen
- ❑ gevoelshallucinaties (bugs effect) en in mindere mate ook visuele en auditieve hallucinaties
- ❑ enerzijds het gevoel alles aan te kunnen, anderzijds motivatieverlies
- ❑ gevoel van betere fysische en psychische prestaties
- ❑ versterken van het zelfvertrouwen
- ❑ bij onthouding heeft de gebruiker zeer vlug een intens verlangen (craving) naar de drug soms met zelfmoordneigingen
- ❑ men heeft het gevoel dat men met crack gebruik eindeloos kan doorgaan
- ❑ plots, onverklaarbare gewelddadige uitbarstingen

c) Veranderingen op fysisch vlak:

- ❑ epilepsie aanvallen
- ❑ pijn in de borststreek
- ❑ lopende neus, soms ook tranende ogen
- ❑ tijdens het gebruik een snelle ademhaling, hartslag en hoge bloeddruk
- ❑ koud zweet en rillingen
- ❑ ondervoeding door verminderde eetlust
- ❑ verhoogde lichaamstemperatuur
- ❑ slapeloosheid
- ❑ tijdens het gebruik staan de pupillen wijd open, waardoor de ogen gevoeliger worden voor het licht. De gebruiker ziet soms witte lichtflitsen (snowlights) bij het fixeren van objecten.
- ❑ verwaarlozing van de persoonlijke hygiëne
- ❑ verschroeide oogleden en wenkbrauwen door de hete rook
- ❑ mogelijkheid tot het verbranden (eerste en tweede graad brandwonden) van de mond, lippen en keelholte door de hete rook. Vaak treedt ook heesheid en stemverlies op.
- ❑ vaak heeft de gebruiker een vette huid met een gele tot grijze teint
- ❑ vaak treden er ook uitdrogingsverschijnselen op door te weinig of geen vocht opname
- ❑ verminderde seksuele drang en seksuele prestaties
- ❑ vaak treedt chronisch hoesten met het opspuwen van zwarte fluïmen op
- ❑ ongecontroleerde urinedrang met ongewild urineverlies
- ❑ misselijkheid en braken

4.8. De verpakking.

Crack wordt meestal verpakt en verkocht in kleine glazen flesjes, of plasticen, glazen buisjes. De flesjes of buisjes tonen veel gelijkenis met de flesjes van parfum monsters. De flesjes en buisjes worden meestal afgesloten met een plastic dopje of een stukje kurk. De flesjes en buisjes komen voor in verschillende maten en zijn vaak doorzichtig. Soms komen er ook gekleurde variaties voor. De flesjes of buisjes bevatten in het algemeen 3 tot 5 brokjes crack, wat overeenkomt met een halve gram tot 2 gram. De prijs van zo'n flesje schommelt tussen de 5 en 50 €.

Vaak wordt crack verpakt in hitte bestendige plasticen zakjes met sluitstrip. In New York worden dergelijke zakjes aangetroffen met een merknaam op. Zodoende heeft de koper de indruk dat hij een *kwaliteitsproduct* aangeboden krijgt.

Soms wordt crack ook aangeboden, verpakt in aluminiumfolie. Enkele merknamen die op plasticzakjes kunnen voorkomen zijn:

White Cloud - Cloud Nine - Super White Conan –Serpico – Lido - Handball

4.9. De smokkel en handel in crack.

De verkoop van crack is een zeer lucratieve handel waar enorme winsten kunnen geboekt worden. Bijvoorbeeld kost 1 ounce (28,3 gram) cocaïne Hydrochloride in de Verenigde Staten 1.000 \$. Dit levert ongeveer 25.000 mg. crack op. Een flesje van 100 mg. kost ongeveer 5 tot 10 \$ in het milieu. Dus voor 250 flesjes ontvangt de dealer 2500 \$, hetgeen een netto winst oplevert van 1100 \$ (ongeveer 1.100 €.).

Sommige rapporten tonen aan dat de dealers de cocaïne HCl mengen met lidocaïne en/of amfetamine voordat deze omgezet wordt in crack. De vernoemde stoffen overleven namelijk het productieproces en ze geven gelijke psychoactieve effecten als de cocaïne. Zodoende wordt de winstmarge nogmaals verhoogd.

De dominerende etnische groepen die in de Verenigde Staten de crack verhandelen zijn zwarten, Haïtanen, Jamaicanen, Dominicanen, Colombianen. De meeste van deze operaties geschieden op het niveau van de kleinhandel. De handel en de smokkel is in de Verenigde Staten voor het grootste deel in handen van de zogenaamde straatbendes, de streetgangs. Ze voeren onder elkaar soms ware veldslagen om een monopolie te behouden of om een territorium uit te breiden.

Een nieuwe trend in de Amerikaanse drugscene is dat reeds bereide crack de Verenigde Staten wordt binnengesmokkeld. Vaak gaan dealers ook een hoeveelheid cocaïne HCl aankopen om deze dan in hun crack fabriek, dat vaak een gewoon huis of flat blijkt te zijn, om te vormen tot crack.

Een dergelijke *crackfabriek* is vaak de leverancier voor verschillende *crackhuizen*. Deze crackhuizen zijn meestal leegstaande huizen of clubhuizen, appartementen of kamers, die omgevormd worden tot stevige, versterkte forten. De crackhuizen zijn vaak voorzien van een gesofisticeerd alarmsysteem, geblindeerde ramen, stalen deuren met speciale slotmechanismen e.d. meer. Door een kleine opening kan de gebruiker/koper dan de crack kopen. Meestal zijn deze crackhuizen ook voorzien van een *vluchtweg* zodat de *uitbaters* tijdig zouden kunnen ontkomen tijdens een raid van de politie.

De crackhuizen zijn vaak om tweeërlei redenen versterkt:

- a) Om een inval van de politie te beletten of sterk te bemoeilijken.
- b) Om een inval door rivaliserende dealers/bendes te beletten of te bemoeilijken.

Meestal hebben ze ook een uitkijkpost in de omgeving die door geluiden of bepaalde seinen alarm kan slaan. Soms (zeg maar vaak) worden voor dergelijke opdrachten minderjarigen gebruikt. Meestal treden deze minderjarigen ook op als dealer. Ingeval van arrestaties zijn de straffen voor hen veel lichter.

In de crackhuizen hebben de gebruikers soms de mogelijkheid om hun drug ter plaatse te gebruiken. Indien nodig kunnen ze er ook hun crackpijpje huren. In de meeste gevallen wordt ook een toegangsprijs gevraagd. Sommige crackhuizen behoren toe aan één persoon, maar meestal zijn het georganiseerde *streetgangs* die de zaak controleren.

Volgens politierapporten uit de Verenigde Staten ligt het criminaliteitspercentage hoger in gebieden waar crack wordt verkocht en/of gebruikt. Volgens het Miami Police Department worden crackhuizen vaak gebruikt als depot voor gestolen goederen. Er wordt dus niet alleen crack verkocht, er worden ook gestolen goederen geheeld en dergelijke meer.

Het verhandelen van crack gebeurt meestal kleinschalig, vaak van hand tot hand, hetgeen het opsporen zeker niet vergemakkelijkt. Ook worden de crackbuisjes of -flesjes in de mond of andere lichaamsholtes verborgen. Vaak maken crackdealers *kwakende* geluiden om duidelijk te maken dat ze iets te verkopen hebben.

Crack kan ook gemakkelijk ergens binnen gesmokkeld worden. Men verbergt zelfs de flesjes daarbij in de anus of vagina.

Alhoewel crack reeds in verschillende landen van de Europese Unie werd gesignaleerd, kent het crackgebruik, tot nu toe, geen ongekeerde populariteit zoals in de Verenigde Staten. Crack is dus voor wat België en West-Europa betreft (nog) geen plaag of probleemmiddel geworden zoals dit het geval is in de Verenigde Staten, waar het crackgebruik is doorgedrongen in alle

lagen van de bevolking, in elke etnische groep en waar het gebruik reeds epidemische vormen heeft aangenomen.

4.10. Drugtest - detectietest voor crack.

De traditionele Becton Dickinson test die ook door veel Belgische politiediensten gebruikt wordt als *veldtest, als indicatietest* geeft een positieve reactie voor de aanwezigheid van cocaïne enkel wanneer deze gebruikt wordt op cocaïne. Wanneer deze gebruikt wordt op cocaïnebase producten is er geen positieve reactie zichtbaar. Men krijgt een valse negatieve reactie, dit omdat cocaïne HCl moeilijk oplosbaar is in water. Becton Dickinson heeft de raad om de test dan in omgekeerde kleurvolgorde te gebruiken. Deze procedure geeft het traditionele resultaat met een roze gekleurde vloeistof bovenaan en een diep blauwe vloeistof onderaan. Er dient echter bijgezegd te worden dat deze test niet specifiek voor cocaïnebase is, en gelijk zal reageren bij lidocaïne, procaïne en andere -caïnes.

4.11. Waarom gaat men crack gebruiken?

Er zijn diverse redenen waarom iemand crack gaat gebruiken. Deze verschillen van persoon tot persoon. Enkele redenen kunnen onder andere zijn:

- ❑ Omdat crack zuiverder is dan cocaïne.
- ❑ Omdat de gebruiker zich goed voelt bij crackgebruik.
- ❑ Wegens de schijnbaar lage aankoopprijs van de drug.
- ❑ Om de intensiviteit en de snelheid waarmee de effecten ervaren worden.
- ❑ (Omwille van de grote beschikbaarheid in de Verenigde Staten).
- ❑ Daar het roken van een drug minder fysieke gevaren (AIDS, of andere besmettingen door gebruik van niet steriel injectiemateriaal) oplevert voor de gebruiker.
- ❑ Voor het gevoel van superioriteit en de innerlijke kracht.
- ❑ Omdat men niet durft weigeren in de groep (de groepsdruk!).
- ❑ Uit nieuwsgierigheid of om stoer te doen, om in te zijn.

4.12. DE STRAATNAMEN:

BASE
BASEBALL
BEAMER = Crack roker
BLACK ROCK
CLOUD NINE
CONAN
COOKED COCAÏNE
CRACK
CRANK
FREE BASE
GRAVEL
HANDBALL
KRYPTONITE
LIDO
MOONROCK = CRACK + HEROÏNE
MISILE = CRACK + P.C.P.
ROCK
ROXANNE
SERPICO
SNOW TOKE
SPACE BASING = P.C.P.+ CRACK
SPACE SHIP = Crack pijpje
WHITE LADY
SUPER WHITE
WHITE TORNADO
GHOSTBUSTER = CRACK + P.C.P.

5. Cocaïne pasta -- Basuco.

5.1. Inleiding.

Basuco, de populairste straatnaam voor deze drug, is in feite een *Spaanse uitdrukking* die *pasta* betekent. Bij ons is deze drug niet gekend doch basuco (ook geschreven als “Bazuco”) wint in de Verenigde Staten meer en meer aan populariteit en is in steden als Los Angeles en New York reeds ingeburgerd. De drug begint in andere Amerikaanse staten ook door te dringen.

In Zuid-Amerika heeft het gebruik van basuco in bepaalde landen epidemische vormen aangenomen. De eerste meldingen van het roken van basuco kwamen uit Peru. Van daaruit heeft de drug zich razendsnel verspreid over het Zuid-Amerikaanse continent.

In de vroege 1970-er jaren werd het roken van deze drug voor het eerst waargenomen bij Peruaanse jongeren. Ze noemden hetgeen zij rookten **cocaïne - of cocapasta**. Vele gebruikers ontwikkelden reeds na kortstondig gebruik een ernstige psychische afhankelijkheid voor de drug. Sommigen moesten worden gehospitaliseerd met ernstige psychische neveneffecten, anderen stierven plotseling aan acute vergiftigingen.

5.2. Voorkomen en gebruik.

Cocapasta is het eerste intermediaire product de eerste stap van cocablad naar de zuivere cocaïne. Het is in feite een restproduct uit de eerste bereidingsfase. Het is echter een levensgevaarlijke drug daar de onzuiverheden er niet worden uitgefilterd. Naast cocaïne bevat dit product onder andere verschillende alkaloiden uit het cocablad, gevaarlijke producten zoals kerosine, benzoïnezuur, zwavelzuur en andere onzuiverheden die tijdens het roken toxische dampen kunnen afscheiden, die een acute vergiftigingsdood tot gevolg kunnen hebben.

Het product komt voor als een pasta, een half vaste stof, en is wit tot donker bruin, blauwzwart van kleur. Hoe witter de pasta, hoe meer cocaïne er in aanwezig is. Coca-pasta wordt gewoonlijk gemengd met tabak of met marihuana en wordt in een sigaret of joint gerookt. Cocaïne is een belangrijk actief element in de cocapasta, maar het is niet het enige actieve element. Velen verwarren ook de cocapasta met de cocabase, de tweede stap in het productieproces naar zuivere cocaïne HCl, of met de freebase cocaïne.

5.3. Het profiel van de basucogebruiker.

De gebruikers zijn overwegend van het mannelijk geslacht. De meerderheid begon met drug gebruik tussen hun 11 en 20 jaar. De meeste onder hen begonnen basuco te roken tussen hun 16 en 25 jaar, dit na vorig druggebruik.

De meeste roken de drug in combinatie met tabak of met marihuana. De tabak/pasta combinatie geniet de voorkeur bij persoonlijk gebruik. De marihuana/pasta combinatie geniet de voorkeur bij recreatief, sociaal gebruik.

De gebruikers deelden mede dat de marihuana/pasta combinatie hen spraakzamer maakte. Ze maakten gemakkelijker sociale relaties, maakten vlugger vrienden en genoten meer, intenser van muziek.

Gewoonlijk plaatsen de gebruikers een stukje gedroogde pasta op het uiteinde van een sigaret of joint en laten de sigaret ontbranden. Ze inhaleren de rook diep in de longen, met vlugge trekjes om de sigaret brandende te houden en om zoveel mogelijk van de drug te kunnen genieten.

Velen beweren dat er geen enkele drug kan concurreren met de cocapasta. Dit verklaart misschien het feit waarom er na enkele rooksessies er geen andere drugs meer gebruikt worden, met uitzondering van marihuana en alcohol. Alhoewel, ze beweren ook dat er bij cocapasta gebruik er enkele minder plezierige neveneffecten kunnen optreden. Na enkele sigaretten voelden sommigen zich beverig, hadden rillingen en hadden een gevoel van benauwdheid en duizeligheid. Meestal dronken ze alcoholische dranken om deze onplezierige effecten te milderen. Zoals reeds eerder werd vermeld is het roken van cocapasta zeer gevaarlijk voor de gebruiker omdat er nog vele onzuiverheden in de drug achterblijven, die er niet worden uitgezuiverd. Acute vergiftigingsgevallen met dodelijke afloop zijn geen rariteit bij cocapasta gebruikers.

5.4 De fasen van mentale verwarring.

Bij regelmatig coca-pasta gebruik meldden de meeste gebruikers een drang craving naar meer sigaretten, en ook naar meer intensere rooksessies. Onderzoek terzake toonde aan dat vele recreatieve cocapasta rokers evolueerden naar echte compulsieve rokers. De drug ontwikkelt net als cocaïne en crack zeer vlug een ernstige psychische verslaving, afhankelijkheid. Het roken van de drug brengt de gebruiker in 4 fasen van geestelijke verwarring, namelijk

Euforie - dysforie - hallucinaties - psychosen.

De euforie.

Gedurende deze fase ervaart de gebruiker een opgewonden uitgelatenheid, een wankel gemoedstoestand, hyper activiteit, gebrek aan eetlust, overdreven waakzaamheid. Enkelen deden ook melding van een verhoging van de seksuele driften. Indien de gebruiker tussen enkele sigaretten in ook alcoholische dranken verbruikt dan kan hij deze staat van verrukking enkele minuten langer laten aanhouden. Alhoewel, binnen enkele seconden kan hij vervallen in fase 2, de dysforie.

De dysforie.

Deze fase heeft de tegengestelde effecten van fase 1 en wordt gekenmerkt door ernstige angstaanvallen, paniek, overdreven *rookzucht*, bedroefdheid, apathie, agressiviteit, onverschilligheid op seksueel vlak, anorexia nervosa (magerzucht) en slapeloosheid. Deze fase kan vermeden, opgeheven worden door meer cocapasta te gebruiken.

De hallucinaties.

Deze fase wordt gekenmerkt door auditieve, visuele en sensitieve hallucinaties alsmede reukhallucinaties. Verder ervaart de gebruiker illusionele en delusionale interpretaties, psychomotorische opgewondenheid, neigingen om te vluchten, extreme vormen van paranoia, onverschilligheid op seksueel vlak en soms zeer agressief en gewelddadig gedrag. Deze fase duurt gewoonlijk enkele uren maar kan in sommige gevallen ook dagen aanhouden. In het laatste geval is hospitalisatie noodzakelijk. De patiënt wordt dan behandeld met tranquillizers (met benzodiazepinen, phenothrazines of met haldoparidol).

De psychosen.

Sommige gebruikers die verschillende keer per week of dagelijks cocapasta gebruiken ontwikkelen een ernstige, soms blijvende mentale verwarring, de *cocapasta psychose* genaamd. Deze vorm van psychose wordt gekenmerkt door hyper waakzaamheid, paranoïde en schizofrene gedragspatronen, auditieve en reukhallucinaties, slapeloosheid, en uitermate agressief en gewelddadig gedrag - zelfmoord- en moordneigingen, plotse aanvallen tegen vrienden, familieleden of gewoon tegen iemand die toevallig in de buurt is.

In deze staat kan de gebruiker sterven aan een overdosis, door zelfmoord of kunnen ze ernstig gewond raken tijdens een gevecht en dergelijke meer. Na hospitalisatie en behandeling met aangepaste geneesmiddelen kan de gebruiker binnen enkele weken tot maanden soms volledig herstellen.

Research toonde aan dat elke fase van mentale verwarring aanleiding gaf tot fysische veranderingen. Gedurende de fasen van euforie, dysforie en hallucinaties werden volgende fysische effecten vastgesteld:

- bleke, valse gezichtskleur
- mager, beverig uitzicht
- wijde pupillen
- hoge bloeddruk
- snelle polsslag
- verhoogde lichaamstemperatuur
- tintelend gevoel in de spieren

Tijdens de psychose fase werden volgende effecten vastgesteld:

- onverschilligheid
- inactiviteit
- koortsaanvallen
- coördinatiestoornissen
- astma aanvallen (door het vele roken)
- automatisch uitvoeren van handelingen
- hartritme storingen
- soms algemene gevoelloosheid
- coma soms met dodelijke afloop
- zowel geestelijk als lichamelijk totaal instorten.

Acute intoxicatie wordt gekenmerkt door:

- snel toenemende angst en onzekerheid
- krampachtige stuip trekkingen
- ademhalingsstilstand
- coma met mogelijks dodelijke afloop

Door de sterke stimulatie van het hart met als gevolg soms drastische stijging van de bloeddruk kunnen hartaanvallen, hartaderbreuken, trombose en hersenbloedingen bij de gebruikers optreden. Personen met een zwak hart of afwijkingen aan het hart en de bloedvaten behoren in dit geval tot de risicogroep.

Niettegenstaande chemische verschillen, verschillen in gebruik en verschillen in de opgenomen dosis, bewees wetenschappelijk onderzoek dat het kauwen van cocabladeren, het roken van cocapasta, van freebase cocaïne of crack en het snuiven van cocaïne HCl, dezelfde veranderingen in de gebruiker veroorzaken. Bij lage tot matige dosissen primeren de aangename stimulerende effecten. Bij hogere dosissen nemen de minder plezierige effecten de bovenhand.

In alle gevallen treedt een ernstige psychische verslaving op. De psychische en fysische effecten treden even snel op bij het roken van cocapasta als bij het intraveneus inspuiten van cocaïne. Tevens is het een feit dat de intensiteit van de effecten sterk dosis gebonden is

5.5 Waarom is basuco zo populair?

Basuco wint enorm aan populariteit bij de jeugd en gettobewoners in Amerika omdat het een zeer goedkope (en zeer gevaarlijke) drug is. Vroeger werd de basuco weggegooid of enkel gebruikt door de arme plaatselijke bevolking. Nu wordt dit restproduct van het cocaïne HCl productieproces verkocht als straatdrug. Voor de prijs van 1 \$ (1 €.) kan men reeds een straatdosis kopen. Deze is voldoende om 2 tot 3 sigaretten te rollen.

5.6 STRAATNAMEN VOOR BASUCO.

COCA PASTA

PASTA

COKE P

BASUCO